

*Toelichtende
verklaring
op de*

brieven van JOHANNES

A. van den Brink-Voor den Dag

BRIEVEN VAN JOHANNES

Copyright©2013 Rhemaprint
Brieven van Johannes / A. van den Brink - Voor den Dag
Uitgave: Rhemaprint, Gorinchem
ISBN-10: 90-6261-503-1
ISBN-13: 978-90-6261-503-2
NUR 707
Trefw.: Geloofsopbouw
Eerste druk: 1978
Tweede (herziene) druk: 2013

A. van den Brink-Voor den Dag

Toelichtende verklaring op de

Brieven van JOHANNES

VOORWOORD

Het is voor mij als voorganger van een volle-evangelie-gemeente een opdracht van de Heer om toelichtingen te schrijven op verschillende bijbelboeken of gedeelten ervan. Wanneer wij met elkaar een weg gaan 'die nog veel verder omhoog voert', is het wel duidelijk dat we niet tevreden mogen zijn met overgeleverde verklaringen en uitleggingsen. Deze hebben immers de christenheid nimmer tot het voorgestelde ideaal kunnen voeren dat Jezus en zijn apostelen voor ogen stond, namelijk de volkomenheid van de mens Gods.

Wanneer de bijbel spreekt over de openbaring van de zonen Gods en van een gemeente zonder vlek of rimpel, zal dit doel slechts kunnen worden bereikt door christenen, die de Heilige Geest als leraar ter gerechtigheid bezitten en die voor hen de gedachten Gods openbaart. De sleutel tot het verstaan van de Schriften vinden we in de woorden van Jezus zelf. Met zijn evangelie opende Hij de verborgenheden van de onzienlijke wereld. Hij leerde ons de dingen bedenken die boven zijn.

Deze bijbelstudie over de Johannes-brieven is ditmaal niet van mij, maar van mijn vrouw. Toen ik in 1974 in Australië was, vroegen de broeders van de Pinksterkapel te Den Haag haar om tijdens de vakantieweek van deze gemeente deze brieven te behandelen. Zij kwam er toen niet mee klaar en rondde het jaar erop dit werk af.

Mijn taak was om de toespraken van de geluidsband over te nemen en te boek te stellen. Natuurlijk gaf het opschrijven problemen, daar mijn vrouw geen aantekeningen gebruikte en voor de vuist weg sprak. Ik heb getracht hier en daar een verbindende schakel te leggen.

Mijn vrouw en ik hebben ruim veertig jaar samen de Schriften onderzocht en zijn daarbij in de geestelijke wereld geheel één geworden. Ik vind het een voorrecht, haar gedachten te verwerken

en meen dat ook de lezers zullen worden getroffen door de eenvoudige, maar heldere en diepgaande uiteenzettingen van deze brieven.

Gorinchem, februari 1978

J.E.van den Brink

I

De eerste brief van Johannes

INLEIDING

EERSTE BRIEF VAN JOHANNES

Voordat ik de eerste brief van de apostel Johannes ga bespreken, wil ik eerst iets zeggen van de schrijver. Zijn naam wordt nergens genoemd, maar volgens de overlevering zijn de drie algemene zendbrieven door hem geschreven. Het was blijkbaar niet nodig dat de auteur zijn naam aan de lezers bekend maakte, want zij wisten wie hij was en onderwierpen zich als vanzelfsprekend aan zijn gezag. De een of andere presbyter zou nooit met zulk een natuurlijke autoriteit hebben kunnen schrijven, of zo'n vaderlijke toon gebruiken.

Ook blijkt dat de schrijver oor- en ooggetuige was geweest van de omwandeling van Jezus op aarde en hij deelt mee dat hij persoonlijk met onze Heer had omgegaan. Vele passages herinneren ons aan het evangelie van Johannes, zoals wat in de brief aan de Hebreeën geschreven is - waarin ook de naam van de schrijver verzwegen is - duidelijk overeenkomt met de gedachtengang van Paulus.

Als wij kennis gaan nemen van hetgeen de apostel hier opschrijft en doorgeeft, willen we toch nog even stilstaan bij zijn persoon. Ik weet niet of u er wel eens over nagedacht hebt, maar voor mijn gevoel is er iets bijzonders met deze discipel. Hij wordt genoemd: de apostel der liefde en de apostel die Jezus liefhad. Het omgekeerde was natuurlijk ook waar, want Johannes beminde ook de Heer en was altijd in diens onmiddellijke nabijheid.

Wanneer er iets bijzonders was, bijvoorbeeld op de berg der verheerlijking, of bij de opwekking van het dochtertje van Jairus, was hij er altijd bij met Jacobus, zijn broer, en Petrus. Verder hoor je eigenlijk weinig van hem. Bij de opsomming van de namen der apostelen in de evangeliën staat Johannes altijd achter zijn broer Jacobus. Daar is het steeds Jacobus, de zoon van Zebedeüs, en Johannes, de broeder van Jacobus. Men merkt niet dat hij op de voorgrond treedt of dat hij veel zegt zoals Petrus, die ook altijd bij Jezus vertoefde.

Toen Petrus en Johannes in de tempel waren en aan de Schone Poort een verlamde genezen werd, doet Petrus het woord en Johannes staat er naar ons gevoel maar een beetje bij. Toen ze beiden gevangen genomen en voor de Raad gebracht werden, was het opnieuw Petrus die getuigde en Johannes blijft de figuur op de achtergrond.

Ik las in een commentaar dat Johannes blijkbaar nog jong was, toen de Heer hem riep. Men schat zijn leeftijd op twintig jaar, terwijl de Heer zelf toen ruim dertig was. Iemand van twintig was eigenlijk nog maar een jongen, die onder de mannen niet meetelde.

Toch was Johannes wel een bijzondere discipel, want Jezus gaf zijn broer en hem 'de bijnaam Boanérges, dat is zonen des donders' (*Marcus 3:17*). Hoe bestaat het, want we spreken over Johannes altijd als over de apostel der liefde en dat verschilt nogal wat met de uitdrukking: zoon van de donder. Wat bedoelde de Heer ermee? Ik kan ook niet meegaan met wat in dat commentaar stond, dat Johannes zo'n onstuimig man zou zijn. Die gedachte wordt beslist niet opgewekt, wanneer je zijn evangelie of zijn brieven leest. In de Openbaring ontvangt deze apostel vele visioenen en dan is onstuimigheid hierbij eerder een beletsel dan een voordeel.

Maar wat is eigenlijk de donder? Deze is met de vergezellende bliksem een activiteit in de lucht. Wanneer in mijn jeugd op een warme zomerdag onweerskoppen aan de hemel kwamen, zei mijn vader als hij van het land thuiskwam: 'Er zit werking in de lucht'. Donder en bliksem zijn verschijnselen in de lucht, het beeld van de onzichtbare wereld. De lucht is symbool van de hemelse gewesten en wanneer daarin werking komt, krijgt men onweer en bliksemschichten. Johannes schreef bijvoorbeeld in de Openbaring, dat van de troon van God 'bliksemstralen, stemmen en donderslagen uitgingen'. Dit betekent dus dat er activiteiten waren in de geestelijke wereld. Er gebeurde toen wat!

Jacobus en zijn jongere broer Johannes waren mannen met een actieve geest. Daar zat werking in. In de natuurlijke wereld zijn er mensen met veel geest en anderen hebben weinig spirit. Wij zien dat verschijnsel zelfs al bij kinderen. Bij de een wordt meer geest openbaar dan bij de ander. Het ene kind is geestelijk

actiever of levendiger dan het andere. We merken dit ook op bij deze twee broers. Ze waren geen onstuimige mensen, maar ze bezaten veel geest. Wanneer de Heer de onzienlijke wereld ontsluitte en sprak over de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen, kon Hij met blijdschap constateren: Johannes begrijpt Mij, die volgt Mij, die ziet het!

De apostel Petrus had veel meer moeite om de geestelijke wereld te begrijpen. Hij had de Heer met zijn hele hart lief, maar kon de gedachten van de Meester vaak maar moeilijk volgen. Als de Heer gaat spreken over zijn lijden en sterven, zegt de discipel: Meester, wacht eens even, maar dát gebeurt niet, zo moet het niet gaan! Hij begreep de kruisweg niet. Wie hadden het echter wel verwerkt? De twee broers, want die gaan een poos later, toen de Heer zijn woorden nog een paar maal herhaald had, te zamen met hun moeder, naar de Meester toe en de vraag wordt gesteld: Heer, als U in uw heerlijkheid bent, mogen wij dan ieder aan een kant zitten? De andere discipelen reageerden: Nou, nou, die willen ook nogal wat! (*Mattheüs 16:21-23, 20:17-24*).

Jacobus en Johannes hadden evenwel de geestelijke weg begrepen. Zij hadden gezien dat Jezus eerst door een diepte moest gaan, maar zagen in de verte ook de heerlijkheid. Ze zagen hun Heer al op de troon zitten. Ze hadden het gesnapt en dachten: Daar moeten we bij zijn! Johannes bijvoorbeeld had altijd dicht bij de Heer gezeten. Denk maar aan het laatste avondmaal, toen hij aan de borst van de Meester lag. Daarom wilde hij ook in diens Koninkrijk vlak bij Hem zijn. Daarom vroegen deze broers dit door middel van hun moeder Salomé, met wie ze hierover natuurlijk gesproken hadden. De andere discipelen namen dit hun wel kwalijk, maar dat deed Jezus niet. Hij sprak niet: ‘Satan, ga achter Mij’, zoals eenmaal tegen Petrus. Hij antwoordde alleen: Die heb ik niet uit te geven. Dat is mijn taak niet. Alleen de Vader wijst de plaatsen aan die jullie in het Koninkrijk Gods zullen innemen.

Zo was het ook in Samaria met deze ‘zonen van de donder’ (*Lucas 9:52-56, St.Vert.*). Zij konden toen al zeggen: ‘Wij hebben zijn heerlijkheid gezien’. Zij hadden door zijn gewone manier van doen heen, opgemerkt dat Jezus de Zoon van God was. Hij was

de volmaakt geestelijke mens in wie het leven en het licht was geopenbaard. Toen kwamen ze in een dorp van de Samaritanen en er was geen plaats voor zulk een Heer. Daar wezen ze Hem af. De gebroeders kenden de kracht van de onzichtbare wereld en die wilden ze nu maar in werking stellen en nog wel met een negatief doel. Ze spraken: Zullen we bidden dat er vuur van de hemel daalt en deze vijandige Samaritanen verteerd worden, zoals dit bij Elia gebeurde met de krijgsbenden? Jezus sprak niet over een duivelse misleiding, maar ‘Zich omkerende, bestrafte Hij hen, en zeide: Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt. Want de Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verderven, maar om te behouden’. De broeders moesten leren om zich niet oudtestamentisch op te stellen, en verstaan dat het leven alleen geopenbaard was om te redden en te herstellen. Jacobus en Johannes waren wel fout, maar om nu te zeggen dat dit van satan was, zit er niet in. Zij moesten leren in de geest van het nieuwe verbond te denken.

Merkwaardig is dat Jacobus als eerste martelaar van de apostelen stierf, terwijl Johannes uitverkoren werd om zijn hemelse visie te boek te stellen. Hij heeft de brieven geschreven en we zagen met welke gedachten hij doordrenkt was. Er is bij alles wat hij optekende nog iets dat mij zeer verwonderd heeft. Wanneer men zijn evangelie doorleest, staan er hele stukken in met de letterlijke weergave van Jezus’ prediking. Deze zijn zeer diepzinnig en geestelijk. Neem bijvoorbeeld de toespraak over het brood des levens, de redevoering bij het laatste avondmaal, het hogepriesterlijke gebed en de vertroostende woorden op weg naar Gethsemané.

Ik heb dikwijls gedacht: hoe kan het dat iemand zonder bandrecorder, zonder notitieboekje en zonder kennis van stenografie dit allemaal zo nauwkeurig weet op te schrijven. Dit klemte te meer, als men weet dat Johannes dit niet optekende toen hij twintig of dertig was, maar dat hij zijn evangelie en brieven schreef, toen hij op hoge leeftijd was gekomen. Hoe is het mogelijk dat een mens dit alles zo lang kan bewaren? Zo precies, zo logisch, zo in volgorde met wat werkelijk gezegd was? Is dit niet een wonder? Totdat ik een keer las wat Johannes ook optekende: De Heilige Geest zal komen en deze zal u indachtig maken alles wat Ik tot

u gesproken heb. Daar zit het geheim! Op het moment dat de apostel het nodig had en moest opschrijven, kwam de inwonende Heilige Geest hem te hulp. Deze Geest waarmee de apostel gedoopt was, bracht hem de woorden van de Heer te binnen. Langs deze weg zijn de verheven toespraken van onze Heer bewaard gebleven: gedachten die zo ontzettend van belang zijn voor ons geestelijk leven.

Wanneer we de brieven van Johannes gaan bestuderen, zullen we er geen stukken in vinden over het leven van de christen hier op aarde, zoals in de brieven van Petrus of van Paulus. Bij Johannes is geen perikoop te vinden over de verhouding tussen heer en knecht. Er wordt niet geschreven over de betrekking tussen overheid en christen. Er zijn geen discussies over het huwelijksleven en er wordt nergens gewaarschuwd tegen uitbrekende en ergerlijke zonden. De inhoud van hetgeen Johannes schrijft, gaat over het geestelijke leven, over het Koninkrijk Gods dat onbekend was voor de mensen van het oude verbond en dat geopenbaard werd door Jezus Christus bij de ingang van de nieuwe bedéling. Dit heeft Johannes begrepen en hij heeft zijn evangelie al die jaren kunnen toetsen sinds de Heer was heengegaan. Hij heeft het gepredikt en de waarde ervan beleefd.

Johannes zag welke gevaren het leven dat de Heer geschonken had, bedreigden, welke dwalingen op de gezonde leer afkwamen. Hij kon ons evenwel ook tot lering optekenen hoe in de geestelijke wereld dit leven zuiver en goed kan worden geopenbaard door de 'geliefde kinderen'.

Johannes wordt vaak de apostel der liefde genoemd, maar ik zou hem liever willen zien als de apostel van het leven. Zijn visie is voor ons van zeer groot belang en wij willen daarom aan zijn hand dit eeuwige licht in de geestelijke wereld aanschouwen, het goed leren kennen en er met blijdschap deel aan hebben.

HOOFDSTUK 1

1,2. Hetgeen was van den beginne, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens - het leven toch is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is.

De zinsnede: 'Hetgeen was van den beginne' lijkt heel erg op de aanvang van het evangelie van Johannes. Daar staat: 'In den beginne was het Woord'. Met deze aanhef verschilt de apostel duidelijk van de andere evangelisten, die met de aanzegging van de geboorte van Jezus, of met die van Johannes de Doper, of met diens prediking beginnen. Johannes verplaatst zijn lezers heel ver terug naar een tijd, toen God die geest is, nog alleen was. In deze brief doet hij hetzelfde.

In de Openbaring staat dat Johannes in vervoering des geestes kwam. Zijn geest werd opgetrokken en hij kreeg gezichten. Nu kunnen wij hier natuurlijk niet zeggen dat hij in geestverrukking raakte, maar de apostel ging wel, zoals wij dit in onze gemeente uitdrukken: 'op de wicken'. We bedoelen hiermee dat je het hart verheft en dan wat hoger gaat vliegen, waardoor je de dingen anders gaat zien en verder kunt kijken. Hoe hoger je je beweegt, hoe weidser het panorama. Johannes verplaatste zich in de onzienlijke gewesten op het niveau van de geestenwereld. Van daaruit had hij zo'n machtig vergezicht, dat hij schreef: 'Wat van de aanvang af bestond'. Van zeer verre afstand aanschouwde hij het prille begin van alles wat geschapen en herschapen is'. Hij zag God en in Hem een gedachtenwereld, een plan van eeuwige oorsprong.

In dit vers wijst Johannes op de openbaring van de gedachten van God door middel van het woord. Zolang iemand iets denkt, is het nog verborgen, maar als hij erover spreekt, is hij het kwijt. Dan wordt het openbaar en publiek. Deze discipel had in zich opgenomen wat God had gesproken.

Er is iets merkwaardigs met een woord. Men laat dit los en het kan niet meer achterhaald worden. Het gaat een zelfstandig bestaan leiden. Het beweegt zich voort, gaat een eigen weg en doet iets: de een wordt erdoor vertroost en de ander gekwetst, het kan vermanen of onderwijzen. Je kunt trachten een uitgesproken woord te veranderen of te corrigeren door een andere uitspraak er achter aan te sturen, maar deze haalt het niet meer in. 'Het eens gesproken woord, vliegt als een kogel voort. Wee u, zo het kwetst en moordt'.

Het woord bewerkt dus hetgeen de spreker erin gelegd heeft. God doet door zijn woord wat Hem behaagt en waartoe Hij het zendt. Door zijn woord heeft Hij alle dingen gemaakt. Door zijn woord schiep God de aarde. Hij sprak dat er lichten aan het uitspansel zouden zijn en toen verschenen de zon, de maan en de sterren. Hij sprak en er kwam leven. Dat is het allerwonderlijkste. Zijn woord had niet alleen kracht om de stof te formeren, maar maakte haar ook levend: de planten en de dieren werden geschapen en ook de mens. Dat woord ging voort en volvoerde wat God Zich voorgenomen had.

De gang van het woord werd evenwel vertraagd door de zonde. Deze bracht door haar invloed een kink in de kabel. De opvolgende eeuwen toonden hoe de mensheid in plaats van zich verder te ontwikkelen, hongerig en dorstig, verdrukt en beschadigd werd voortgedreven. Toen kwam het ogenblik dat God opnieuw een woord sprak. Johannes slaat een heel stuk van al de openbaringen van Gods gedachten over, wanneer hij ons meedeelt dat het woord ten slotte vlees werd.

Natuurlijk vragen we ons af, wat de inhoud van deze laatste uitspraak van God, het 'hoge' Woord, voor betekenis had. Toen God sprak: 'Er zij licht', kwam er ook licht. Toen Hij meedeelde dat de aarde groen moest worden van planten, ontstond het gewas. Zo bracht zijn woord ook de dieren voort en de mens die naar zijn beeld en als zijn gelijkenis moest opwassen. Wat is nu de inhoud van het Woord van God dat 'in de volheid des tijds' werd uitgesproken? Ik noem dan twee dingen. De ene gedachte was: leef, en de andere was: herstel. Of misschien andersom: herstel en leef. Door het Woord dat vlees werd, begon het wederherstel aller dingen.

Zodra het Woord uit de mond van God gegaan was, trokken de hemelboden die letten op de woorden van zijn mond, uit, en zij begonnen de weg te bereiden en het heil aan te kondigen. Zij kwamen de komst van Jezus vermelden, en het grote wonder gebeurde. Er zat scheppingskracht in het Woord en dit werd vlees. Johannes schreef: 'Het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid gezien'. Dat levende Woord heeft Zich ontwikkeld en ontplooid tot een volwassen en natuurlijk man. Enkele dagen nadat Jezus zijn 'meerderjarigheid' bereikt had, gedoopt was in de Jordaan en ook in de Heilige Geest, kwam Johannes met dit Woord in aanraking. Terwijl hij met zijn vader, zijn broer en de daggelders bezig was netten te spoelen, kwam Jezus voorbij en deze riep de beide broers. Zij aarzelden geen ogenblik. Zij waren blijkbaar geestelijk goed voorbereid, dat ze zo onvoorwaardelijk aan de oproep gehoor gaven om achter Jezus aan te gaan. Van toen aan heeft Johannes geluisterd en gezien. Hij aanschouwde de heerlijkheid van de eniggeboren Zoon van de hemelse Vader. Hij zag de openbaring van het Licht, dat is het leven zoals God dat wil. Dit had men vroeger nooit gezien.

De eerste Adam was een natuurlijk mens, en dat waren ook al de heiligen en rechtvaardigen van het oude verbond, natuurlijke mannen en vrouwen. Zij waren immers nimmer overgezet in de hemelse gewesten zoals dit lag in de eeuwige bedoeling van God. Zoals Jezus was, was de waarheid of het plan van God. Van deze waarheid heeft het leven van Jezus getuigd. God wilde mensen hebben die niet alleen op aarde zouden functioneren, maar ook in de hemel. Het oude verbond deelt mee dat God de aarde aan de mensenkinderen gegeven heeft, maar het nieuwe schenkt ons een plaats in de geestenwereld. En dan niet zo'n geringe plaats, ergens achteraf, maar als koning op de troon van God. Hij wil dat allen daar zullen zijn, die hiervoor waardig geacht worden. Hij schenkt deze glorie aan hen die in het Koninkrijk Gods hun domicilie hebben, daar wandelen, daar hun strijd hebben en die bovenal daar hun overwinningen boeken.

Johannes begreep de prediking van Jezus, wanneer Hij bezig was de geestelijke wereld te ontsluiten. Hij wist waar diens onderwijzingen naartoe leidden. Niet de aarde was het belangrijkste werkterrein van de Meester, maar deze bewoog Zich in de hemelse,

onzichtbare wereld en die plaats wilde Hij ook aan zijn volgelingen geven. Zij moesten terecht komen bij 'hetgeen was van den beginne'. Zij moesten terug naar het oorspronkelijke plan van God van voor de grondvesting der wereld. We lezen immers dat er toen reeds een Lam was 'als geslacht'. Dit was geen werkelijkheid, want het Lam was er nog niet. Jezus was zelfs nog niet geboren, maar in de raad van God was het herstelplan, dit heerlijke leven in de hemelse wereld van de geestelijke mens, reeds opgenomen.

Johannes schrijft: 'Hetgeen wij gehoord hebben', want hij had Jezus horen prediken. Deze had alles geopenbaard wat er in de geestelijke wereld is, en de toehoorders hadden zich over zijn uiteenzettingen verbaasd en ook Johannes had zich verwonderd.

Dan vervolgt de schrijver: 'Hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben'. Het ging niet alleen om de prediking die men gehoord had, maar men zag ook de realisatie ervan: blinden werden ziende, kreupelen gingen lopen en de boze geesten waren Hem gehoorzaam en voeren uit de bezetenen. De discipelen hadden het duidelijk gezien, evenals de hoofdman te Kapernaüm. Deze sprak: Heer, wanneer Gij maar een woord zegt, is het voldoende. De autoriteit die ik in de natuurlijke wereld heb, bezit Gij in de geestelijke. Ik zeg tegen mijn knecht: Ga, en dan gaat hij al. Wanneer U de machten gebiedt te verdwijnen, zijn ze aan uw gezag onderworpen. Deze man begreep hoe de ellende over de mensen gekomen was en hij zag ook de methode die redding garandeerde.

Johannes had met eigen ogen de kracht en de majesteit van zijn Meester in de onzienlijke wereld waargenomen. Zijn handen hadden het Woord des levens getast. Hij noemt hier niet de naam Jezus, maar schrijft over het 'Woord des levens'. In de Zoon was immers het leven ten volle geopenbaard, het werkelijke kwaliteitsleven.

Hij was de volmaakt geestelijke mens zonder vlek of rimpel. Het zou nog lang duren voordat er een stralende gemeente zou zijn toebereid, die ook volkomen gaaf en onbesmet zou wezen. Jezus was de eerste mens in wie het leven, zoals God het van eeuwigheid bedoelde, gemanifesteerd werd. Dit was zo dicht bij Johannes en hij had er zo vlak naast geleefd, dat zijn handen dit vleesgeworden Woord konden tasten. Het was onder handbereik!

Zo wilde God de mens hebben: geen Adam, want deze was een levende ziel, die levende zielen verwekte, maar zoals de Heer was: een levenwekkende geest, een mens in wie eeuwig leven verborgen was en die het ook doorgaf.

Johannes schrijft: Dat heb ik gezien en ik leg getuigenis af en breng u de boodschap van het eeuwige leven dat bij de Vader was, dat de bedoeling van God was, wat in de Vader verborgen was als gedachte en aan ons is verschenen. Petrus schreef dat hij niet sprak over dingen die hij niet kende, maar dat ook hij ooggetuige was geweest van de majesteit en heerlijkheid van het Woord. Men kan alleen ergens van getuigen, als men iets meegemaakt of waargenomen heeft. Dat eist de aardse rechtspraak en dat was ook de voorwaarde waaraan betrouwbaar discipelschap moet voldoen.

3,4. Hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben. En ónze gemeenschap is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij, opdat onze blijdschap volkomen zij.

Johannes wist dat dit rijke leven niet alleen voor Jezus was, maar voor zeer velen. Om vele zonen tot heerlijkheid te leiden, had de Vader zijn Zoon gezonden. De apostel had zelf ook deel gekregen aan dit overwinnende, volmaakt geestelijke leven dat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben.

Jezus had Johannes geroepen om van dit eeuwige leven te getuigen, maar deze mocht ook verkondigen dat het voor zijn lezers was. De apostel deelt mee: Wij brengen het evangelie *over* Jezus, dus van wat wij gezien en gehoord hebben, maar wij brengen ook het evangelie *van* Jezus, dus wat Hij gesproken en geleerd heeft. Waarom? Opdat zijn lezers het ook zouden aanvaarden en er deel aan zouden hebben. Opdat zij ook als kinderen Gods overgeplaatst zouden worden uit de duisternis in het wonderbare licht van de Heer en ook deel zouden hebben aan een leven in de hemelse gewesten. Daarom was zijn diep verlangen dat onze gemeenschap zou zijn met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus.

Wanneer wij het over 'gemeenschap' hebben, zitten we in een van de problemen die ook het volle evangelie bezighoudt. Er zijn

broeders en zusters die samen willen komen terwille van de gemeenschap met elkander. Zij spreken gaarne over fellowship. Nu lezen we hier: 'Onze gemeenschap is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus'. We vragen ons af: wat is gemeenschap? Dit is iets gemeen hebben, iets samen bezitten en iets samen beleven. Wanneer men zegt: 'Wij komen samen om gemeenschap te hebben', ligt dit dan wel op het niveau dat de Heer en zijn apostel ons hier voorhouden? Of is het op een lager peil? Gaat het om de gemeenschap van mensen onderling of om een gemeenschap met God en zijn Zoon, die doorwerkt? Om een band om wat vriendelijk met elkaar om te gaan, om gezellig bijeen te zijn, samen te zingen en alles te doen wat de blijdschap kan vermeerderen? Of om wat prettige dingen onder elkaar uit te wisselen, om open te zijn en wat te vertellen over zijn strijd en aanvechtingen, over de moeite die men met andere mensen heeft? Is dit 'delen' naar de wil van de Heer?

Johannes zegt: 'Onze gemeenschap is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus'. Wat wij als kinderen Gods met elkaar gemeen hebben, is, dat wij deel hebben aan het plan van God, aan de raad Gods, dat wij het goddelijke leven bezitten en toebehoren aan Jezus Christus, het hoofd van de gemeente.

Wanneer heb je deel aan Jezus? Het antwoord is: indien je zijn woord bewaart. In het natuurlijke leven kun je heel veel van je broeders en zusters verschillen. De een bevindt zich in een heel ander leefklimaat dan de andere. In onze gemeente hebben wij bijvoorbeeld veel bouwvakkers. Dezen leven bij hun werk in een heel andere sfeer dan de onderwijzer voor zijn klas, of zoals mijn man en ik vele 'rustige' uren hebben en ons daarin ongestoord kunnen bezighouden met de dingen van de Heer. Dit ligt veel eenvoudiger.

De broeders en zusters om ons zullen met veel dingen in aanraking komen, waar wij niets mee gemeen hebben. Moeten zij nu per se deze narigheden met ons delen? Ik geloof niet dat dit nodig is. Alleen als iemand zegt: 'Ik kom eronder, ik kan er niet uitkomen en ik weet geen raad meer', staan wij voor hem open.

Ik zou zeggen: laten we zo weinig mogelijk de dingen van de duivel met elkaar gemeen hebben. Hoe minder hoe beter. Laten we daarover niet spreken dan alleen als het hard nodig is. Laten we

spreken over de dingen die de Heer voor ons gedaan heeft en die Hij ons geeft en over 'het blij vooruitzicht dat ons streelt'. Laten we de lof des Heren ontvouwen! Daarin ligt onze gemeenschap en daarin willen wij verder. Onze gemeenschap ligt in wat wij samen hebben: het leven met de Heer in de hemelse gewesten. Op deze aarde zorgt de Heer ook en daar behoeven wij ons zo druk niet over te maken. 'Wij schrijven hierover, opdat onze vreugde volkomen mag worden.' Kijk, wanneer je over alle ellende gaat praten of over dingen die vervelend zijn, of over wat ze je aangedaan hebben, of misschien wel over je gedacht hebben, of over wat je nog niet zeker weet, maar alleen gelooft dat het fout gaat, dan ebt je vreugde weg. Verblijden doen we ons alleen, als we onze harten verheffen, zoals Johannes dit deed.

We verblijden ons te zamen dat onze zonden zijn weggenomen en wij dus rechtvaardigen zijn, dat we met elkaar een plaats hebben in het hemels Vaderhuis, dat wij gedoopt zijn met de Heilige Geest die ons bevrijdt en verlost, die ons op de hoge weg voert, opdat wij als gemeente het doel zullen bereiken: vele zonen aangedaan met heerlijkheid, een gemeente zonder vlek of rimpel. Dat is het leven dat wij met elkaar gemeen hebben en daarin willen wij ons te zamen verblijden. Hoe meer we dit doen en hoe meer we daarmee bezig zijn, hoe minder we ons inlaten met de dingen van de duivel, wat die allemaal weet en kan en van plan is.

Als ons leven goed functioneert, zijn we gezond en blij. De Heer wil dat we in zijn Koninkrijk leven in gerechtigheid en in waarheid, zodat vreugde vanzelf ten deel valt. Onuitsprekelijke en verheerlijkte blijdschap is een vrucht die in vrede groeit binnen de sfeer van het Koninkrijk Gods.

5. En dit is de verkondiging, die wij van Hem gehoord hebben en u verkondigen: God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis.

Na de inleiding begint Johannes te vertellen wat hij zoal van de Heer heeft gehoord. Een van de dingen die in de prediking van de Heer Jezus de luisteraars en inzonderheid de discipelen heeft getroffen, is de uitspraak: God is licht. Dit is een geheel andere gotsgedachte dan het oude verbond openbaarde.

Licht is het symbool van het leven. God is dus enkel leven. In de beeldspraak is licht altijd verbonden met leven. Wanneer iemand in het duister zit, betekent dit dat het leven uit hem is weggevloeid. Als hij gezond is en het naar zijn zieleven goed maakt, is hij blij en voelt zich verbonden met het licht.

In het oude verbond werd geleerd: van God komen ook de ziekten, van God komen ook de straffen en van God komt ook de ellende over de wereld. Trouwens, zo heeft men ons in onze jeugd ook onderwezen. Toen wij de catechismus bestudeerden, leerden we dat uit Gods Vaderhand ons toekwamen: regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren (en maar bidstond houden voor het gewas!), gezondheid en ziekte, rijkdom en armoede. God schikte ons alle kwaad in dit jammerdal toe. De duivel kwam er niet aan te pas. Alleen de zonde, de wetteloosheid van de ziel, durfde men toch niet goed aan God toe te schrijven, maar voor de rest kwam bijna alle narigheid uit zijn 'milde' hand.

Maar als iets ergens niet inzit, kan het er ook niet uitkomen. Wanneer vroeger onze kinderen wel eens met elkaar ruzie maakten of met elkaar aan het vechten waren, zei er wel eens een tot mij: 'Ja, maar zij haalt het er ook uit!' Ik zei dan: 'Kind, als het er niet ingezetten heeft, had ze het er ook niet kunnen uithalen'. Zo is het ook met God. In Hem is geen dood, in Hem is geen duisternis, in Hem is geen ellende en deze dingen kunnen dan ook niet uit Hem komen. Hij kan ze ons dan ook niet doen toekomen, of ze ons 'schenken'. God is goed en zijn goedertierenheid blijft tot in eeuwigheid. Het is heerlijk om dit te weten.

Kunt u begrijpen dat de apostelen hierdoor gefrappeerd waren? Jacobus, de broeder van onze Heer, schreef dat van God alle volmaakte gaven komen. Hij is de Vader der lichten. Van Hem komt al het goede (*Jacobus 1:17*). Dat is een heel nieuw begrip. We hebben een God voor wie je niet bang hoeft te zijn, die je niet zit te verwijten, die je niet dreigt, maar een God die alleen het goede wil. Hij is letterlijk vol van liefde en barmhartigheid.

Johannes had dit alles niet alleen gehoord, maar hij had het ook gezien. Het leven van Jezus was een afdruk geweest van het wezen van God. Johannes had geconstateerd dat van zijn Meester alleen het goede kwam. Deze had gevraagd over welke goede daad zij eigenlijk boos op Hem waren? Hij had nooit anders dan het

goede gedaan. Zij noemden Hem 'goede Meester', want Hij deed alles wat Hij de Vader zag doen. Deze doet alleen goed en zo deed Jezus.

6. Indien wij zeggen, dat wij gemeenschap met Hem hebben en in de duisternis wandelen, dan liegen wij, en doen de waarheid niet.

Indien wij in gemeenschap met de Vader willen wandelen, moeten wij ons in dat licht bewegen. Dan moeten wij breken met de duisternis. Waar komt nu het licht vandaan en wat is eigenlijk leven?

Als iets leeft, is het actief. Leven geeft groei en ontplooiing. Als een plantje bij mij thuis in de bloempot een hele tijd staat zonder dat er nieuwe blaadjes bijkomen, zeg ik: 'Zou het nog leven of zou het dood zijn?' Als het leeft, groeit het, ontwikkelt het zich en komt er vrucht aan. Zo is het met alles wat leeft en zo is het ook met onze God. Hij heeft iets voortgebracht en heeft het leven doorgegeven. Trouwens alles wat leeft, geeft het leven door.

De duisternis maakt echter inactief, of wat nog erger is: actief naar de verkeerde kant. Zo doet de boze destructief werk. Hij tast het leven aan. Het werk van de duisternis is afbraak en dood. God is licht en leven, en de duisternis heeft daardoor niets met Hem gemeen. Wanneer wij in de duisternis wandelen en verbonden zijn met haar machten en hun werk doen, functioneert in ons het leven niet. Dan kunnen wij met God niet omgaan en geen gemeenschap met Hem hebben. Duisternis heeft geen gemeenschap met het licht.

Er zijn vandaag aan de dag massa's mensen die zeggen dat zij christenen zijn, maar hun leven is niet in het licht. Ze gaan naar de kerk, zeggen een formuliergebed op en lezen misschien nog na het eten in de bijbel. Zo heb ik iemand wel eens zo vlug horen lezen, dat niemand er iets van verstond, maar het was dan maar weer gedaan. In gemeenschappen van zulke mensen is het dood en dor en geestelijk een duffe boel: het leven functioneert er niet. Toch noemen zulke personen zichzelf christenen, maar van een christen wordt verwacht dat hij bij Christus hoort en dat hij gemeenschap heeft met God.

Op een gegeven ogenblik komt er een nieuwe prediker in zo'n dode groepering. Dat is een enthousiast man. Hij weet met zijn bezielde prediking de schare in beweging te brengen. Zelfs gaat men in zo'n samenkomst opgewekt en ritmisch zingen. Het zieleleven komt hierdoor in actie. Dit is al heel wat. Vroeger ging alleen het vlees naar het gebouw of naar het lokaal, uit traditie of uit wat dan ook, maar nu begint de ziel te leven. Er worden tranen geschreid en er is blijdschap, zodat men kan 'huppelen van zielevreugd'. Men denkt het nu gevonden te hebben. Helaas, wanneer de bijeenkomsten voorbij zijn en men weer naar huis gaat, blijft er weinig of niets van over. Het is moeilijk om altijd geestdriftig te blijven. Als de evangelist vertrekt, verdwijnt ook de bezieling, en de tredmolen van het dagelijkse leven brengt al spoedig het godsdienstig leven in de oude sleur.

Het ware leven begint niet bij de activering van de ziel, maar bij die van de geest. Wat gebeurt er dan? De geest wordt in samenwerking met de Heilige Geest actief. Hij begint te leven en te werken. Hij begint te geloven! Geloven is werken met je geest. Deze trekt iets aan en is ermee bezig. Je geest is actief op de juiste wijze, indien je het woord van God aangrijpt. Dan verandert er iets in je denken. Vroeger voelde je je een zondaar en was de duisternis in je, maar nu weet je: ik ben een rechtvaardige. Je geest wordt steeds actiever en zo gaat je geloof meer grijpen. Dat van de rechtvaardiging was al zo mooi, dat je naar nog meer verlangt. Je gaat ook geloven dat God je met zijn Geest wil dopen. Je werkzame geest grijpt ook dit nieuwe aan. Dan maakt de Geest van God contact met jouw geest en voortaan kun je in dichte gemeenschap met Hem leven. Dit is waarlijk leven. Dit is heerlijkheid.

Er volgt nog meer. Er is een groeien en opwassen en er is een doel waarnaar je toeleeft. In het geloof grijp je dan de hoop en hierdoor wordt je leven nog rijker. Je laat je gedachtenleven niet meer vullen met toekomstige, dreigende eindtijdgebeurtenissen, maar je ziet de ontwikkeling van de stad Gods en de openbaring van de zonen Gods.

7. Maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkander; en het bloed van Jezus zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde.

In het oude verbond zei men: ‘Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond’. Nu wordt het: gun leven aan mijn geest. Je geest grijpt naar de dingen van God en gaat zich bewegen in de hemelse gewesten. Zo pak je steeds meer en reik je steeds verder. Dit is de heerlijkheid van de hemelse erfenis. Je mag in de blijdschap leven van ‘het Koninkrijk Gods, en die vreugde wordt steeds meer volkomen in je. Ook houdt de hoop je bezig en levendig, want je wilt steeds hoger stijgen. Dit leven in de geestelijke wereld hebben we met elkaar gemeen. Uit dit leven groeit de ware gemeenschap en deze is niet voor een voorbijgaand ogenblik. Ze is werkzaam als we bij elkaar zijn in de gemeentesamenkomst, of als we thuis zijn, of bij elkaar op bezoek komen. Ze is voor nu en voor straks.

Deze gemeenschap is altijd levend, want de rechtvaardige leeft door het geloof. Dit grijpt steeds meer uit het woord van God dat rijk is aan beloften en aan toezeggingen: ‘Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen die Hem liefhebben’ (1 Corinthiërs 2:9). Dit nu is het leven in de geestelijke wereld dat wij gemeen hebben, dus onze geloofsgemeenschap, waarin wij ook verder samengaan.

Johannes richt zich ook tot de mensen die zo ver nog niet gekomen zijn en die zich nog niet kunnen verheffen: tot hen die zeggen dat zij zondaar blijven tot de dood, tot hen die erkennen dat het wel een mooi verhaal is, maar denken dat het niet te realiseren valt. Ze vragen: ‘Hoe gebeurt dit dan? Hoe kunnen deze heerlijke beloften in ons leven waar worden? Dat gaat toch niet’. Luister nu wat Johannes opschrijft: ‘Het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde’. Door zijn bloed is de weg vrijgemaakt tot dit leven. Dit is het allereerste wat de mens moet aanvaarden om tot de kinderen van God gerekend te kunnen worden en een plaats te krijgen in de hemelse gewesten in het Koninkrijk van de Zoon zijner liefde. Belijd daarom: er is een weg en ik behoeft geen zondaar te blijven tot mijn dood. De Heer heeft al mijn

schuld weggenomen. Als ik dit geloof, ligt de heilsweg voor mij open. Wij hebben een evangelie van rijke genade dat voor ons opengaat door het geloof.

8. *Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet.*

De machten der duisternis willen ons met alle geweld uit het Koninkrijk Gods houden. Wanneer ze ons kunnen laten zondigen, beletten ze ons binnen te gaan, want de zonde maakt scheiding tussen God en de mens. Indien wij echter al in de geestelijke wereld leven, trachten ze ons te laten struikelen, opdat wij uit de gemeenschap met God geraken en opnieuw in de duisternis terechtkomen.

De verleidende geesten misleiden de mens echter nog op een andere wijze. Ze zeggen: 'Je moet Jezus aannemen als je gezondigd hebt en dan de verzoening van je schuld aanvaarden, maar wat heb je eigenlijk gedaan? Je leeft toch goed, je liegt niet en je bent ook goed voor je naaste. Je geeft ieder het zijne en je bent zorgzaam voor je gezin. Voor jou is die reiniging van zonde eigenlijk niet nodig. Voor jou behoefde geen offer op Golgotha gebracht te worden.'

Geloof nu niet dat mensen die zo denken, niet bestaan. Wie aan colportagearbeid gedaan heeft, heeft hen maar al te vaak ontmoet. Men komt ze tegen die zeggen: 'O, dat evangelie is niet voor mij, want ik ben te slecht', maar ook die beweren: 'Voor mij is het niet nodig, want met mij zit het wel goed'. Ook in dezen is de leugenaar aan het werk. De mensen die zo redeneren hebben geen besef van God. Ze missen het onderscheid tussen licht en duisternis, tussen waarheid en leugen. Ze denken dat het aardig met hen gaat, maar in werkelijkheid leven ze ver van God. Ze leven onder het beslag van de overste dezer eeuw en ze worden geïnspireerd door de satan. Ze menen dat ze niet door de enge poort behoeven binnen te gaan en ze weigeren de hoge weg te bewandelen. Johannes schrijft dat de waarheid in hen niet functioneert, dit betekent dat de gedachten van God hun vreemd zijn. Op aarde hebben ze het wellicht redelijk goed, maar ze hebben geen deel aan het eeuwige leven.

Voor de mensen die overtuigd zijn dat ze gezondigd hebben en die niet weten hoe ze er van af moeten komen, gelden echter de woorden:

9. Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.

Paulus schreef reeds dat allen onder de zonde zijn en dat allen zijn afgeweken, tezamen onnut geworden en allen gezondigd hebben en de heerlijkheid Gods derven. Maar deze apostel stelt ook de mogelijkheid: ‘... en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus’ (*Romeinen 3:9-24*). Ieder mens moet dus tot de erkenning komen dat hij contact heeft gehad met de boze en dat zijn leven door de machten der duisternis werd beïnvloed. Dan pas kan hij bewust met de zonde breken en zich bekeren.

Er is hier sprake van zonden ‘belijden’. Wij moeten ze dus uitspreken, dat is in het licht brengen. God neemt geen onbeleden zonden weg. David dichtte reeds: ‘’k Bekende, o Heer, aan U oprecht mijn zonden; ’k verborg geen kwaad, dat in mij werd gevonden, maar ik beleed na ernstig overleg, mijn boze daân: Gij naamt die gunstig weg’ (*Psalms 32:3*). Paulus schreef in *Efeziërs 5:12*: ‘Maar als dat alles door het licht ontmaskerd wordt, komt het aan de dag; want al wat aan de dag komt, is licht’.

Wanneer de mens met zijn zonden gebroken heeft en wanneer hij ze door belijdenis aan het licht heeft gebracht, dan werpt hij ze naar zijn inwendige mens ver van zich af; hij distantieert zich ervan en God kan ze dan wegnemen: ‘Want zover het west verwijderd is van het oosten, zover heeft Hij, om onze ziel te troosten, van ons de schuld en zonde weggedaan’.

Wat God eens gesproken heeft, zal Hij altijd weer opnieuw doen, want ‘Hij is getrouw’. Daarom is geen zonde te groot of te veel geschied ten opzichte van de schuldvergeving. God is rechtvaardig, want Hij heeft het leven van zijn Zoon in ruil gegeven voor de schuld van het ganse menselijke geslacht. Indien wij de vergeving van onze zonden aanvaarden, zijn wij in de hemelse gewesten volmaakt rechtvaardigen voor God en kunnen we daar

een nieuw leven beginnen in gemeenschap met onze Heer. We mogen 'toetreden met een waarachtig hart, in volle zekerheid des geloofs, met een hart, dat door besprenging (met het bloed) gezuiverd is van besef van kwaad' (*Hebreeën 10:22*).

10. Indien wij zeggen, dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar en zijn woord is in ons niet.

Wanneer iemand zegt dat hij nooit van Gods wet is afgeweken, geen ongerechtigheid gedaan heeft en er geen leugen in zijn mond is geweest, zal hij Jezus ook niet als schuldverzoener nodig hebben. Hij maakt dan God tot een leugenaar, want deze erkent alleen hen als rechtvaardigen die gewassen zijn door het bloed van het Lam. Alleen 'allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden'. Er is geen mens die niet in mindere of meerdere mate in aanraking is geweest met de boze geesten en die nooit is ingegaan op hun inspiraties. Daarom kan niemand zeggen: 'Ik heb de Here Jezus niet nodig'. Als men zoiets beweert, liegt men en maakt God tot een leugenaar, want deze spreekt: 'Dit is onmogelijk en dit bestaat niet'.

Zelfs de rechtvaardiging naar de wet was onvoldoende. Het onderhouden van de wet maakte de mens niet volmaakt rechtvaardig. Wie meent buiten Christus, op grond van eigen werken rechtvaardig te kunnen zijn, verwerpt de raad van God en zijn woord, want dit spreekt van een Lam dat geslacht is vanaf de grondlegging der wereld ten behoeve van alle mensen.

We zien dat Johannes zich in deze verzen met fundamentele waarheden bezighoudt, die hij op zijn wijze vanuit de hemelse gewesten belicht. Paulus benaderde het zondeprobleem meer vanuit de wet Gods die aan Israël was gegeven. Deze apostel wilde de mensen bevrijden van de wet, om hen tot Christus te brengen. Johannes wil hier zijn lezers losmaken van de leugen en van de vader der leugen, teneinde hen in de waarheid en in het licht te voeren.

Deze tekst wordt door sommige mensen wel gebruikt om te bewijzen dat eigenlijk niemand rechtvaardig kan leven of geen zonde doen. Johannes spreekt hier evenwel over mensen die zeg-

gen geen vergeving van zonden nodig te hebben door het bloed van Jezus teneinde een kind van God te worden. Het eerste vers van het volgende hoofdstuk wijst er duidelijk op dat een kind van God gescheiden behoort te zijn van de zonde. Wanneer Johannes hier schrijft: 'Indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben', zouden wij ook kunnen lezen: wanneer wij als mensen die het evangelie horen, zouden zeggen dat wij niet gezondigd hebben, maken wij God tot een leugenaar.

HOOFDSTUK 2

Ook met dit nieuwe hoofdstuk gaan we verder door de hemelse gewesten aan de hand van onze broeder Johannes. We werden erbij bepaald dat de mens die in de duisternis wandelt, geen gemeenschap heeft met God. Zo'n zondaar moet zich dan ook niet sieren met de naam van Christus, omdat hij niet radicaal met het kwaad heeft gekapt, want: 'Wie de naam des Heren noemt, breke met de ongerechtigheid' (2 *Timotheüs* 2:19). De duisternis heeft met het licht geen contact, en God is enkel licht.

Vanaf de grondlegging der wereld is het de bedoeling van God geweest, mensen naar zijn beeld te maken, die tot alle goed werk volkomen zouden zijn toegerust (2 *Timotheüs* 3:17). Deze geestelijke mannen en vrouwen zouden dan hun plaats moeten innemen in de hemelse gewesten. Om dit doel te realiseren, begon de Schepper een natuurlijk mens te formeren. Adam leefde grotendeels in de zichtbare wereld en was niet overgezet in de hemelse gewesten, zoals dit bij ons mogelijk is (*Efeziërs* 2:6).

Het voornemen van de Here God was dat de mens langs de weg van het leven, dat is door groei, ontplooiing en bezig zijn, zijn uiteindelijke bestemming zou bereiken. Het geestelijke ontwikkelingsproces werd echter onderbroken door de zonde en door de boze afgeremd. Deze verleidde, onderdrukte en beschadigde de mens en bracht de ongerechtigheid in diens leven. Hierdoor werd zijn voortgang geblokkeerd. Hoe heeft bijvoorbeeld de wetstrachter in het oude verbond zijn best moeten doen om nog wat gerechtigheid te verwerven, teneinde als rechtvaardige een beetje te kunnen leven? De Heer had immers gezegd: 'De mens die mijn wetten doet, zal daardoor leven'. Deze moest hier aldoor mee bezig zijn en verder kwam hij niet. Hij werd geen geestelijk mens, dat is iemand die zich in de onzienlijke wereld weet te bewegen. De besten van het oude verbond hadden slechts een onvolkomen gerechtigheid, omdat ook het bloed van dieren niet bij machte was de gelovige offeraars voor hun besef te volmaken. Het

binnen gaan in het Koninkrijk Gods was voor hen niet mogelijk, daar de hemelse dingen zelf met een betere offerande gereinigd moesten worden (*Hebreeëen* 9:22,23). In de nieuwe bedéling heeft Jezus een nieuwe, levende en verse weg geopend, waardoor wij wél verder kunnen komen. Er waren heel wat geestelijke versperingen, er was schuld op schuld, maar God nam deze volkomen weg door het bloed van zijn Zoon. Er is nu een vrije toegang tot het Koninkrijk Gods voor degene die deze vergeving van schuld aanvaardt of gelooft.

De oude verleider zit evenwel ook nu niet stil. Hij is nog altijd bezig om ons de verzenen (hielen) te vermorzelen. Als hij iemand te pakken krijgt, zal hij meteen proberen diens voortgaan te verhinderen, want hij wil niet dat de mens zijn doel bereikt.

De eerste en grote voorwaarde om het Koninkrijk Gods binnen te gaan, is, dat wij zeker zijn van onze gerechtigheid. Er zijn mensen die ons dit vertrouwen willen ontnemen. Zij zeggen: 'Je denkt wel dat je zondeloos kunt leven, maar dat is onmogelijk. Je blijft een zondaar tot je dood'. Deze aantijging ontnemt je dan de zekerheid van je gerechtigheid, maar Jezus zegt van Zichzelf, dat Hij niet was gekomen om de wet te ontbinden, maar om die te vervullen. Van hen die naar de Geest wandelen schrijft de apostel Paulus, dat ook zij de eis der wet vervullen (*Romeinen* 8:4).

Wanneer men beweert dat je niet naar de wil van God kunt leven, omdat Johannes schrijft: 'Indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar', geldt deze uitspraak dus niet voor ons die de reiniging van onze zonden door het bloed van Jezus aanvaard hebben en die naar de Geest wandelen, maar voor hen die nog voor de poort staan en die niet binnengingen, omdat zij meenden het offer van Jezus niet nodig te hebben. Over dezen sprak de apostel en niet over de rechtvaardigen die door geloof leven en de woorden van Jezus bewaren. Laat je daarom nooit afschrikken door negatieve gedachten, door opmerkingen als: 'Doe je dan geen zonde meer? Durf jij dat te zeggen?'

We gaan voor een antwoord ons dan opnieuw met onze broeder Johannes oriënteren in de hemelse gewesten en lezen:

1. Mijn kinderkens, dit schrijf ik u, opdat gij niet tot zonde komt. En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de rechtvaardige; ...

Het is niet de bedoeling van de Heer dat wij zondigen, nadat wij gerechtvaardigd zijn door het bloed van Jezus Christus. Wat is dan de oorzaak als dit wél gebeurt? De hielbijter is altijd aanwezig. Hij belaagt ons voortdurend. Hij tracht te verleiden, te verdrukken, ja, hij gaat zelfs rond als een briesende leeuw om te zoeken wie hij kan verslinden. Hiermee houdt hij nooit op, maar loert onophoudelijk om een prooi te grijpen. Johannes richt zich tot de kleine kinderen, die nog maar pas door de enge poort zijn binnengegaan en die nog maar enkele schreden op de heilsweg hebben gezet. Ze hebben dus nog maar weinig ervaring (zie vers 12). Dit is een bewijs temeer dat de voorgaande tekst mensen betrof die de schuldvergeving nog niet hadden ontvangen en die meenden haar niet nodig te hebben.

De 'kinderkens' zijn wel gerechtvaardigd en de apostel schrijft hun dat zij niet opnieuw contact met de boze mogen opnemen. Paulus drukt het zo uit: 'Want als wij, toen wij vijanden waren, met God verzoend zijn door de dood zijns Zoons, zullen wij veel meer, nu wij verzoend zijn, behouden worden, doordat Hij leeft'. Hij vervolgt dan later: 'Mogen wij bij de zonde blijven, opdat de genade toeneme? Volstrekt niet! Immers, hoe zullen wij, die der zonde gestorven zijn, daarin nog leven?' De pas bekeerde was een slaaf van de zonde, maar nu wil hij 'in nieuwheid des levens' wandelen en 'in dienst staan van de gerechtigheid' (*Romeinen 5:10; 6:1,2,4,18*).

Mocht het voorkomen dat een kind van God struikelt of valt, dus op een of andere manier tot zonde komt, dan is zijn zaak nog niet verloren, want hij heeft een 'parakleet', een voorspraak of advocaat, namelijk Jezus Christus. Het Griekse woord 'parakleet' wordt ook door Jezus gebruikt in *Johannes 14:16*, waar Hij belooft de Vader te bidden om een andere parakleet. Het woord betekent letterlijk: 'degene die erbij geroepen wordt', hetgeen ook de betekenis van het latijnse woord 'advocatus' is. Zo kunnen wij het weergeven door: verdediger, pleitbezorger, raadsman, trooster.

Door te spreken over een andere Trooster, erkent Jezus Zichzelf ook als Parakleet en wordt door Johannes hier zo genoemd.

Zo gauw het de duivel weer gelukt is om je tot zonde te verleiden of om je iets te laten doen dat buiten de wet van God omgaat, staat hij ook ogenblikkelijk op zijn recht. Geloof maar dat de kleinste overtreding van het kind van God voor de boze aanleiding is om naar de troon van God te rennen teneinde de christen te beschuldigen. Johannes noemt hem in de Openbaring 'de aanklager van onze broeders'. Hij stelt zich voor de troon van God en zegt: 'Ziet U wel?' De apostel bepaalt ons dus bij de gang van een rechtszaak. Op de troon als rechter zit de Vader. Voor Hem staat de beschuldigde, dus hier het kind van God. Naast deze bevindt zich de aanklager die zegt: 'Dat en dat heeft hij gedaan'. Hij legt daarmee een claim op de zondaar. Ook is Jezus aanwezig. Hij staat daar als de parakleet of de voorspraak en beroept Zich op zijn plaatsbekledend offer.

Wanneer een kind van God iets verkeerd doet, zal zijn geweten hem veroordelen, dit wil zeggen in het gesprek tussen zijn ziel en geest zal de laatste hem van zijn kwaad overtuigen. Hij moet er dan niet mee rond blijven lopen, maar zo gauw mogelijk van zijn schuld zien af te komen. Sommige mensen zeggen: 'Je bidt 's avonds voor het naar bed gaan en dan belijdt je achteraf, de zonden die je die dag bedreven hebt. Voor het slapen gaan vraag je om vergeving van schuld'. Maar zo blijf je er tot het einde van de dag mee rondlopen. Dan heeft de boze de gehele dag tijd om je vreugde te vergallen. Dan heeft hij gelegenheid om je urenlang met de duisternis bezig te houden. Zo gauw je merkt dat je verkeerd gedaan hebt, moet je evenwel je zonden belijden. De 'Parakleet' of onze voorspraak bij de Vader wijst dan op zijn vergoten bloed. Hij zegt alleen maar: 'Vader, het was genoeg! Voor deze zonde is ook voldaan'. Dan moet de boze afdeinzen, want hij heeft geen recht en geen claim meer op het kind van God. Een machtige oplossing! Zullen we ons daarnaar regelen in het Koninkrijk der hemelen? Zullen we daar rekening mee houden? We zullen het kwaad niet laten doorvreten in ons leven, er niet mee blijven lopen, maar het openbaren.

We moeten iedere zonde zo snel mogelijk belijden. Wat je belijdt, breng je aan het licht. Daar maak je je los van. De psalmist

zei al: ‘k Verborg geen kwaad dat in mij werd gevonden’. Wanneer wij de zonde niet belijden, blijft ze in het verborgene en dan kan ze niet weggenomen worden. Wanneer we ze echter uitspreken, dus voor de Heer neerleggen, maken we ons er inwendig van vrij en op grond van het vergoten bloed van Jezus wordt onze schuld weggenomen. Dan zegt onze Meester: ‘Vader, Ik heb ook voor deze zonde betaald’. De gemeenschap met God die louter licht en leven is, wordt hiermee hersteld. Dan gaan we weer verder met:

2. ... en Hij is een verzoening voor onze zonden en niet alleen voor de onze, maar ook voor die der gehele wereld.

Jezus is niet alleen de verzoener van de zonden der kinderen Gods, maar ook van die van de hele wereld, dus van alle mensen van alle tijden, vanaf het begin der schepping tot aan het einde. Deze laatste uitspraak heeft onder de christenen aanleiding gegeven tot veel discussie. Men zegt immers: ‘Wanneer Jezus een verzoener is van de zonden van de gehele wereld, dan zou er eigenlijk een stuk van deze verzoening verloren raken, daar niet iedereen er profijt van heeft’. Dan zegt men verder dat hier bedoeld wordt, dat Jezus een verzoener is van de zonden van de wereld der uitverkorenen. Maar dat staat er niet. Jezus stierf voor de gehele ‘kosmos’. Iedereen die wil, kan dus het zoenoffer aanvaarden en het water des levens om niet nemen.

Ook de rechtvaardigen in het oude verbond die gestorven waren, hebben door zijn bloed deel gekregen aan een volkomen rechtvaardiging. Het gaat hier niet om de redding van een individu, maar om die van de ganse schepping, die van een schoon geheel, de kosmos, die tot een chaos vervallen is. Het verzoenend lijden en sterven van Jezus maakt ‘de wederoprichting aller dingen’ mogelijk. De mens gaat niet verloren, omdat zijn schuld niet werd vergeven, maar omdat hij de duisternis liever heeft dan het licht. Dit laatste geldt ook voor ieder die de Zoon van God heeft gekend, maar Hem ‘met voeten heeft getreden, het bloed des verbonds, waardoor hij geheiligd was, onrein geacht en de Geest der genade gesmaad heeft’ (*Hebreeën 10:29*).

De kleine kinderen aan wie Johannes schreef, waren blij dat ze door de poort binnengekomen waren. Zo zijn er ook nu mensen

die zeggen: 'Wij zijn gered en zijn nu klaar'. Maar de inhoud van het woord van God is: leef! Leven betekent activiteit, verder gaan, zich ontwikkelen. Je mag niet blijven stilstaan. Sommigen zingen met de overgave van hun hart: 'Ik klem mij vast aan Golgotha's kruis tot de Heer komt'. Op deze wijze zien zij uit naar de wederkomst van hun Heer met de wolken. Ze zien niet in, dat na de verzoening een opwassen in de genade volgt. 'Jezus Christus en die gekruisigd' is het fundament van onze gerechtigheid en daar blijven wij natuurlijk op staan en bouwen daarop verder. In de Openbaring staat: 'Zij hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam'. De Heer wil evenwel dat wij in de hemelse gewesten ook onze plaats gaan innemen als volwaardige mensen Gods en als zijn medewerkers. Hoe bereiken we dit? We lezen dan weer verder:

3. En hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen: indien wij zijn geboden bewaren.

Het woordje 'Hem' wijst allereerst op de persoon van Jezus van wie de verzen 5 en 6 zeggen, dat wij in Hem moeten zijn en moeten blijven. Het gaat over het bewaren van de 'verkondiging die wij van Hem gehoord hebben' (1:5).

Het woordje 'gebod' betekent hier: de leidinggevende gedachte in de prediking van Jezus over het Koninkrijk der hemelen. 'Zijn geboden' kennen wij dus uit zijn leer, zoals ook in dit hoofdstuk 2 vers 5 staat: 'Maar wie zijn woord bewaart....? We vinden hier dus bij Johannes evenals in zijn evangelie een synoniem gebruik van 'woord' en 'gebod'. In het evangelie van Johannes staat bijvoorbeeld in hoofdstuk 10:18 dat Jezus zegt: 'Ik heb macht mijn leven af te leggen en macht het weder op te nemen; dit gebod (of woord) heb Ik van mijn Vader ontvangen'. In hoofdstuk 14:21 en 23 vinden we deze afwisseling ook: 'Wie mijn geboden bewaart, die is het die Mij liefheeft' en 'Indien iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren'. Zo krijgen de discipelen de opdracht de leidinggevende gedachten van de Heer te verbreiden, want ze moeten de volken leren te onderhouden 'alles wat Hij hun geboden had'. In onze tekst gaat het dan over het kennen van Jezus, dat is de gemeenschap met Hem of het bij Hem behoren en het bewaren van zijn woorden, waarin Hij zijn gedachten heeft doorgegeven.

In het natuurlijke leven moet men eten om te groeien. Zo is het ook in het Koninkrijk van God. Wie zich daar ontwikkelen wil, moet de woorden van onze Heer tot zich nemen. Er staat 'bewaren', maar je kunt dit niet, als je zijn woorden niet eerst tot je genomen hebt of aanvaard. Anders kun je er niet mee werken of ernaar handelen.

Laatst hoorde ik iemand zeggen: 'Als ik mijn bijbel wil gaan lezen, dringt alles zo moeilijk tot mij door'. Er zijn zelfs mensen die bij het lezen van de woorden van onze Heer in slaap vallen. Weer anderen kunnen ze niet vasthouden of bewaren, of ze begrijpen ze zelfs niet. Wat zit daar nu achter? Wie wil dit lezen afremmen en de mens daardoor beletten geestelijk voedsel tot zich te nemen en te groeien?

Ook is het een opgave om uit een volle provisiekast juist datgene te halen wat op dat ogenblik nuttig en nodig is. Dit is vooral moeilijk voor een kind. Voor hem wordt het eten gewoonlijk netjes klaargemaakt. Hoe kan het zelf uit de grote voorraad nemen wat goed voor hem is? Zo gaat het ook met het lezen van de bijbel. De mensen gaan vaak ongeordend lezen en ze denken: zo is het wel goed. Je moet evenwel ook verstaan wat je leest, want dan kan het je pas van nut zijn. De boze wil nu verhinderen dat je de gedachten van de Heer werkelijk tot je eigendom maakt en dat je geloof daardoor geactiveerd wordt om deze waarheden vast te houden.

We merkten al op, dat de rechtvaardige door het geloof leeft. Geloven is nooit iets op zichzelf. Het betekent dat je geest zich aan iets vasthecht, iets pakt. Met je geloof grijp je de gedachten van God die in zijn Woord geopenbaard worden, die bewaar je en daar werk je mee en leef je mee.

Voor de mensen die pas tot de Heer gekomen zijn, dus voor de 'kinderkens', is het moeilijk om te weten wat nodig is voor hun groei. Hierbij is leiding nodig. In het bijzonder is er wijsheid nodig, wanneer men onbekeerden tot Jezus wil brengen. Ik verwonder mij er wel eens over, wanneer evangelisten exemplaren van het Johannes-evangelie uitdelen aan mensen die geestelijk van toeten noch blazen weten. Het is prachtige lectuur en heerlijk om te lezen, maar juist moeilijk om te verstaan. Het is echt geen melkkost, maar vaste spijs. Ik zou zeggen: geef eerst een ander evangelie, bijvoor-

beeld dat van Marcus. Leer beginnelingen eerst eens wat over het leven van Jezus, over zijn persoon en werk, over zijn lijden en sterven. Dan weten zij enigszins met wie ze te doen hebben en wat het betekent zijn offer te aanvaarden. Ook de geschiedenissen zijn van groot belang. Zo wordt dikwijls in het Nieuwe Testament teruggegrepen naar verhalen uit het Oude. Jonge mensen die op school of thuis hierin al onderwezen werden, hebben een groot voordeel boven hen die hiervan niets weten. De gewone prediking is voor de laatsten vaak onbegrijpelijk.

Vlak na de oorlog hadden we een meisje in huis dat uit een volkomen vrijzinnige omgeving kwam. Ze was een dochter van een 'dikke' Groningse boer, en in het 'Leger des Heils' tot bekering gekomen. Onze kinderen waren nog jong, maar als er een gesprek aan tafel was en het ging bijvoorbeeld over David of Jozua, wist ze nergens van. Terwijl onze kleinen al aardig georiënteerd waren. Dit meisje wilde de Heer volgen, maar had geen apperceptiemateriaal, en dan is het niet mogelijk om zich geestelijk te ontwikkelen. Het meeste eten dat dit meisje kreeg, kon ze aanvankelijk niet verteren. De wijze waarop iemand die tot de Heer gebracht is, verder wordt geleid, is belangrijk. Geef hem eerst het eenvoudige en laat hem dit eerst lezen. Niet de bijbel open doen onder het motto: de Heer zegene de greep, maar een evangelie of brief systematisch lezen en de gedachten van de schrijver goed laten inwerken. Om kennis van de geschiedenissen te krijgen, kan men ook een goede kinderbijbel gebruiken.

Hoe wordt openbaar of wij Jezus kennen, dit wil zeggen dat wij 'onderkennen' of weten hoe zijn wezen, zijn gedachten en zijn gezindheid zijn? Hoe blijkt dat wij gemeenschap met Hem hebben? Het antwoord luidt: wanneer onze gedachten met zijn gedachten verweven zijn, zullen wij ook leven naar zijn wetten of geboden. Wij blijven dan in zijn woorden, waardoor Hij zijn gedachten heeft geopenbaard. Zo kende Jezus de Vader in volmaaktheid. Paulus wilde alles schade en drek achten om Jezus te kennen en de kracht van zijn opstanding (*Filippenzen 3:9,10*). Jezus zegt in het hogepriesterlijk gebed: 'Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt' (*Johannes 17:3*). Het eeuwige leven functioneert alleen naar de woorden van Jezus.

Wanneer er mensen uit een christelijke omgeving komen, die de Heer Jezus hebben aangenomen, heeft dit het grote voordeel, dat zij veel geschiedenissen uit de bijbel kennen. Aan de andere kant is het nadeel dat zij dikwijls zoveel ballast bij zich hebben, die ze eerst overboord moeten gooien. Het is vaak heel moeilijk om zich los te maken van de dwalingen waarin men opgevoed is. Wie met de Heer gemeenschap hebben wil, zal zijn woord moeten kennen. Vele christenen zeggen: 'O, kennis is niet zo nodig. Wat heb je eraan? Kennis maakt immers opgeblazen'. Hier staat echter duidelijk dat je niet kunt zeggen: 'Ik ken Hem', of je moet zijn geboden, dat zijn zijn woorden, weten. Je moet op de hoogte zijn van wat de Heer bedoelt en zijn gedachten leren verstaan. Dan kun je pas zeggen: 'Ik ken Hem' en in deze kennis is nog een groot onderscheid:

Wanneer in een gezin vader thuiskomt, gaat hij naar het wiegje toe waarin zijn kleine jongen ligt. Hij zegt een paar vriendelijke woordjes en het kind begint te lachen. De man zegt nu tegen zijn vrouw: 'Hij kent me al' en hij is blij. Dan loopt er nog een jongen rond van een jaar of vier. Deze kent zijn vader ook, want hij snelt naar hem toe als deze de handen uitsteekt. Het kind weet immers dat dit stoeien wordt, een ogenblik van vrolijkheid en blijdschap. Hij kent zijn vader en hij weet heel goed, als deze de vinger opsteekt en zegt: 'Jantje!', dat dit betekent: nu niet meer. Op deze wijze kent hij zijn vader. In dit grote gezin is ook een jongen van veertien jaar. Deze kent zijn vader weer heel anders. Hij weet al: zo denkt mijn vader, dit wil hij niet en dat wil hij wel. Dat behoeft niet eens meer gezegd te worden. Hij heeft immers al zoveel van zijn vader gehoord en hem al zo vaak horen praten. Wanneer hij 's avonds de straat opgaat, weet hij automatisch wat hij doen mag en wat hij laten moet. Hij kent zijn vader en als hij hem liefheeft, gehoorzaamt hij. Hij wil op goede voet staan met zijn vader.

Dan is er ook nog een jongen van achttien. Je zou zeggen: 'Is dit verschil tussen de jongste in de wieg en de oudste niet te groot?' Maar het kan, want in mijn ouderlijk huis verschilden de jongste en de oudste zuster ook achttien jaar. De oudste zoon kent zijn vader weer heel anders, want hij wordt opgeleid om in de zaak van zijn vader te komen. Dikwijls gaat hij al met zijn vader naar het kantoor en hij neust daar in de papieren. Zijn vader bespreekt

de zaken met hem en de jongen krijgt steeds meer inzicht in het doen en handelen van zijn vader. Dit is natuurlijk een heel andere kennis dan zijn jongere broertjes hebben. Hij kent zijn vader niet alleen in het huiselijke verkeer en in de opvoeding van de kinderen, maar hij kent hem ook in het maatschappelijke leven. Daarin leeft hij in het bijzonder met hem mee. Dit betekent dus meerdere kennis.

Zo zijn er in het kennen van God ook gradaties. Wie pas tot bekering gekomen is, zegt blij: 'Ik ken God, want Hij heeft mijn zonden vergeven. Jezus is mijn Heiland en Redder'. Wie evenwel langer met de Heer omgegaan heeft, weet dat er veel meer is. Hij leert Jezus ook kennen als de Doper met de Heilige Geest. Wanneer hij dit gaat geloven en zich actief erop richt, zal hij ontvangen wat hij begeert. Hij zal dan na deze doop zeggen: 'Ik ken mijn Heer nu beter dan vroeger. Hij woont nu in mij, openbaart zijn kracht in mij en onderwijst mij. Zo gaat hij steeds verder en leert steeds meer de gedachten van God kennen en deze doorgronden. Hij wordt steeds hongeriger naar het woord, want hij zegt: 'Hierin kan ik de openbaring van de gedachten Gods vinden. Die moet ik hebben, want daar word ik rijk van. Daar kan ik mee werken en mee bezig zijn'. Wij zingen immers: 't Levend brood is mijn spijs in het hemelrijk'. Langs deze weg leren wij de Vader kennen zoals Hij is, zoals Hij Zich heeft geopenbaard en weten wij zijn eeuwig voornemen met de mens. Is dit niet heerlijk? Is dit geen rijkdom?

4. *Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leigenaar en in die is de waarheid niet.*

Hier worden we nog op iets anders gewezen. Wanneer je God kent, kun je twee dingen doen, net als die jongen die de straat opging. Hij weet wat zijn vader wil, want dat heeft hij goed gehoord. Wanneer hij dan een bioscoop voorbijgaat, waar een slechte film draait, kan hij zeggen: 'Ik weet wel dat mijn vader niet wil dat ik hier kom, maar ik doe het toch'. Hij kan ook zeggen: 'Ik wil in geen geval mijn vader verdriet doen, want ik heb hem lief en wil de harmonie met hem bewaren. Hij heeft het goede met mij voor, dus doe ik het niet'. De jongen loopt nu een straatje om en gaat naar huis.

Hoe meer wij God leren kennen, hoe meer wij voor de keuze geplaatst worden: wil ik Hem dan ook gehoorzamen? Wil ik ook doen wat Hij zegt? Wil ik mij actief richten op zijn Woord? Wil ik werkzaam zijn in zijn dienst en ontwikkelen en groeien? Wil ik ook luisteren naar de stem van de Heilige Geest die in mijn leven gekomen is? Als iemand dan zegt: 'Ik ken Hem en heb Hem lief', zal hij ook de verhouding met de Heer niet vertroebelen door zonde. 'Alles acht ik schade en drek om Hem te kennen', sprak Paulus.

Wie echter zegt dat hij Hem kent, dus alles van Hem weet, maar zijn geboden of woorden niet bewaart, is gewoon een leugenaar. Hij gehoorzaamt niet, maar is in de macht van de vader der leugen. Die heeft hem te pakken en zal beletten dat hij een stap verder komt in het rijk Gods. Zijn daden zijn dan in flagrante strijd met zijn woorden, dus met zijn belijden. In hem wordt het plan van God niet gerealiseerd, dus de waarheid is in hem niet. Dezelfde uitspraak vonden we in hoofdstuk 1:6, waar iemand zegt met God gemeenschap te hebben en tegelijkertijd in de duisternis wandelt.

Het is nuttig en nodig dat wij dit in de gemeente goed voor ogen houden, omdat vele christenen leren dat zij kinderen van God zijn en toch gelijktijd zondaars blijven. Zij menen dat zondigen, dus het niet bewaren van de geboden Gods, noodzakelijk bij het christelijke leven behoort. Een treurige zaak, en Johannes merkt op, dat zulke 'vromen', leugenaars zijn. Ze kennen God niet, noch diens kracht, noch diens gaven, want deze maken het ons mogelijk de boze te weerstaan, hem te overwinnen en in de voetsporen van Jezus te wandelen.

5,6. Maar wie zijn woord bewaart, in die is waarlijk de liefde Gods volmaakt. Hieraan onderkennen wij, dat wij in Hem zijn. Wie zegt, dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zo te wandelen, als Hij gewandeld heeft.

Hoe langer wij met de Heer leven en Hem kennen, hoe meer ook de liefde tot God zich in ons hart gaat ontplooiën. Wie Gods woord bewaart, neemt dit voortdurend op en handelt ernaar. Jezus zegt: 'Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde

blijven' (*Johannes 15:10*). Van menselijke kant bezien is er liefde nodig, dit wil zeggen een positieve instelling om Gods geboden te horen en deze te doen. Wanneer een mens dus wandelt in gerechtigheid en in het licht, is de liefdesverhouding tussen God, die liefde is, en de mens die zijn liefde in zijn opstelling en door zijn woorden en daden laat blijken, volmaakt. Het gaat hier dus niet om 'de liefde Gods' zoals de Nieuwe Vertaling geeft, want deze is altijd volmaakt en gaat uit naar de mens. Wij lezen evenwel met de Canisiusvertaling en met die van Brouwer: 'De liefde tot God'. De Leidse overzetting heeft 'de liefde voor God'.

Het woord 'onderkennen' betekent 'onderscheiden' of 'herkennen'. Het heeft te maken met iets dat je moeilijk zien kunt. Dit 'onderkennen' komt in deze brief tien maal voor. Wie zo'n onderscheidingsvermogen bezit, zal zich dus in handel en wandel richten naar het beeld van Jezus Christus. Hij is het voorbeeld van de volmaakte mens. De ware liefhebber van het Woord zal zich op Hem instellen.

Onze liefde moet dus groeien, zodat wij van ganser harte gehoorzamen aan wat onze Heer zegt. Wij moeten dus eerst zijn gedachten kennen, opdat wij ons er geheel naar kunnen voegen. Wanneer de vruchten van onze gemeenschap met de Heer gezien worden, weten wij dat wij in Hem zijn, want Jezus zegt: 'Blijf in Mij, gelijk Ik in u' en verder: 'Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft' en 'Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht' (*Johannes 15:4,5*).

Aan de vruchten zal men de boom kennen. Bij iemand die zegt dat hij Jezus liefheeft, dat hij voortdurende gemeenschap met Hem heeft, zodat hij in Hem blijft, zal ook zijn levensgedrag overeenstemmen met dat van Jezus. Hij zal gelijkvormig worden aan diens beeld. Johannes gaat niet alleen van de mogelijkheid uit, maar stelt als kenmerk van een oprecht en waarachtig christen, dat deze in het licht wandelt. Petrus sprak: 'Hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden; die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden; die, als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed, niet dreigde' (*1 Petrus 2:21-23*).

We merken tenslotte nog op dat de woorden van Johannes zeer nauwkeurig aansluiten bij die van Jezus zelf en dat zij het accent leggen op een levenswandel in liefde, waarheid en gerechtigheid.

7. *Geliefden, ik schrijf u geen nieuw gebod, maar een oud gebod, dat gij van den beginne gehad hebt. Dit oude gebod is het woord, dat gij gehoord hebt.*

In de vorige verzen had Johannes gesproken over een wandel van de gelovigen in het licht. Dit doet de christen, wanneer hij nauwkeurig leeft volgens de wetten van God. Dan is er blijdschap, vrede, harmonie en gerechtigheid in zijn leven, dit wil zeggen dat het Koninkrijk Gods zich in hem openbaart. Johannes schrijft hier over 'van den beginne'. Sommige uitleggers zeggen dat hier het begin van het evangelie mee bedoeld wordt in verband met het 'woord' of het 'gebod' dat de lezers 'gehoord' hadden. Ik geloof evenwel dat Johannes hier heel hoog vliegt en helemaal ziet hoe het in de aanvang was. Daarom wil ik het woordje 'gebod' eens vervangen door 'wet'. Er staat dan: 'Ik schrijf u geen nieuwe wet, maar één die gij van den beginne gehad hebt'.

Alles wat God in den beginne schiep, heeft Hij aan wetten gebonden. De dode materie heeft haar wetten, bijvoorbeeld van uitzetten bij verwarming en inkrimpen bij afkoeling, van kristalvorming, en haar valwetten. Denk ook eens aan de wenteling van de hemellichamen, zoals bijvoorbeeld bij onze zon, maan en planeten. Alles draait volgens vaste verordeningen en men kan de onderlinge standen eeuwen van tevoren berekenen. Met grote wetmatigheid en precisie heeft God de omloop van deze hemellichamen geregeld, zodat alles feilloos functioneert.

Ook de dieren en planten hebben ingeschapen levenswetten: alles wat leeft, ontwikkelt zich naar eigen wet en naar een bepaald doel. Vogels trekken op gezette tijden naar verre landen, bouwen op bepaalde plaatsen en tijden hun nesten en weten de manier waarop ze hun jongen verzorgen moeten. In het zaadje zit de wet volgens welke de plant zich ontwikkelt. Hier is geen vergissing mogelijk: uit een tarwekorrel komt niet per ongeluk een haverplant met een haveraar en -korrel. Evenmin als een dier in staat is een menselijk leven voort te brengen! Dit gebeurt niet, doordat er

voorschriften zijn waaraan het rijk gevarieerde leven zich bij zijn ontwikkeling houdt. De Schepper schonk alles wat leeft een geest des levens en deze is de drager van de wetten Gods.

In den beginne heeft God de mens zo geschapen dat deze vanzelfsprekend zijn geboden onderhield. De (levens)geest is de drager van de 'wet des levens' en deze doet de mens groeien en ontplooiën. Dit proces zou eindigen bij de openbaring van de volmaakte, geestelijke mens. Er is evenwel een rem op gekomen en de mens heeft zich niet volledig kunnen ontwikkelen. Door de zondeval werd hij misleid en zijn geest verduisterd. Hij werd onmachtig om volgens de ingeschapen wetten van God te leven. Het werd zelfs zo dat de Heer aan het uitverkoren volk vanaf de Sinäi een wet moest geven teneinde de voornaamste vergeten geboden weer in herinnering te brengen en de afwijkingen te signaleren. Deze wet was dus niet gegeven aan rechtvaardigen zoals Abraham, in wie de ingeschapen wet van God nog functioneerde, maar zij was gesteld 'voor de wettelozen en tuchtelozen en zondaars' (1 *Timotheüs* 1:9), dus voor gebonden, misleide en door boze geesten bezette en overweldigde mensen.

Na de komst van Jezus Christus en door de doop in de Heilige Geest worden in het hart van de van schuld verlost en van machten bevrijde mens opnieuw Gods wetten ingeschreven. De kracht van de Heilige Geest maakt het mogelijk weer volgens deze oorspronkelijke wetten te functioneren naar geest, ziel en lichaam. In *Hebreeën 8:10* staat, dat God zijn wetten in ons hart schrijft en in ons verstand legt. Wij begrijpen dus zijn wetten ook en daarom kunnen we ze gemakkelijker vervullen.

Als gemeente leven wij in de tijd van het herstel. Het evangelie van Jezus Christus sluit aan bij wat 'in den beginne' is geweest. Het geeft dus geen nieuwe geboden, maar grijpt terug op de schepingswetten en schenkt opnieuw de mogelijkheid na verlossing, bevrijding en herstel, in de kracht van Gods Geest naar deze wetten te leven. Zo verwees Jezus in verband met het monogame huwelijk en de echtscheiding terug naar hoe het in het begin was, vóór de tijd dat de vorst der duisternis, de wetteloze, Gods wetten had verstoord in de mens en in de ganse levende schepping (*Mattheüs* 19:4). Wanneer wij in het Koninkrijk Gods gaan leven, zullen wij al de wetten van God weer gaan vervullen. Dat zijn de

oude wetten die God bij de schepping gegeven heeft en waarin ook de wetten voor het menselijke leven in de onzienlijke wereld verborgen of begrepen waren. Naar deze wetten zullen we ons ontwikkelen tot het doel dat was gepland: de mens Gods tot alle goed werk volkomen toegerust.

Johannes schreef geen nieuw gebod, maar een oud, dat van den beginne was en waarvan Jezus en de apostelen hadden gesproken. Deze oude wet is het woord dat wij gehoord hebben.

8. *Toch schrijf ik u een nieuw gebod, want - wat waarheid is in Hem en in u - de duisternis gaat voorbij en het waarachtige licht schijnt reeds.*

Door het oude gebod ontplooidde zich het leven zoals God het bedoelde. Nu vervolgt Johannes: 'Toch schrijf ik u een nieuw gebod, want de duisternis gaat voorbij en het waarachtige licht schijnt reeds'. Er komt dus iets wat in het leven van de mens geheel nieuw is. God had namelijk tot de slang gezegd: 'Dit zal u de kop vermorzelen' en hier staat nu: 'De duisternis gaat voorbij. Er komt een einde aan. Het nieuwe is in Jezus Christus al werkelijkheid geworden. Hij is al aan de duisternis ontkomen. Toen Hij op aarde vertoefde, bevond zich in Hem totaal geen duisternis en door Hem zal zij ook uit óns leven volkomen verdwijnen. Dit is de hoop die onze roeping wekt en wij belijden haar met vreugde. Met elkaar zullen wij groeien tot de gemeente waarin geen duisternis is en geen vlek, geen rimpel en geen beschadiging meer worden gevonden. Vanuit dit lichaam van Christus zal de gehele mensheid en de ganse schepping hersteld worden. Als dit plaats gevonden heeft, is de duisternis voorbij. Dan is de kop van de slang vermorzeld. Dan wordt haar plaats in de hemel noch op de aarde meer gevonden.

In de tussenzin merkt de apostel op: deze heerlijkheid is nu al waarheid in Jezus en in u! Zij is waar in 'de getrouwe en waarachtige getuige, het begin der schepping Gods' en ook in de herstelde schepping, dat is in ons (*Openbaring 3:14*). Dit heil zal zich evenwel verder uitbreiden, want ieder woord dat God gesproken heeft, zal uitkomen, ook de belofte dat de kop van de slang verbrijzeld zal worden. Wij zullen volkomen en volmaakt leven in een

vernieuwde hemel en op een gereinigde aarde waarin gerechtigheid woont.

‘Het waarachtige licht schijnt reeds’! Nog ligt de wereld in het boze en in de duisternis, maar het is duidelijk dat aan deze heerschappij een einde komt. In het leven van de volmaakte geestelijke mens Jezus en in dat van degene die in Hem geloven, die zijn woorden aanvaarden en beleven, is het reeds werkelijkheid of waarheid geworden: de duisternis is verdwenen en het waarachtige leven, dat is het waarachtige licht, openbaart zich. Schreef Johannes niet in het begin van zijn evangelie: ‘En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet overmocht’ (*Johannes 1:5*, vert. Brouwer). Het licht is sterker dan de duisternis en het waarachtige leven is krachtiger dan de dood. Prijs de naam van Jezus! Dit is de heerlijkheid van het volle evangelie, dat dit het onvergankelijke leven aan het licht heeft gebracht.

Johannes schrijft hier over een nieuw gebod. De Heer sprak immers: ‘Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt’ (*Johannes 13:34*). Het is zijn bedoeling dat zijn volk niet los van elkaar staat en ook niet los van elkaar leeft. Het moet een hecht aaneengesloten organisme vormen. Daarom moet het positief ten opzichte van elkaar ingesteld zijn. Men moet verbonden zijn door de band der liefde en deze zal duidelijk blijken, wanneer de broeders hun leven voor elkaar inzetten. Zo toonde Jezus zijn liefde door zijn leven in te zetten voor zijn vrienden, ja zelfs voor de ganse kosmos.

Er is een nieuw gebod dat er van den beginne niet was. Toen was Adam alleen en later was hij door een natuurlijke band met zijn vrouw Eva verbonden. Na de zondeval staat er dat Adam en zijn vrouw zich voor elkaar schaamden. Er was wat tussen hen gekomen. De harmonie was verbroken en de volmaakte band der liefde was stuk. ‘In Christus’ moest door het nieuwe gebod ook deze band weer hersteld worden.

9. Wie zegt in het licht te zijn en zijn broeder haat, die is in de duisternis tot nu toe.

De duivel is altijd bezig om de mensen tegen elkander op te zetten. Zo probeert hij ook in een goed huwelijk een wig te drij-

ven tussen twee mensen teneinde de harmonie te verstoren. Dat is een van zijn stunts. Kinderen van God, aanvaardt daarom nooit iets dat de eenheid van het huwelijk kan verbreken.

De geschiedenis leert dat de mensen steeds verder uit elkaar zijn gegroeid. Wij zien deze verwijdering reeds tussen Kaïn en Abel. In plaats van zich positief te richten op zijn jongere broer, sloeg Kaïn deze dood. Hij deed hem weg uit het 'leven'. Zo ging het maar door. Denk eens aan het lied van Lamech, waarin deze verhaalt hoe hij een man dood sloeg om zijn wonden en een jongeling om een striem. Kaïn, Lamech en al de geweldenaars uit de voortijd stelden zich negatief op ten opzichte van hun naaste: zij haatten hem.

In de bedéling der schaduwen werd bij het volk Israël de liefdesverhouding onder elkaar door gehoorzaamheid aan de wet, hersteld. De tweede tafel werd immers samengevat onder de woorden: 'Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf'. De Israëliet mocht dus geen haat tegen iemand van zijn volksgenoten koesteren. Zij waren zijn 'broeders', want allen waren nakomelingen van vader Abraham. Had men zijn naaste lief, dan had men dus ook zijn broeder lief. De 'ouden' verbonden echter al heel gauw aan het begrip 'naaste' degene die hen gunstig gezind was, met wie ze goed bevriend waren. Het is duidelijk dat de boze de oorzaak was van deze nieuwe kloof tussen de broeders. Aan Jezus werd daarom de vraag gesteld: 'Wie is mijn naaste?' In de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan breidde Jezus het begrip 'naaste' uit tot ieder mens die het goede doet, ook al behoorde hij niet tot de 'broeders' van het uitverkoren volk (*Lucas 10:37*). Petrus maakte in navolging van de Vader in de hemel de kring nog groter, toen hij schreef: 'Voegt bij de broederliefde, de liefde jegens allen' (*2 Petrus 1:7*).

Onze Heer Jezus sprak in de bergrede: 'Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is; want Hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen... Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is' (*Mattheüs 5:43-48*).

In de praktijk van het leven geldt voor de christen: 'Indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want zo zult gij vurige kolen op zijn hoofd hopen. Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede' (*Romeinen 12:20,21*). Wie zijn broeder haat, is in de duisternis. Het is immers Gods bedoeling dat uit alle gelovigen een tempel wordt gebouwd; er mag daarin geen scheur zijn. De gehele gemeente moet één lichaam vormen; er mag geen wonde of kwetsuur in gevonden worden. Zij moet een legerschare zijn; er mag geen rivaliteit en geen naijver zijn, maar zij moet als één geheel aan de bevelen van de grote Leidsman gehoorzamen.

Nu kan iemand wel zeggen: 'Ik heb gemeenschap met God en ik wandel in het licht', maar als hij niet verbonden is met zijn broeders, maar met haat en afkeer jegens hen is vervuld, liegt hij. De gevolgen van de zonde manifesteren zich dan nog in zijn leven. Voorwaarde tot een hechte liefde is geestelijke saamhorigheid, eenzelfde gerichtheid en eenzelfde gezindheid jegens God. Liefhebben is niet een uiterlijk liefdoen, geen show die men met elkander opvoert, waar het hart, dat is de inwendige mens, geen deel aan heeft, maar het is juist de wetenschap dat wij door één Geest tot één lichaam gedoopt zijn en met één Geest gedrenkt zijn (*1 Corinthiërs 12:13*). Ook zijn wij geroepen 'in de ene hoop onzer roeping, één Heer, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die is boven allen en door allen en in allen' (*Efeziërs 4:4-6*). Dit is dan de voorwaarde van waarachtig functionerende broederliefde.

10. *Wie zijn broeder liefheeft, blijft in het licht en in hem is niets aanstotelijks.*

Wie door een liefdeband met zijn broeders verbonden is, wandelt geheel in het licht, want wanneer hij niet wandelt in gerechtigheid en waarheid, zal dit ogenblikkelijk scheiding brengen. Wanneer iemand door oprechte liefde aan zijn broeder is verbonden, zal deze in hem niets vinden waaraan hij zich kan stoten of dat een struikelblok kan vormen voor het samen optrekken. Men ziet maar al te veel hoe broeders bij elkaar gehaald worden die verschillende dingen geloven en belijden, die vaak gebonden zijn of in zonde leven, terwijl ze bovendien verschillende doelstel-

lingen najagen die niet overeenstemmen met het plan van God. Men vergadert dan wel samen en demonstreert een uiterlijk vertoon van saamhorigheid en liefde, maar dit alles stemt niet overeen met het innerlijke leven. Naar buiten vormt men dan wel een eenheid in een organisatie of in een conferentie, maar innerlijk blijft men toch verdeeld. God kan zijn plan met zulk een uitwendige vertoning niet volvoeren. Men stelt dan wel de zogenaamde liefde voorop, maar houdt geen rekening met een wandel bij het zuivere licht van Gods Woord en Geest.

Johannes spreekt hier dus inzonderheid voor mensen die allen wandelen in het Koninkrijk Gods. De liefde functioneert natuurlijk in de eerste plaats in eigen omgeving en zij kan dit ook onder de broeders. Ieder van hen moet zich positief jegens de ander opstellen, onafhankelijk van het feit of iemand hem ligt of niet. Zo ondersteunen en helpen zij elkander. De boze wil echter evenals in oud Israël verwijdering tussen de broeders brengen. Wanneer een broeder tot zonde komt, wordt de gemeenschap gemakkelijk verbroken, maar wanneer zijn medebroeder werkelijk de Heer kent en met Hem leeft, blijft zijn liefde functioneren. Dan blijft er van zijn kant een positieve benadering tot de broeder, waardoor de mogelijkheid geschapen wordt de dwalende terug te brengen en de verbroken gemeenschap te herstellen.

Wanneer men werkelijk liefde tot elkaar heeft en men ziet dat het met een broeder niet goed gaat, moet men deze opzoeken. Als deze broeder gezondigd heeft, moet men hem onder vier ogen vermanen, enkel met de bedoeling hem te behouden. De bijbel spreekt in dit verband over liefde uit een rein hart. Men gaat niet naar hem toe om iets van hem gedaan te krijgen, niet om hem zijn wil of zijn gedachten op te leggen, maar omdat de liefde Gods in het hart werkzaam is. Daarom moet men ervoor zorgen dat het hart ten opzichte van de ander, rein is. Dan kan de liefde haar werk doen en de ander zal begrijpen dat men tot hem komt om te helpen. Men komt niet om te verwijten, maar men wil dat de ander weer op het goede niveau komt, in harmonie met Jezus en met de Vader. Langs deze weg zal de gestruikelde broeder zich laten gezeggen en op deze wijze wordt de broeder gewonnen.

Wie zijn broeder liefheeft, ook al wendt deze zich van hem af, blijft in het licht en in hem is niets wat zijn broeder aanstoot kan

geven. Door zijn manier van doen zal de ander niet tot zonde gebracht worden, maar zijn optreden baant juist de weg tot herstel. Dan zal de door afkeer of zonde overweldigde zijn plaats weer innemen in het Koninkrijk Gods.

Waarom moet de liefdeseenheid blijven? De Heer zoekt maar één vrouw. Wij zijn wel verschillende mensen, maar het kerkelijke avondmaalsformulier stelt het zo duidelijk: wij vormen te zamen één brood. Wij horen bij elkaar. Ieder ontwikkelt zich wel naar eigen patroon, maar met elkaar vormen wij één tempel. Er zijn daarin kleine stenen en grote en ook zuilen, maar zij zijn alle met elkaar verbonden en de Heer geeft ze ieder een plaats in het geheel. De een kan niet zeggen tot de ander: 'Ik heb je niet nodig.' Die andere hoort er ook bij om het geheel te volmaken. Het is dus noodzakelijk dat er liefde is onder de broeders, maar deze mag nooit bijvoegmerken hebben. De bedoeling is slechts om één geheel te blijven en de afgedwaalden weer in te voegen in het lichaam van Christus. Zo willen wij dan in onze gemeenten te zamen optrekken om ook te zamen het voorgestelde doel te bereiken. Wij zijn allen levende stenen, maar het is noodzakelijk dat ze bij elkaar gevoegd blijven om een gave tempel te vormen.

11. *Maar wie zijn broeder haat, is in de duisternis, en hij weet niet waar hij heengaat, want de duisternis heeft zijn ogen verblind.*

Wanneer men zich afwendt van zijn broeder, is men zelf in de duisternis. Wanneer men in het licht wandelt, kent men de gedachte en de wil van God en heeft men de broeder lief. Wanneer iemand negatief tegenover zijn broeder staat, zal hij deze niet helpen, niet trachten te winnen of in liefde vermanen, maar hij zal zich van hem afkeren en hem gaan haten. Hij begrijpt niet dat hij hierdoor zelf in de duisternis terechtkomt. Wie om de een of andere reden, terecht of ten onrechte een afkeer krijgt van zijn medechristen, verliest zijn gemeenschap met God.

Kaïn haatte zijn broeder en deze gezindheid bracht hem tot broedermoord. Ook de Farizeeën wisten niet waar zij terechtkwamen door hun blinde afkeer. Ook zij werden moordenaars, want zij brachten Jezus aan het kruis. Als wij de haat in ons hart toelaten, staan wij aan het begin van moord. De Heer sprak: 'Wie

zijn broeder haat, is een doodslager'. Daarom is het van groot belang dat wij letten op de gezindheid van ons hart. Wij moeten Gods wil doen en geen negatieve gedachten ten opzichte van onze broeder of zuster in de gemeente, toelaten.

Haat maakt blind en zij is de oorzaak dat men de mens en de zondemachten waardoor deze overweldigd is, niet meer weet te scheiden. Dan rekent men de zondaar alleen verantwoordelijk en legt op hem de volle schuld. Het gevolg is dat men met het badwater het kind gaat wegwerpen. Zo deed Jezus niet, want toen zij Hem aan het kruis sloegen, bad Hij: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen'. Daarom mogen wij nooit strijden tegen bloed en vlees, maar alleen tegen de boze geesten in de hemelse gewesten. We moeten ons daarbij door de machten der duisternis niet laten blinddoeken en op een hellend vlak laten voeren, maar ons met verlichte ogen des harten tegen hen te weer stellen om de gemeente zuiver te houden.

Voordat ik nu de weg in de hemelse gewesten met Johannes vervolg, wil ik nog iets zeggen over de wijze, waarop men de woorden van Jezus kan bewaren (zie vers 5).

Het is wel duidelijk dat je het woord eerst moet hebben, voordat je het bewaren kunt. Je moet dus beginnen met het woord te horen of te lezen en in geloof te aanvaarden. Je kunt de bijbel lezen en deze zelf onderzoeken, maar er is ook nog een machtige gelegenheid om de kennis te vermeerderen. Als een wel toebereide maaltijd kan men het woord van God tot zich nemen, wanneer dit in de samenkomst van de gemeente opgediend wordt. De apostel Paulus zegt ergens, dat wij de onderlinge samenkomsten niet zullen verzuimen. Dáár is immers de plaats waar een kind van God opgebouwd wordt, dáár ontvangt hij duidelijke uitleg en daar wordt het hem gemakkelijk gemaakt het woord op te nemen en te bewaren. Bovendien mag je daar zelf meegetuigen door zang en gebed, en aan de dienst deelnemen door de Heer te loven en te prijzen. Om het woord tot je eigendom te maken, is het van groot belang de samenkomsten op zondag en de bidstonden en bijbelstudies in de week bij te wonen.

Ik merkte reeds op dat de duivel altijd probeert het lezen van de bijbel te verhinderen. Wel, hij tracht ook het bezoeken van de

samenkomsten der gemeente te beletten. Het is heus niet voor niets dat de Hebreëen-schrijver vermaant deze toch niet te laten schieten en te zorgen dat je altijd aanwezig bent. De boze zal adviseren: ga vandaag maar niet. Je hebt het van de week toch al zo druk gehad. Je mag ook wel eens uitslapen. Of je denkt: ik ga maar niet naar de bidstond, want dit zal wel niet zoveel betekenen en ik heb toch nog zoveel te doen. Verder ga ik vanavond eens vroeg naar bed, want dat heeft een mens ook wel eens nodig.

Let op al deze pogingen van de vijand om je te verhinderen je in het woord van God te verdiepen. Daarom moet ook de nadruk gelegd worden op het trouw bezoeken van de bidstonden en bijbelstudies. Hier wordt het fundament van ons geloof gelegd. Wanneer vers voor vers van een bepaald bijbelgedeelte besproken wordt en uitgelegd, is dit ontzaglijk leerzaam. Dan krijgt ieder facet van de boodschap aandacht en de totaliteit van het volle evangelie dringt duidelijk tot je door. Je moeilijkheden en je vragen kunnen daar in kleiner verband opgelost en beantwoord worden. Nooit kan er daarom genoeg de nadruk op gelegd worden, dat ieder lid van de gemeente trouw moet zijn in het bijwonen van alle samenkomsten.

Het is niet voor niets dat de boze op allerlei manier wil beletten dat je het woord van God ontvangt. Men kan zelfs meemaken dat mensen tijdens de dienst gewoon wegzakken en versuffen. Vooral zij die occult gebonden zijn. Ze horen wel woorden, maar deze dringen niet door. Soms probeert de tegenstander door het opwekken van allerlei fantasieën de toegang van het woord van God te versperren. Al zulke mensen weten, wanneer ze weer buiten zijn, ternauwernood wat voor boodschap er gebracht werd.

Sommigen nemen aanstoot aan broeders en zusters en geven dit op als oorzaak om niet meer in de gemeentesamenkomsten te verschijnen en zij zitten nu zondags thuis. Deze mensen verliezen op den duur nog wat ze hebben, namelijk de gemeenschap met God en met de heiligen en de mogelijkheid om hun geestelijke beaafdigheden verder te ontwikkelen, door ze in dienst te stellen van de gemeente. Ze worden zelf ook niet meer opgebouwd door de prediking en hun hart zit vol kritiek.

Wanneer men uit de dienst komt, is het bekend dat broeders en zusters dikwijls met elkaar naar huis gaan om koffie te drinken

en om nog wat na te praten. Dit is vooral van belang wanneer de leden van heinde en ver komen. Laten ze elkaar maar opzoeken. De vraag moet evenwel gesteld worden: wat is het onderwerp van hun gesprek? Wordt er doorgesproken over het gepredikte woord en voert men een geestelijke conversatie of gaat het alleen over de dingen van de dag, om maar niet te denken aan negatieve gesprekken over elkaar. Gebeurt dit laatste, dan verdrinkt zo'n gemeente in de koffie.

Laten we er toch op letten dat we te allen tijde in het woord blijven en dit bewaren. Laten we met de dingen Gods bezig zijn. We willen toch naar het woord handelen en ook spreken.

12. *Ik schrijf u kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om zijns naams wil.*

Al schrijvend gaat Johannes zich een ogenblik bezinnen. Voor zijn geestesoog trekt de hele stoet broeders en zusters voorbij. Allen hebben zij de Zoon van God aangenomen en allen geloven zij in Jezus Christus. Tot hen richt zich de apostel, want er staat in hoofdstuk 5:13: 'Dit heb ik u geschreven, die gelooft in de naam van de Zoon Gods'. Johannes ziet dit volk van God ieder met zijn kenmerkende eigenschappen en zijn bijzondere gesteldheid.

Wie trekken het eerst de aandacht? De kinderkens! Aan hen begint hij te schrijven. Het zijn de kinderen in het geloof. Dit kunnen misschien in de natuurlijke wereld oude mannen en vrouwen zijn. Ze weten nog maar korte tijd dat hun zonden vergeven zijn door het verzoenend bloed van Jezus Christus. Ze leven in deze blijdschap, maar ze hebben verder nog niet veel van het woord van God tot zich genomen. Ze weten er nog niet veel van, maar hun hart is gereinigd en er is vreugde gekomen.

Men kan zich afvragen waarom Johannes met de 'kleine kinderen' begint? Is het niet, omdat aan dezen de meeste aandacht en zorg besteed moet worden? Net als in een huisgezin de meeste toewijding zich op het kleinste kind richt. Dat heeft de grootste aandacht, hulp en dienstbetoon nodig. Zo is het ook in het huisgezin Gods. Degenen die er pas bijgekomen zijn, moeten het eerst worden geholpen door onderlinge bijstand. Is dit niet heerlijk? Vroeger begreep ik dit niet zo, maar langzamerhand drong het

tot mij door waarom de Heer de onedelste leden in het lichaam van Christus de grootste eer bewijst.

Hoe gebeurt dit nu bij ons? De kleinen die nog zoveel aandacht nodig hebben, moeten deze ook krijgen. In de gemeentesamenkomst kan niet altijd de nodige zorg aan hen besteed worden, want de dienst is voor allen, 'groot' en 'klein'. In het onderlinge contact gaan de kleinen evenwel voorop. Wanneer dit zo is, heerst er harmonie in het hemelse gezin. De groten vinden hun weg en hun plaats zelf wel, maar de kinderkens moeten geholpen worden. Zij vereisen de meeste zorg. Zij moeten uiteraard ook het meeste huisbezoek ontvangen en bij broeders en zusters een geopend oor vinden voor hun moeilijkheden.

Johannes karakteriseert de kleinen in het geloof met de woorden: kindertjes, jullie zonden zijn vergeven om zijns naams wil. Hij schreef hun een oud en een nieuw gebod. Het oude was dat zij in gerechtigheid, dus naar de wet van God, moesten wandelen, en het nieuwe gebod was, dat zij daarbij als broeders door de band der liefde zouden zijn verbonden. Nogmaals getuigt de apostel dat hun zonden zijn vergeven terwille van de naam van Jezus, die de schuldvergiffenis heeft verworven voor de gehele wereld. Wanneer een lezer van een tijdschrift voor zijn vrienden een abonnement betaalt en hun toch de rekening wordt gepresenteerd, doen zij een beroep op de naam van de schenker. Zo appelleert iedere gelovige wanneer hij schuldvergeving nodig heeft, op Jezus Christus, want deze betaalde voor hem.

13. *Ik schrijf u, vaders, want gij kent Hem, die van den beginne is. Ik schrijf u, jongelingen, want gij hebt de boze overwonnen.*

Achter de kinderen die zich pas hebben bekeerd en die nog maar korte tijd wedergeboren zijn, staan de vaders. Zij zijn de mensen die al lang meelopen, die veel van het woord Gods kennen en geloven, en die door de Heilige Geest worden geleid. Zij zijn dus geestelijk gegroeid en de volkomenheid dichter genaderd. In hen bereiken de geestelijke begaafdheden een rijke ontplooiing. Ze zijn medearbeiders van God en ingewijd in diens plan dat van den beginne was en dat de Vader van eeuwigheid in Zich heeft omgedragen. Zij weten ook waar dit naartoe leidt,

want die volmaakte mens zal met de Vader en de Zoon zitten op de troon en met Hem heersen over al het geschapene. Hun geest kwam tot volle ontwikkeling en zij werden vaders in het geloof en ontvingen de toerusting om de gedachten van God te realiseren. Zij delen hun broeders mee van de menigerlei genade en helpen dezen.

Uit deze vaders worden de oudsten, de voorgangers, de evangelisten, de herders en de leraars gerecruteerd. Zij kunnen immers in de gemeente goede leiding geven en de kudde voeren naar het grote doel, de volkomen mens die tot alle goed werk volkomen is toegerust (2 *Timotheüs* 3:16). Zij kennen Hem die van den beginne is. Dit wil zeggen: zij kennen God als schepper, maar ook als de auteur van de herschepping door Jezus Christus. Ze zijn opgegroeid tot zonen en op weg naar 'de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus'. Zij zijn dus het beeld van Jezus Christus, de Zoon van God, dicht genaderd.

Het zal voor de apostel een grote blijdschap zijn geweest om hetgeen hij had gehoord, gezien en getast van het woord des levens, aan deze categorie door te geven. Vervolgens komen de jongelingen, die de boze hebben overwonnen. De kinderkens zijn wel blij en voelen zich ook van een grote last ontdaan, maar ze moeten nog beschermd worden en er moet nog voor hen op de bres worden gestaan. Wanneer ze echter opgroeien tot jongelingen, of zoals ik al eerder zei, opgeleid worden om als volwassenen de zaak van hun vader over te nemen, leren ze zelf strijden.

Wanneer in deze jongelingen de begaafdheden van de Heilige Geest zich ontwikkelen, wanneer zij hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad, weten zij ook op welke wijze ze moeten kampen. Wanneer zij veel van het woord Gods tot zich genomen hebben, zegt de Heer: 'Ik geef je een wapen in de hand, namelijk mijn woord'. Zij moeten immers geestelijke strijders worden die het niet met de vuisten doen, niet met de scherpe tong, niet met geweld, maar altijd weer met het woord van God. Zo heeft ook Jezus het voorgedaan, toen Hij in de woestijn door de duivel verzocht werd. Onze Heer produceerde altijd het woord van God tegen de aanvallen en verleidingen van de satan. Dit moeten de jonge strijders in het Koninkrijk Gods ook

leren. Zij zullen immers spoedig bemerken dat de boze die hun wandel in het Koninkrijk der hemelen ziet, hen niet met rust laat. Deze jongelingen worden door de kracht van God in de strijd sterk, en zij hebben de vijand overwonnen. Zij weten hun geloof te bewaren en de boze te weren en uit hun leven te bannen. We merken op dat het jongeling zijn in de geestelijke wereld niet afhangt van de natuurlijke leeftijd.

Er zijn mensen die menen dat zij na hun bekering, hun doop in water en misschien ook in de Heilige Geest, er al zijn. Ze denken: nu komt er een heerlijk leven, nu krijgen wij alles wat wij willen, zoals een nieuw huis, een goede betrekking, een groter salaris, genezing voor onszelf en voor onze zieke familieleden. De Heer zal immers goed voor ons zorgen nu wij geheel in zijn wil zijn. Vergeet het maar. Wat het natuurlijke betreft, zal de hemelse Vader naar zijn beloften wel voor ons zorgen, maar Hij zegt erbij: je moet tevreden zijn met wat Ik je geef. Wanneer Hij veel schenkt, zijn wij voor veel verantwoordelijk en wanneer Hij minder toebedeelt, moeten wij er ook blij mee zijn. Tevredenheid is een christelijke deugd.

In de geestelijke wereld zien wij evenwel, dat de boze zich juist werpt op hen die voor de Heer hebben gekozen en die opwassen in geloof en in genade. De machten der duisternis die vroeger in hun leven heersten, trachten het verloren terrein weer terug te winnen. Andere geesten die ze vroeger nooit gekend hebben, proberen nu hen te onderdrukken en te benauwen. Mensen worden hun plotseling vijandig gezind. Zij krijgen het moeilijk in de huiselijke kring of in hun werk of onder hun vrienden en vriendinnen. Ze moeten strijden om hun innerlijk rein en zuiver te houden. Wanneer zij die worsteling niet aanvaarden en gezapig verder willen leven, komt de dief en rover die het gewonnen leven wegrukt. Hij komt immers, naar de woorden van onze Meester, om te stelen en te moorden. Hij wil het geestelijke leven vernietigen.

Daarom is het nodig dat de jongelingen in de geestelijke wapenrusting staan, dat zij weten waar het op aankomt en dat zij goed kunnen onderscheiden. Het eerste onderdeel van hun toerusting is het geloof en wel in wat God gezegd heeft. Dit geloof moet voortdurend als een schild opgeheven worden teneinde de vurige pijlen van de boze te kunnen doven.

De vijand infiltreert ook met vreesaanjagende voorstellingen. Hij wil de christen in paniek brengen. Dan raakt deze in de sfeer van de duisternis en uit het Koninkrijk Gods. Wanneer hij echter volhardt in het geloof aan het woord van God, komt hij niet om. Wanneer daarom iets je wil beangstigen of wil verwonden, vraag je dan af: is wat ik in mijn geest hoor, de stem van mijn Heer of inspireert de boze mij?

Toen ik een gezwel had, kwam de duivel en hij zei: 'Geloof maar niet, dat jij ooit beter wordt. Iedereen gaat er dood aan. In je eigen familie zijn er toch drie voorbeelden van: je vader, je broer en je zuster. Nu ben jij aan de beurt'. Ik antwoordde evenwel: 'Duivel, de Heer heeft het niet gezegd. Hij sprak tot mij dat ik zal leven en dan zal ik ook leven.' Dit is het gebruik maken van het woord van God om de beïnvloeding van de vijand af te werpen. Dan heeft hij geen vat meer op je.

Toen de boze Jezus al de koninkrijken der aarde aanbod, wanneer deze Zich zou nederwerpen om hem te aanbidden, was diens antwoord: 'Ga weg, satan! Er staat immers geschreven: de Here, uw God, zult gij aanbidden en Hem alleen dienen.' Toen liet de duivel van Hem af, want de Meester gebruikte het enige wapen waartegen de vijand niet is opgewassen. Je kunt je inspannen, je opwinden, je angstig maken, maar dat helpt alles niets. Jongelingen, die nog zoveel hebt te strijden: blijf daarom in de wil van God en hanteer zijn woord.

Het is vanzelfsprekend dat men het woord moet bezitten, dus kennen en bewaren om het te kunnen gebruiken als zwaard van de Heilige Geest. Kennis is van ontzaglijk groot belang. Men zegt wel eens dat zij niet nodig is, maar waar moet je dan mee strijden? Dan ben je een open stad en de duivel loopt erin wanneer hij wil. Alleen als je in de volle wapenrusting staat en het woord van God als een tweesnijdend zwaard in de hand is, kun je de vijand buiten de deur van je levenshuis houden. Dan kun je hem weerstaan, vast in het geloof, want het woord van God is waar en komt altijd uit. De Heilige Geest die in je woont, geeft je arm kracht. Dit ervaren de jongelingen en daarom zijn ze zo sterk. Van hen staat: 'Gij hebt de boze overwonnen'.

Wij willen allen graag zegevieren en een plaats in de troon verwerven, maar dan zullen we moeten overwinnen zoals Jezus

overwonnen heeft. Deze behaalde de victorie door tegen iedere aanval van de vijand de wapenen des lichts in stelling te brengen. Niet met de strijdmiddelen van de natuurlijke wereld, ook niet met die der duivelen, door je bijvoorbeeld goed kwaad te maken en met de vuist op tafel te slaan, maar alleen met het zwaard van het woord Gods, kan het goede en het kwade haarfijn worden gescheiden. Gods woord werkt als het mes van een chirurg heel nauwkeurig en precies. Het kwade wordt dan afgelegd en het gawe blijft in het leven bewaard.

14. *Ik heb u geschreven, kinderen, want gij kent de Vader. Ik heb u geschreven, vaders, want gij kent Hem, die van den beginne is. Ik heb u geschreven, jongelingen, want gij zijt sterk en het woord Gods blijft in u en gij hebt de boze overwonnen.*

Opnieuw spreekt Johannes de drie categorieën in dezelfde volgorde aan, maar nu in de voltooiden tijd. In verschillende vertalingen begint vers 14 daarom ook logisch met: 'Ik heb u geschreven, kinderen', de zin waarmee in onze vertaling vers 13 eindigt. Hoogstwaarschijnlijk is deze herhaling niet gebaseerd op het feit dat Johannes vroeger al over deze dingen had geschreven, maar zij is een accentuering van hetgeen hij in de beide vorige verzen schreef, opdat men zijn woorden vooral ter harte zou nemen.

Wanneer de apostel zich nu allereerst weer tot de kleine kinderen richt, merkt hij op: 'Want gij kent de Vader'. Kennen de kinderen dan ook al de Vader? Ja, want zij hebben God gezien in zijn liefde, barmhartigheid en vergevingsgezindheid. Hierover zijn ze verblijd. Het kennen bij de 'vaders' ligt dus anders dan bij de 'kinderen'. Toch is het ook voor deze laatsten een heerlijke geloofszaak en we zijn blij, dat ook in onze gemeenten zulke 'kinderen' worden gevonden.

Voor de 'vaders' blijft de omschrijving hetzelfde, namelijk 'want gij kent Hem, die van den beginne is'. Dit zal altijd zo blijven, want het is het allerhoogste wat te bereiken valt. Er is immers niets heerlijkers dan God te kennen naar zijn wezen, zijn gedachten en zijn plannen. Wij bereiken dit door Jezus Christus, die sprak: 'Indien gij Mij kentet, zoudt gij ook mijn Vader gekend hebben' (*Johannes 14:7*). Voor de apostel Paulus was alles onbe-

langrijk in vergelijking met deze kennis en met de groei naar het vaderschap. Hij schreef: 'Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat' (*Filippenzen 3:8*). Hij vervolgde dan: 'Dit alles om Hem te kennen'. Paulus drukte hiermee het verlangen van de christen uit, die wil weten hoe God denkt. Het gaat dan om de kern van het evangelie van Jezus Christus, van wie gezegd werd: 'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen' (*Johannes 1:18*). Mozes noch de profeten hebben God gekend, maar de minste in het Koninkrijk der hemelen heeft meer inzicht dan zij.

Dan spreekt Johannes nogmaals de jongemannen aan en steekt hun een hart onder de riem. Zij zijn immers bevrijd en gedoopt met de Heilige Geest en daarom sterk. Zij geloven in de uitspraken van hun Heer en houden deze onder alle omstandigheden vast. Zijn woorden blijven in hen en functioneren in hen en zijn beloften worden in hun leven tot een realiteit. Zij kunnen de boze overwinnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis, dat is door het woord van God dat zij als belijdenis tot behoud op de lippen nemen (*Romeinen 10:10*).

Wanneer de boze ook ons aanvalt, zeggen wij: 'Het Lam heeft zijn bloed voor ons vergoten en wij zijn rechtvaardigen en je hebt geen enkele claim op ons, want je hebt ons moeten afstaan'. Telkens probeert hij echter zijn vermeende rechten weer te laten gelden. Als wij zijn leugens dan geloven, trekt hij ons opnieuw naar beneden, zodat wij in een depressie komen. Wanneer Wij evenwel vasthouden aan het bloed van het Lam als betaling van onze schuld en aan onze rechtvaardigheid door het geloof, moeten wij ook nog met onze mond de woorden Gods belijden. Wanneer wij de duivel dan vertellen wat de Heer voor ons heeft gedaan en wat Hij nog voor ons gaat doen, wat onze verwachtingen zijn en wat de bedoeling van de Heer met ons is, namelijk dat wij een koninklijk priesterschap vormen, moet hij wijken. De boze weet immers dat wij dan de absolute waarheid spreken. Hij tracht de christen echter los te maken van het woord Gods om hem de duisternis in te drijven. Als wij evenwel volharden in de goede strijd des geloofs en telkens overwinnen, worden wij langzamerhand vol van kracht. Daarom staat er hier: 'Gij zijt sterk'.

Wanneer de broeders of zusters voor de eerste maal goed te strijden hebben gehad en de overwinning hebben behaald, zeg ik wel eens: 'Denk nu niet, dat je nu kunt uitrusten, maar doe als David van wie staat, dat hij zich sterkte in de Here zijn God. Ga in het geloof ogenblikkelijk verder en verzamel nieuwe moed, nieuwe kracht en nieuwe inzichten. De boze komt morgen, overmorgen, over een week of over een jaar terug en laat hij je dan paraat en wakende vinden. Als je vele malen overwinningen boekt, laat hij van je af, evenals dit geschiedde bij Jezus in de woestijn.

Enige tijd geleden had ik een zuster in de bediening die na een zware ziekte op het gebed weer was hersteld. Zij had van haar overwinning genoten, maar op een keer kwamen de verschijnselen van haar ziekte terug. Zij kwam bij mij met de vraag: 'Zuster, wilt u niet bidden dat deze kwaal niet meer terugkomt?' Ik antwoordde: 'Dit kan ik niet, want we hebben te maken met een weteloze macht, die doet wat hij niet mag. Ik wil wel bidden of de Heer je zo sterk maakt, dat je de vijand kunt weerstaan en niet ondergaat bij een nieuwe aanval, dat hij je levenshuis niet kan binnenkomen om te roven en te stelen'. We hebben dit toen samen voor de Heer gebracht.

Johannes ziet een hele rij mannen en vrouwen voor zich en hij verblijdt zich erin dat deze mensen voortgaan op de weg des levens. Ze zijn allen door de enge poort gegaan, Jezus Christus, en hebben één doel voor ogen, namelijk de Heer die op de troon zit. De oude psalmdichter sprak: 'Ik stel mij de Here bestendig voor ogen'. In het nieuwe verbond staat er dat wij het oog moeten richten op de leidsman en voleinder van ons geloof. Wij zien Hem reeds als overwinnaar op de troon, ons tot voorbeeld. Wij moeten zijn voetstappen drukken en zijn woorden en voorbeeld voortdurend voor ons houden, want dan blijven wij op de goede weg en wandelen wij in de goede richting. We willen toch allen graag het doel bereiken. Kleinen en groten, zwakken en sterken, allen zoeken wij onze bestemming: de mens Gods tot alle goed werk volmaakt toegerust.

15. *Hebt de wereld niet lief en hetgeen in de wereld is. Indien iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem.*

Dan ziet de apostel een heel merkwaardig of liever een heel ver-

ontrusting verschijnsel. Hij merkt mensen op die wel op weg zijn, maar die het oog niet op de Heer gericht houden. Het einddoel des geloofs dat Hij bereikte, zoeken zij niet, maar hun geestesoog dwaalt af naar de aarde. Nu zijn christenen mensen die in twee werelden leven: naar de inwendige mens zijn ze in de hemel, maar ze vertoeven naar de uitwendige mens op aarde. Velen zijn evenwel onbekend met hun positie in de onzienlijke wereld en worden gefascineerd door wat de aarde te bieden heeft. In plaats van zich alleen te richten op Gods wil, staan ze ook positief ten opzichte van de wereld die beheerst wordt door de satan, haar overste.

Wanneer in *Johannes 3:16* wordt gezegd: 'Alzo lief heeft God de wereld gehad', wordt de kosmos bedoeld zoals deze door God was bedacht en geschapen. Wanneer de apostel hier echter over de kosmos spreekt die wij niet zullen liefhebben, bedoelt hij de wereld die door de boze gebruikt wordt om de mens van God te vervreemden. Zo trachtte de verzoeker Jezus te verleiden door Hem zijn machtsgebied van de wereld te tonen en de heerlijkheid ervan aan te bieden. Deze schoonheid was echter alleen van de aarde en ontoereikend voor de mens die allereerst bestemd is tot heerschappij in de geestelijke gewesten.

Indien iemand de wereld liefheeft, stelt hij zich positief op ten opzichte van alles wat van beneden is en hij richt hierop zijn denken en handelen. De liefde van de hemelse Vader gaat evenwel uit naar de geestelijke mens, de aanbidder in de onzienlijke wereld. Deze bedenkt dan de dingen die boven zijn waar Christus is, en niet die van beneden zijn. Geen christen kan zich met de ganse inzet van zijn leven tegelijkertijd richten op de natuurlijke en op de geestelijke wereld. Wie zijn hart zet op wat het natuurlijke leven te bieden heeft, kan de zware worsteling tegen de demonen niet volhouden en zich niet tegelijkertijd voldoende concentreren op het rijk Gods.

Mogen we dan niet echt op aarde leven? Natuurlijk want God heeft haar gegeven om te bewonen en om te bewerken. Het is evenwel een groot verschil of je ergens gebruik van maakt, of dat je je liefde eraan geeft. Dit laatste is gevaarlijk, want Jezus waarschuwde ons dat wij geen twee heren kunnen dienen. Je kunt niet Hem volgen in de hemelse sferen en liefhebben met je gehele hart,

je gehele ziel en al je kracht en daarnaast ook de wereld beminnen met de inzet van je leven. Of je zult de ene haten en de ander liefhebben, of je aan de ene hechten en de ander minachten (*Mattheüs 6:24*).

Johannes merkte in zijn tijd al op, dat er een soort christenen waren die de wereld liefhadden, want ze hadden al hun aandacht er op gericht. Hij waarschuwt deze categorie en schrijft: dat gaat niet, want daarmee mis je de liefde van de Vader in je leven. God zoekt immers aanbidders in de hemelse gewesten, die dit doen in geest en waarheid, die zich dus verdiepen in het plan van God en zijn bedoelingen en daarmee werkzaam zijn. Zo'n aanbedding van de Vader kan onmogelijk samengaan met een wereldgezind leven.

16,17. *Want al wat in de wereld is: de begeerte des vlezes, de begeerte der ogen en een hovaardig leven, is niet uit de Vader, maar uit de wereld. En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid.*

Wat heeft de wereld te bieden? In de eerste plaats is er de begeerte van het vlees. Jezus typeerde haar met de woorden: ze aten, ze dronken, ze namen ten huwelijk en gaven ten huwelijk. Dit was het pakket met verlangens van de mensheid in de tijd voor de zondvloed. In Genesis wordt ook opgemerkt, dat de bewoners der aarde enkel 'vlees' waren. Hogere begeerten hadden ze niet. In onze dagen zouden we zeggen, dat hun verlangens alleen uitgingen naar eten, drinken, goede behuizing en sex. Men bedrijft met deze dingen zelfs een cultus. Zie maar eens in de restaurants hoe de menukaart opgesteld wordt en met wat voor ceremoniën het opdissen en consumeren van de maaltijd gepaard gaat. Ook het sexuele leven heeft men buiten haar begrenzungen getrokken. Het gaat daarbij dan niet om een normale huwelijksverhouding zoals de Here God deze instelde tussen man en vrouw, maar om een tot in de details geregelde opvoering van het geslachtsleven bij jong en oud. Eten en drinken en sex zijn door God gegeven om het natuurlijke leven in stand te houden. Daarin ligt dan ook hun betrekkelijke waarde. Voor het grijpen naar het eeuwige leven zijn het woord Gods als voedsel en de gemeenschap met de Heilige Geest noodzakelijk.

In de tweede plaats biedt de wereld dingen aan, die een verlokking zijn voor de ogen of voor de andere zintuigen. Ook hier zien we een overvoering en overaccentuering van wat tijdelijk en vergankelijk is. Zo zijn er christenen die zich wel niet verslaven aan lichamelijke lusten, maar toch gebonden zijn aan allerlei uiterlijke dingen, om het oog te bekoren. Maar wanneer het oog niet meer kan zien, houdt hun waarde op; daarom moet men zijn leven er niet aan wijden. Mag men dan niet van de schone dingen genieten, zoals bijvoorbeeld van de rijkdom der natuur, van de schone kunst en van de literatuur? Natuurlijk wel, maar allerwegen ziet men de verwording vanwege de infiltratie van de wereldse cultuur. Wat men dan mooi vindt, is zelfs vaak verwerpelijik voor een natuurlijk mens met een gezonde geest.

In de derde plaats vergapen velen zich aan een hovaardig leven, dat gekenmerkt wordt door: rijkdom, eer, macht en aanzien. Ook deze dingen duren maar kort en behoren tot het tijdelijke leven. Ze hebben geen enkele betekenis voor het Koninkrijk Gods, maar vormen er zelfs een belemmering voor. In de kerkgeschiedenis zien we maar al te vaak dat 'geestelijke' leiders grote rijkdommen verzamelden, eropuit waren hun macht in de zienlijke wereld te vergroten en naar eer van mensen jaagden. Daarom waren ze in het hemelse Koninkrijk 'de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en naakte' (*Openbaring 3:17*). Duidelijk zegt Johannes hier dat deze dingen niet uit de Vader zijn, maar dat ze gestimuleerd worden vanuit een ongeestelijk denken.

We noemen ten slotte nog een verschijnsel dat zich tegenwoordig afspeelt onder onze jeugd, vooral in de grote steden. Vroeger moesten de jongelui hard werken en studeren teneinde iets te bereiken. Een goede behuizing, een goed loon en goede sociale voorzieningen stonden bovenaan op de verlanglijst. Daar streefde men naar. Het bezit hiervan is echter voor zeer velen een vanzelfsprekende zaak geworden. Wie komt er nog tekort? Een mooie japon die je een poos gedragen hebt, kun je nergens meer weggeven. Niemand wil haar hebben. Vroeger wisselde men de kinderkleertjes onderling uit, maar tegenwoordig durft men dit haast niet meer te doen en men schaamt zich ervoor iets weg te geven, omdat men bang is dat zo'n cadeau niet op prijs wordt gesteld.

Wat ziet men echter? Vele jonge mensen zeggen: 'Het kan ons allemaal niet meer schelen'. In plaats van in de mooie jeugdkamer te slapen, liggen zij liever op de harde grond in een park met hun soortgenoten. De welvaart, dus alles wat de aarde te bieden heeft, bracht hun dus het geluk niet. Zij hebben al zoveel van de beker van overvloed geproefd, dat zij wat het natuurlijke leven betreft, hun idealen kwijt zijn. Het is hun alles te effen en te vlak. Hieruit kan men zien dat het vergankelijke geen wezenlijke waarde heeft en waarom zou men dan zijn leven ervoor inzetten?

Wij zijn blij dat wij een ander doel hebben gevonden en een heerlijker leven kennen, dat zich verder ontplooit en dat in eeuwigheid zal blijven. Laten we daar onze aandacht op concentreren, want dat leven is uit de Vader en heeft eeuwigheidswaarde. Laat ons daaraan onze liefde wijden en ons verder bewust zijn, dat God wat het natuurlijke leven betreft, allerm minst krenterig is. Hij is een milde en goede hemelse Vader. Wees evenwel tevreden met wat Hij je geeft, want ook als iemand overvloed heeft, behoort zijn leven niet tot zijn bezit (*Lucas 12:15*).

De begeerte des vlezes, die der ogen en een hovaardig leven zijn uit de wereld, dit wil zeggen dat zij het leven op aarde begerenswaard maken. De Vader in de hemel heeft echter verhevener gedachten en een hoger plan met de mens. De rijkdommen die Hij schenkt, bestaan uit een onvergankelijke en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen wordt bewaard voor allen die Hem liefhebben (*1 Petrus 1:4*). Zoals een schip langs ons heenvaart en voor goed aan de kim verdwijnt, zo gaat ook de wereld voorbij met haar begerlijkheid.

Wie echter de wil van God volbrengt, blijft in eeuwigheid. Het is dus zeer belangrijk te weten wat de wil van God is. Het antwoord van *Romeinen 12:2* luidt: 'Het goede, welgevallige en volkomene'. Wie daaraan zijn liefde wijdt en daarnaar jaagt, omdat de hemelse Vader zo graag ziet dat zijn kinderen groeien, volwassen worden en de volkomenheid bereiken, volbrengt de wil van God. Een aards vader verheugt zich erin wanneer zijn kinderen zich goed ontwikkelen en hun plaats in de maatschappij gaan innemen en zo is onze hemelse Vader blij als wij in de geestelijke wereld opwassen en daar wandelen, strijden en overwinnen.

Laten we ons dan uitstrekken naar dit heil, dat verkregen wordt door het geloof in Jezus Christus en gerealiseerd wordt door de kracht van de Heilige Geest.

18. Kinderen, het is de laatste ure; en gelijk gij gehoord hebt, dat er een antichrist komt, zijn er nu ook vele antichristen opgestaan, en daaraan onderkennen wij, dat het de laatste ure is.

Johannes spreekt opnieuw de 'kinderen' aan, dus hen die pas op weg zijn. De 'jongelingen' en de 'vaders' zullen niet zo gemakkelijk misleid worden en in handen vallen van dwaalgeesten en 'vrome' geesten die zich voordoen als engelen des lichts, maar die in wezen de duisternis toebehoren: 'wolven in schaapsklederen'. De laatste twee groepen gaan ook niet zo gemakkelijk meer opzij voor de bedreigingen en aanvallen van de boze geesten. Zij laten zich niet zo gauw beangstigen.

De pas bekeerden van wie er natuurlijk in de dagen van de apostel velen waren, moesten nog beginnen de juiste weg in hun leven te kiezen. Tot hen wordt gezegd: 'Het is de laatste ure', of het zijn 'de laatste dagen' van het plan Gods om geestelijke mensen tot aanzijn te brengen. Voor de aanvang van 'het laatste uur' moesten de discipelen in Jeruzalem wachten tot de Heilige Geest werd uitgestort. Toen werden zij 'aangedaan met kracht van omhoog', met de Geest die in gerechtigheid en in de volle waarheid zou leiden.

Johannes wijst nu op een ander verontrustend verschijnsel dan in de verzen 15 en 16. Wellicht schreef hij zijn brieven op zeventig- of tachtigjarige leeftijd en was er dus nog maar sprake van een halve eeuw christendom. Toch merkte hij al een verbasteringsproces op. Hij schrijft hier over de antichrist en over antichristen. Over wie heeft hij het? Wanneer zijn dezen in de gemeenten opgestaan? Het is wel van belang om dit te weten.

God heeft vanaf de val der boze engelen een tegenstander. Deze heeft steeds getracht het goddelijke raadsplan te dwarsbomen en het werk van de Schepper te verderven. In de volheid des tijds werd de Zoon geboren en deze begon zijn werk van herstel. Daarom werd Hij zwaar aangevallen, maar het gelukte de boze niet om zijn gemeenschap met de Vader te verstoren. Integendeel

ging Jezus over de aarde als een volmaakt geestelijk mens, goeddoende en genezende allen die door de duivel waren overweldigd, opdat ook de gehandicapten de voeten met blijdschap zouden zetten in het Koninkrijk Gods.

Toen kwam de tijd dat de Zoon tot zijn Vader sprak, dat Hij alles gedaan had wat Hem was opgedragen. Hij vroeg om de heerlijkheid als beloning voor zijn algehele gehoorzaamheid. Hij had er recht op, want Hij was een vlekkeloos mens. Vanwege deze volkomenheid kon Hij de plaats op de troon van God innemen. In de gedachten van de Vader was evenwel nog een ander voorneemen. Zijn Zoon zou deze troon met andere mensen delen, want Hij was geroepen om vele zonen tot heerlijkheid te leiden. Een schare die niemand tellen kan, zou bij Hem zijn. Daarom koos Jezus vrijwillig de lijdensweg.

God voerde een transactie met zijn tegenstander. Hij vroeg hoeveel deze zijn Zoon waard achtte en de duivel, die altijd zelf de plaats op de troon begeerd had, zag een kans. Hij stond nu immers toch al voor een verloren zaak, want de mens Jezus zou de begeerde plaats innemen. Daarom was deze hem 'alles waard', want misschien kon hij diens troonsbestijging verhinderen, indien hij Hem volledig in zijn macht kreeg. De duivel ruilde nu de mensheid, de beschadigde 'parels', in, voor de gave vertegenwoordiger van de nieuwe schepping, de 'kostbare parel'. God gaf zijn Zoon over en wisselde deze in om de schuld van de gehele wereld met diens leven te betalen.

Na het sterven van Jezus voerde de duivel deze af naar het dodenrijk met het doel Hem voor eeuwig gevangen te houden. Daar openbaarde Jezus Zich evenwel vanwege zijn verbondenheid met de eeuwige Geest als de Levende. Het moet in deze duisternis een onvoorstelbaar gebeuren zijn geweest, toen daar opeens een groot licht, beeld van het Leven, scheen. De zwarte doods machten moesten wijken. Ik denk dat zij van angst naar alle kanten van de hades vluchtten, terwijl de koning des doods sidderend zijn 'sleutels' moest afstaan, toen onze Heer Zich als algehele overwinnaar op de troon van zijn Vader neerzette.

Op de vraag in de Openbaring: 'Wie is waardig?' ontvangt het Lam de boekrol om deze te openen. Het krijgt inzage in het hele plan van God en mag dit ook uitvoeren. Jezus heeft nu alle macht

in hemel en op aarde en alles is Hem door de Vader overgegeven. Wat denkt u van de boze, toen hij deze overwinnaar aanschouwde? Jezus was voortaan de grote uitvoerder van het heilsplan ten einde de schepping tot haar volkomenheid te brengen. Van toen af was de satan niet alleen anti-God, maar ook anti-Christus. Zijn grootste vijand is de persoon van Jezus. Hij kan niet meer verhinderen dat onze Heer op de troon zit, maar hij zal met al zijn kracht, intelligentie en sluwheid trachten te voorkomen dat verder nog een mens de troon bestijgt.

De vijand weet dat Jezus vanuit zijn verheven positie zijn nieuwe opdracht volvoert, namelijk de bouw van een geestelijk huis, van een tempel in de onzienlijke wereld, waarin de Vader en de Zoon woning maken. De stenen van deze woonstede moeten levend, heilig en volkomen zijn. Er komen dus mensen die 'tot alle goed werk volmaakt zijn toegerust'. De bedoeling van de duivel is nu om ieder levensproces en iedere groei van de mens te stuiten. Hij wil verhinderen dat de Heer klaarkomt met zijn opdracht en dat Gods tempel in zijn volle glorie verrijst. Daarom zaait hij onkruid tussen de tarwe. Daarom staan temidden van het volk van God antichristen op om te beletten dat de zuilen in het huis Gods worden geplaatst en dit gebouw wordt voltooid. Wat zag Johannes reeds in zijn dagen? Hij merkte op dat er al vele antichristen waren uitgegaan. Er zijn dus mensen die zich voordoen als volgelingen van Jezus, maar in wie een tegengeest werkzaam is, 'de geest van de antichrist' (4:3).

De antichristen vertonen zich als engelen des lichts, doen zich vriendelijk en 'vroom' voor, maar van binnen zijn ze verscheurende wolven. Vele 'kinderen' werden door deze geest misleid en het gevolg was dat zij zich niet lieten gebruiken als levende stenen voor de bouw van een geestelijk huis en dat zij niet wandelden in de voetsporen van hun Heer. Zij verloochenden de Meester die hen kocht en kwamen in conflict met de waarheid of met het plan van God. Ze hadden zich in eerste instantie wel bij de gemeente gevoegd, maar de weg die 'omhoog' voert, wilden zij niet gaan en daarom werden zij antichristen.

Ten tijde van Johannes waren er reeds velen van dit soort 'gelovigen'. Zelfs Jezus had reeds moeite met de Joden 'die in Hem geloofden', maar van wie Hij constateerde: 'Gij zijt uit uw vader,

de duivel' (Johannes 8:30,44). Wanneer de waarheid gepredikt wordt, brengen de antichristen er een leugenleer tussen, op dezelfde wijze als in de gelijkenis een boos mens het onkruid zaaide tussen de tarwe. Zij trachten de fijne of grove dwaling in de gemeente ingang te doen vinden.

Wat gebeurt er nu met hen die de waarheid hebben ontvangen en daarna de leugen erbij nemen en erop overgaan? Wij zeggen tegenwoordig dat het met zulke mensen gaat ten opzichte van hen die de weg der waarheid blijven bewandelen als met de benen van de letter V. De waarheid gaat vooruit en de weg waarop de leugen zich bevindt, wijkt af. Er ontstaat een zijpad. De twee wegen komen niet meer bij elkander, zomin als de benen van de letter Y, die toch in het begin een gemeenschappelijk raakpunt hadden. De dwaling voert de mens steeds verder af van de waarheid en zij brengt hem in de duisternis. Dit is het werk van de religieuze geesten, die zich als engelen des lichts vermommen. Zij huizen in misleide gemeenteleden, die op hun beurt weer rondgaan als antichristen om de waarheid door de leugen te vervangen.

In de eindtijd zal het aantal van deze van de waarheid afgeweken christenen toenemen en tenslotte zal de 'antichrist', 'de mens der wetteloosheid, de zoon des verderfs, de tegenstander' zich openbaren. Hij zal zich stellen aan het hoofd van alle antichristelijke 'gelovigen' en zich verheffen tegen al wat onder de ware christenen 'God of voorwerp van verering heet' (2 Thessalonicenzen 2:3,4). De valse kerk groeit hoe langer hoemeer naar deze antichristelijke gemeente toe. Hoe invloedrijker ze wordt, hoe dichter we bij het einde dezer 'eeuw' zijn gekomen. In deze 'laatste ure' zal ook de ware gemeente zich hoe langer hoe heerlijker openbaren en het verschil tussen tarwe en onkruid zal dan pas recht duidelijk zichtbaar zijn.

19. Zij zijn van ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet; want indien zij uit ons geweest waren, zouden zij bij ons gebleven zijn: maar aan hen moest openbaar worden, dat niet allen uit ons zijn.

Sommigen menen dat de antichrist zich zal openbaren vanuit het communisme. Zij houden zich daarom bezig met de politieke ontwikkelingen en bestrijden zo veel als in hun vermogen is het

rode gevaar. Zij behoren tot de verontrusten vanwege de toename van de invloedssfeer van Rusland en China en zoeken in de bijbel naar steunpunten voor hun gedachten. Enkel menen dat de antichrist een Jood zal zijn. Het wel en het wee van de ganse schepping verbinden zij niet aan de ware of valse gemeente, maar aan een nationaal en vleselijk Jodendom. Natuurlijk zal de antichrist wel een zekere nationaliteit bezitten, maar dat is evenmin van belang als de landaard van de paus, die door sommige orthodoxe uitleggers ook wel voor de antichrist wordt gehouden.

Vleselijke afkomst is in 'de laatste ure' echter niet van belang. Het teken van de eindtijd bevindt zich in de geestelijke wereld. Het gaat dan over één mens en over mensen, die in de hemelse gewesten heerschappij uitoefenen, over een antichrist en antichristen, die de plaats van onze Here Jezus en zijn gemeente willen veroveren.

Johannes zegt duidelijk dat de antichristen van óns uitgaan. Ze hadden zich dus eerst bij het volk van God gevoegd, maar in hun leven openbaarden zij zich niet als rechtvaardigen, hoewel ze hadden beleden, dat ze rechtvaardig waren door het bloed van Christus. Wezenlijk hadden zij echter door hun levenswandel de Zoon van God met voeten getreden, het bloed des verbonds, waardoor zij geheiligd waren, onrein geacht en de Geest der genade gesmaad (*Hebreeën 10:29*). Zij behoren tot de categorie afvallige christenen, van wie gezegd wordt, dat zij eens verlicht waren, van de hemelse gave hadden genoten, deel hadden gekregen aan de Heilige Geest, en het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw hadden gesmaakt, en daarna waren afgefallen (*Hebreeën 6:4,5*). Ik denk als voorbeeld aan een figuur als Judas, die zich in het begin in niets onderscheidde van de andere discipelen en die in de naam van Jezus ook zieken genas en duivelen uitwierp. De antichrist zal daarom wel komen uit een volle-evangeliegemeente waar men door de Heilige Geest in de volle waarheid geleid wil worden en waar de geestelijke begaafdheden werken. Hij en zijn volgelingen verlaten evenwel de weg van Jezus Christus. Zij 'vertrekken' en 'gaan heen', zoals de apostel ook van Judas schreef toen deze zijn Meester ging verraden (*Johannes 13:30,31*). Let dus wel dat zij niet uitgestoten worden, maar zij verlaten zelf de geleerden van de ware kinderen Gods om zich te groeperen om een 'vreemde' leider.

Het gaat met de antichristen als met de boze zelf. Deze was eenmaal een engel des lichts en hij bevond zich met zijn schitterende talenten als beschuttende cherub in de nabijheid van Gods troon. Omdat hij het plan van God met de mens, de waarheid, niet aanvaardde, werd hij de grote tegenstander van God en stelt hij nu al zijn vermogens in dienst van de destructie.

Wanneer de antichristen werkelijk de reiniging van hun zonden serieus genomen en de realisatie van het plan Gods in hun leven aanvaard hadden, zouden zij ook bij de ware gemeente zijn gebleven en met hun broeders en zusters zijn opgetrokken op de weg des heils en der heerlijkheid naar de volkomenheid toe. In werkelijkheid bleven zij in de waarheid niet staande, evenals hun geestelijke vader, en vormden zij geen eenheid met de gemeente. Zij waren niet één in geloof en ook niet één in de hoop hunner roeping (*Efeziërs 4:4,5*).

Zoals Paulus moest schrijven dat niet allen die van Israël afstammen, Israël zijn, zo zijn ook niet allen die zich bij de gemeente voegen, van de gemeente. Uiterlijk behoren ze erbij, doch innerlijk passen zij zich niet aan bij het goddelijke patroon. Dat niet allen tot het ware geestelijk Israël behoren, wordt openbaar door de levenswandel dier christenen die niet jagen naar de gerechtigheid en de volmaaktheid, maar die vanzelfsprekend aanvaardden dat zij een blijvend werk van de boze in hun leven hebben, die dus belijden dat zij zondaar blijven tot hun dood.

20,21. *Gij echter hebt een zalving van de Heilige en gij weet dat allen. Ik heb u niet geschreven, omdat gij de waarheid niet weet, maar omdat gij haar weet en omdat geen leugen uit de waarheid is.*

Johannes richt zich nu tot de broeders, die in de geestelijke wereld waarlijk tot het lichaam van Christus behoren. Dezen hebben allen 'een zalving van de Heilige', dit wil zeggen dat zij allen gezalfd zijn met de Heilige Geest en met kracht, evenals hun Meester dit was (*Handelingen 10:38*). Deze is de Heilige, de doper met de Heilige Geest, en hun zalving hadden zij dus van Hem ontvangen. De Geest heeft kennis van alle dingen en schenkt ook de gave van de onderscheiding der geesten. Zij kunnen dus bij hetgeen tot hen komt, constateren wat uit God en wat niet uit God is.

Van de Geest zegt Jezus dat Hij ons leidt in de volle waarheid, dat Hij ons dus het gehele plan van God doet kennen. Johannes schrijft dan ook niet, omdat de geadresseerden de waarheid niet zouden verstaan of kennen, maar hij wil deze waarheid bevestigd zien worden, doordat zij haar aan zijn woorden toetsen. Zij kunnen immers waarheid en leugen onderscheiden. De leugen is nooit uit de waarheid, dus is de dwaling een vreemd element in het plan van God met de mens.

God bedoelt alleen de verheffing van de mens en diens koning- en priesterschap. Hij heeft daartoe de gerechtvaardigde mens met alles wat tot leven en tot godsvrucht strekt, begiftigd. De leugen wil de mens altijd vernederen en verachtelijk maken. De waarheid verheft de mens en doet hem de goddelijke natuur deelachtig worden. Johannes zegt dus: broeders en zusters, jullie weet het. Jullie bezitten ook de Heilige Geest naar wie jullie moeten luisteren. Laat je daarom niet misleiden en op het verkeerde pad brengen door listig uitgezochte leugens. Je raakt erdoor uit het licht en komt erdoor in de duisternis.

Dat het verbasteringsproces toen al begonnen was, weten we uit het verhaal in *Handelingen 20:13-38*. Paulus was op zijn reis naar Jeruzalem te Miléte aangekomen, waar hij de oudsten uit de gemeente van Efeze ontmoette. Hij vertelde hun daar dat hij onder hen had rondgereisd met de prediking van het Koninkrijk, dat is het evangelie van de genade Gods. Bij deze laatste ontmoeting met de leiders van die gemeente, verklaarde de apostel dat hij rein was van hun bloed. Hij had niet nagelaten hun al de raad van God te verkondigen. Ze kenden dus de waarheid heel goed. Hij waarschuwde tenslotte: 'Ziet dan toe op uzelf en op de gehele kudde, waarover de Heilige Geest u tot opziensers gesteld heeft'. Zij waren dus 'vaders' in Christus. Dan vervolgt hij: 'Zelf weet ik, dat na mijn heengaan grimmige wolven bij u zullen binnenkomen, die de kudde niet zullen sparen; en uit uw midden zullen mannen opstaan, die verkeerde dingen spreken om de discipelen achter zich aan te trekken'.

De geest van de antichrist bedient zich van instrumenten, dus van mensen die misschien te goeder trouw zijn, maar die zich laten gebruiken, omdat zij niet wakker zijn, omdat zij niet alles wat in hun denken opkomt en wat ze doorgeven, laten controleren

door de Heilige Geest en door het Woord van God. Paulus kende dit verschijnsel en daarom had hij drie jaar lang nacht en dag niet opgehouden om ieder oudste afzonderlijk onder tranen terecht te wijzen. Zolang hij bij ben was, zolang hij tegen de machten gestreden had, kon hij ieder verkeerd beginsel en alle ingeslopen dwalingen weerleggen. Nu hij heenging, bedoelde hij evenwel te zeggen: broeders, weest waakzaam, want de antichristen zijn als wolven. Jullie denken misschien dat het weinig uitmaakt of je dit of dat leert. Tegenwoordig is de trend zelfs om te zeggen: die leer verdeelt maar, laten we het maar over de liefde hebben of over fellowship. Dit is echter doodgevaarlijk, want die 'vrome' geesten gaan ook nu overal rond.

Hoe hebben de antichristen, de tegenstanders van het werk van Christus, in de kerk huisgehouden! Wat is er overgebleven van de heerlijkheid en van het leven met God in de tegenwoordige kerken? Alles werd gereduceerd en tenslotte was ook het fundament van het geloof, zoals *Hebreeën 6:1,2* dit beschrijft, volkomen verwoest. Wat was er in onze jeugd nog over van het leven met God? Bijna niets meer. We zijn zo ontzettend blij dat we nu weer het woord van de apostel kunnen beamen: jullie weten het, want jullie hebben de Heilige Geest en zijn zalving. Hij zal jullie wel in-dachtig maken wat de Heer heeft gezegd en jullie in alle waarheid leiden. Hij zal jullie helpen om je zinnen te oefenen in het onderscheiden tussen goed en kwaad. Het is daarom wel duidelijk waarom wij niet iedere leer die verkondigd wordt en ieder praatje dat we horen, zo maar voetstoots aanvaarden.

In de geschiedenis van de kerk zien we, hoe zelfs de Heilige Geest het veld moest ruimen, omdat de doop in deze Geest geloofchend werd. Daarom waren onze vaders en moeders en zijn nu nog zovelen: zondaars tot de dood. Velen durven zich zelfs geen rechtvaardige te noemen. Wie waagt het nog te belijden dat hij een kind van God is? Wie in bepaalde kerken de moed heeft om deel te nemen aan het avondmaal en daarmee betuigt dat hij deel heeft aan het lijden en sterven van onze Heer en dat hij gereinigd is door het bloed van het Lam Gods, wordt voor een bijzonder mens, of voor een leugenaar gehouden die met een ingebeeld hemel naar de hel gaat. Daarom zijn er in de zwaar orthodoxe kringen zo weinigen die zich aan de avondmaalsdis zetten.

Wat hebben de 'vrome' geesten, die van de antichristen, toch veel kwaad gedaan in de gemeente. Het is zo geworden dat het heerlijke, nieuwe Jeruzalem, onze moeder, waar leven, licht, blijdschap en vrijheid zijn, is omgevormd tot een Babylon, dat een schuilplaats is voor de demonen, waar allerlei ellende, narigheid en duisternis gevonden worden, maar waar het volle licht niet meer schijnt en kan schijnen.

We zijn nu bijna twintig eeuwen verder dan toen Johannes zijn waarschuwingen op papier zette. De late regen is nu gevallen en wij leven in de laatste ure. In onze tijd heeft de Heer een machtig werk gedaan. Hij verbreekt opnieuw de werken des duivels en doopt velen met zijn Geest. Hij heeft ons bovendien ook weer het Woord in al zijn heerlijkheid, doen vinden. Onze vaders kenden dit evangelie niet meer, maar van ons kan gezegd worden: 'Ik schrijf je niet, omdat je de waarheid niet weet, maar omdat je haar kent'. Zij wordt weer gepredikt en er zijn weer boeken die haar doorgeven.

De tijden van de onwetendheid zijn voorbij. Hoe konden onze vaders ook geloven, want het werd hun nimmer gepredikt. Wij evenwel bezitten de waarheid en hebben haar lief. Laten we dan ook wakker blijven, juist nu in deze tijd, wanneer het koren rijp wordt. Het is ons geopenbaard wie wij zijn zullen en wij hebben het doel van God met de mens weer voor ogen. Nu begint echter ook de antichrist zijn krachten tot het uiterste in te spannen en merken wij op, dat ook het onkruid rijp wordt. De geest van de tegenstander zoekt wie hij kan verslinden en hij wil de misleiden dan gebruiken, om opnieuw onder ons dingen te brengen waardoor wij afgetrokken worden van de volle waarheid en in de duisternis belanden.

Broeders en zusters, laten we waakzaam zijn en de belangrijkheid van de zuivere of ware leer goed zien. In dit verband wil ik u voorhouden wat in *Efeziërs 4:11-16* tot de gemeente gezegd wordt: 'En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus. Dan zijn wij niet meer onmondig, op en ne-

der, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel van mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt'. Ziet u, hoe de apostel ons waarschuwt toch niet alle praatjes te geloven van rondreizende predikers, wier belang niet in de opbouw van de gemeente ligt, maar in eigen organisatie die grootgemaakt moet worden. Paulus vervolgt dan, wanneer hij gewezen heeft op wat God in zijn dienstknechten binnen de gemeente, wil schenken: 'Maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus'.

22,23. Wie is de leugenaar dan wie loochent, dat Jezus de Christus is? Dit is de antichrist, die de Vader en de Zoon loochent. Een ieder, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet. Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader.

Johannes spreekt hier niet over heidenen of Joden in het algemeen, die Jezus niet kennen of Hem verwerpen, maar hij heeft het over leugenaars, die zich te midden van de gemeente bevinden. Zij hebben immers de geest van de antichrist in zich, die vanuit de gemeente met zijn gruwelijke dwalingen de christenen infecteert. Zij weigeren de belijdenis van Petrus over te nemen, dat Jezus de Christus is, dat wil zeggen de Gezalfde met de Heilige Geest. Juist deze inwoning van de goddelijke Geest maakt Hem tot hogepriester en een prototype, dat is een eerste van allen die in Hem geloven en die niet alleen gerechtvaardigd zijn, maar ook gedoopt met de Heilige Geest.

Wanneer iemand zich christen noemt en deze heerlijke werkelijkheid niet aanneemt, loochent hij in wezen Jezus als de gezalfde leider van een gezalfd volk. In de Openbaring schrijft Johannes daarom over het koningschap van 'onze Here en zijn gezalfde', dat is Jezus en zijn gemeente (*Openbaring 11:15*). Wie dit niet aanvaardt, loochent daarmee de glorie van de opgestane Heer en zijn macht om vele zonen tot heerlijkheid te leiden. Het loochenen van de Vader en de Zoon betekent hun plan ontkennen en hun werk weerstaan. Natuurlijk loochenen deze misleiders niet het bestaan van de Vader en van de Zoon, maar hun openbaring en methode van arbeid in deze wereld. Indien men het werk van Jezus redu-

ceert tot de schuldvergeving, zoals velen dit ook in onze dagen doen, erkent men Hem niet als degene die de Vader gesteld heeft om een tempel Gods in de geest te bouwen van mensen die Hij tot wel toebereide, levende stenen heeft gemaakt, die zijn getuigen zijn en zijn medewerkers.

Wanneer men de Zoon als zodanig verwerpt - en dat doen er velen, want er zijn vele antichristen uitgegaan - loochent men ook de Vader, die Jezus gezonden heeft en wiens raad en eeuwig voornemen deze uitvoert. Wie door Jezus niet gedoopt is in de Heilige Geest, mist ook de inwoning van de Vader, want de Heer sprak: 'Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen' (*Johannes 14:23*). In *Mattheüs 10:32* sprak de Heer: 'Een ieder dan, die Mij belijden zal voor de mensen, die zal ook Ik belijden voor mijn Vader, die in de hemelen is; maar alwie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal ook Ik verloochenen voor mijn Vader, die in de hemelen is.'

Het belijden van de Zoon betekent dat wij van zijn werk vóór, ín en dóór ons getuigen. Wij belijden dat Hij onze zondeschuld heeft weggenomen en dat wij rechtvaardigen zijn door zijn bloed. Het is bekend dat 'vrome' geesten weigeren te belijden wie Jezus is en wat Hij doet. Hoewel zij zeggen de schuldvergeving te aanvaarden, zullen zij toch niet persoonlijk belijden dat zij rechtvaardigen zijn. Zij zeggen liever, dat zij hun schuld voor God dagelijks meerder maken en dat ondanks het machtige werk van de Heilige Geest, hun beste daden met zonden bevlakt zijn.

In *Romeinen 10:9* schrijft de apostel Paulus: 'Indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden'. Met onze mond belijden wij tot behoud of tot zaligheid. Wat wij belijden, maakt Jezus reëel. Wij moeten zijn woorden met de mond produceren en dan is Hij de hogepriester van onze belijdenis. Dan doet Hij er wat mee. Hij kent ons hart en ziet of wat wij belijden, overeenstemt met hetgeen wij geloven. Indien dit zo is, hecht Hij Zich aan ons getuigenis en maakt het waar. Wanneer wij belijden dat Hij de opgestane Heer is, zegt Hij tot de Vader: 'Deze broeder of zuster hoort bij Mij. Hetzelfde doet Hij dan ook voor de heilige engelen' (*Lucas 12:9*). Dezen kunnen ons dan dienen, want zij worden immers uitgezonden ten dienste van degenen die het heil beërven.

De Zoon belijden is een uitvloeisel van ons geloof in Hem. Wij belijden dat Jezus Heer is, dat Hij een naam heeft boven alle naam en dat Hij alle macht bezit in hemel en op aarde. Wij belijden dat God zijn gehele heilsplan door de Zoon wil realiseren en bij ons begint. Daarom getuigen wij dat wij koningen zijn en heren en dat Hij de Koning is der koningen en de Heer der heren. Wij belijden alleen positieve dingen, want onze God is alleen positief. Wij belijden geen ziektemachten, maar spreken over de grote Geneesheer die door de Heilige Geest onze sterfelijke lichamen levend, dat is goed functionerend maakt. Wij belijden niet onze gebondenheden met de woorden: 'Zo ben ik nu eenmaal en dit heb ik van mijn jeugd afaan', maar zeggen dat Hij ons verlost uit de hand van al onze vijanden.

Wie negatief belijdt, heeft de Zoon niet, maar mist ook de Vader, want diens heilsplan functioneert niet in hem. Daarom volharden wij in ons belijden ondanks de druk van de vijand. Dat is onze geloofsstrijd. De boze heeft geen recht op ons en wij overwinnen Hem door ons geloof en belijden, zoals er staat: 'En ze hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis' (*Openbaring 12:11*).

24,25. Wat u betreft, wat gij van den beginne gehoord hebt, moet in u blijven. Indien in u blijft, wat gij van den beginne gehoord hebt, dan zult gij ook in de Zoon en in de Vader blijven. En dit is de belofte, die Hij zelf ons beloofd heeft: het eeuwige leven.

Er zijn velen in de gemeente die ontrouw worden en die zich ontoppen als antichristen, dit wil zeggen die de verzoening door het bloed van Jezus Christus slechts met de mond aanvaarden, terwijl hun levenspraktijk er niet op is gebaseerd. Zij loochenen tevens dat Jezus de gezalfde is, die met de Heilige Geest doopt, waardoor Hij hun behouder is. Op deze wijze stellen zij zich tegenover of anti Christus en tegenover het plan van God waarvan Jezus de uitvoerder is.

Johannes spreekt nu de getrouwen aan, de ware gelovigen, die het evangelie in al zijn volheid hebben gehoord en aangenomen. Zij zijn daardoor in aanraking gekomen met de eeuwige gedachten van God en bekend met het evangelie van Jezus Christus aan-

gaande het Koninkrijk der hemelen. Johannes vermaant hen deze grondwaarheden, waarmee zij door de woorden van de betrouwbare apostelen bekend waren geworden, te blijven vasthouden. Jezus sprak immers: 'Blijft in Mij, gelijk Ik in u' (*Johannes 15:4*). Wanneer ook wij zijn woorden vasthouden, is Hij in ons en dan ook de Vader, want Hij bracht alleen datgene wat Hij van zijn Vader hoorde. Wanneer Jezus ons de Heilige Geest zendt, neemt deze het weer uit het zijne om het ons te verkondigen en indachtig te maken, want er staat: 'Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen' (*Johannes 16:14*). De Vader, de Zoon en de Heilige Geest zijn één van denken en één in spreken. Zij zijn dus één van geest. Wanneer wij de woorden van God bewaren, heeft dit tot gevolg dat wij hierdoor de eeuwige Schepper leren kennen. Wij gaan ervaren dat zijn woord waar en betrouwbaar is, dat het ons leven schenkt, indien wij volharden door het vast te houden. Ons leven gaat dan vrucht dragen, wat geopenbaard wordt in liefde, blijdschap, vrede en lankmoedigheid.

De tekst in *Johannes 7:38* lees ik met de kerkvader Chrysostemus als volgt: 'Wie in Mij gelooft gelijk de Schrift zegt stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien', dus zonder komma tussen geloof en gelijk. De bedoeling is dan: wie dorst heeft naar het woord van God zoals de Schrift dit openbaart en bij Jezus komt drinken, zal ervaren dat diens woord in hem wordt tot een fontein, waaruit levend water opspringt en verder vloeit. Op deze wijze blijven we ook in de liefde des Vaders, want er staat: 'Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde' (*Johannes 15:10*). Dit betekent dat God dan een onafgebroken positieve gemeenschap met ons kan hebben, want Hij zoekt zulke aanbidders, die met hun geest Hem zoeken in de onzienlijke wereld en die de waarheid, dat is zijn plan met de mens en de schepping, liefhebben en bewaren (*Johannes 4:23,24*).

Zo zullen wij ons niet alleen bewegen in het Koninkrijk Gods, maar dit zal door gerechtigheid, vrede en blijdschap binnen in ons zijn en bovendien door onze handel en wandel in de natuurlijke wereld geopenbaard worden. Jezus heeft beloofd, dat wie in de Zoon gelooft, eeuwig leven heeft. Deze toezegging wordt in *Johannes 5:24* en *6:47* voorafgegaan door een 'voorwaar, voorwaar', of

door ‘amen, amen’, wat betekent dat dit absoluut waar en zeker zal zijn. Eeuwig leven is blijvend leven, dat altijd kan voortduren, aangezien het niet verstoord, beschadigd of misleid wordt door iets uit het rijk der duisternis. Het eeuwige leven dat in God zelf aanwezig is en eindeloos in Hem functioneert, is aan ons geschenken.

26,27. Dit heb ik u geschreven over hen, die u misleiden. En wat u betreft, de zalving, die gij van Hem ontvangen hebt, blijft op u, en gij hebt niet van node, dat iemand u lere; maar, gelijk zijn zalving u leert over alle dingen, en waarachtig is en geen leugen, blijft in Hem, gelijk zij u geleerd heeft.

Reeds in de tijd van de apostel waren al vele dwaalleraars die het volk van God trachtten te misleiden en die leringen van boze geesten verkondigden. Ook Paulus en Petrus waarschuwden menigmaal tegen valse broeders, die niet geleid werden door de Heilige Geest, maar die heidense of Joodse denkwerelden probeerden vast te blijven houden of in te voeren. Zij werden dus niet totaal vernieuwd in hun denken en werden geïnspireerd door ‘vrome’, religieuze geesten uit het rijk der duisternis.

Ook in de tijd van Johannes ging de boze dus al rond als een engel des lichts en deze zocht mensen op, die hij kleepte als schapen en die zich tussen de kudde mengden. In wezen waren zij echter grijpende wolven. Het spel van de duivel was erop gericht het woord van God krachteloos te maken en het werk van Jezus door de Heilige Geest, tegen te staan. De Zoon was toch gezonden om van de raad van God, de waarheid, getuigenis te geven op deze aarde en te beginnen met de realisatie ervan.

Hij was gekomen om de werken van de duivel te verbreken en om de mens een nieuw leven te geven. Hij bracht hem een nieuw woord en een nieuw getuigenis, waaruit hij zou kunnen leven. De boze stelde echter alles in het werk om dit voornemen van de Heer te dwarsbomen. Hij wilde niet dat er een huis Gods zou komen, een tempel in de geestelijke wereld, dat er levende stenen zouden zijn, dus mensen met wie onze Heer Zich een Woning kon bouwen. Hij wilde zelf de plaats innemen die God voor de mens had bereid. Daarom probeerde de duivel met al zijn listigheid het

werk van Jezus tegen te staan. Wanneer men iemands werk vernielen wil, moet men de kracht kennen waardoor deze werkt en de wijze waarop hij arbeidt. Op welke manier bouwde Jezus nu aan het huis Gods en hoe vormde Hij de levende stenen die aan het doel van God beantwoorden? Dit gebeurde in de eerste plaats door zijn woord. Jezus bracht een nieuwe leer. In het oude verbond was alles wat de hemelse gewesten betrof, nog verborgen. Wat vandaar tot de mensen kwam, zowel goed als kwaad, werd aan God toegeschreven. Van Hem kwam het goede, de hulp, de kracht en de zegen, maar ook het kwade, de straf, de ziekte, de ellende en de vloek.

Toen Jezus kwam, heeft Hij door zijn woord ons de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen geopenbaard. Hij trok de steden en dorpen door om het evangelie van de onzienlijke wereld te verkondigen. Hij kwam openbaren wie daar werkzaam waren. Hij verklaarde ons de Vader die in de hemelen is en toonde aan dat van deze nimmer het kwade kwam. God was alleen licht en leven, liefde en barmhartigheid. Uit Hem is de genade en Hij ziet met ontferming neer op al het geschadene van deze aarde.

Jezus openbaarde ook dat er engelen zijn en sprak over hun functie als gediensstige geesten die uitgezonden werden ten behoeve van hen die het heil beërven. Wie Hem zou belijden, namelijk wie Hij is en wat Hij doet, zou Hij belijden voor deze heilige engelen. Hij vertelde dat, telkens als een mens zich bekeerde en loskwam uit het rijk der duisternis en uit de macht van de boze, deze overgezet werd in het rijk des lichts. Dan was er ook vreugde bij deze hemelse dienaren, omdat zij aan het werk konden gaan. Als iemand een kind van God wordt, kan zijn engel hem dienen en beschermen. Dit vindt deze hemeling heerlijk, want het is zijn taak. De demonen hadden oorspronkelijk ook deze opdracht, maar zij zijn gaan heersen en verdrukken in plaats van dienen.

De boze geesten willen de mens de plaats die God hem toegedacht heeft, ontroven. Dit in het bijzonder is de zonde van de satan, die hierdoor van een engel des lichts, een geest van de duisternis en van de wetteloosheid is geworden. Jezus heeft ook de werkzaamheden van de boze machten geopenbaard. Hij toonde ons de realiteit van hun werkmethoden om het plan van God te verstoren. In een gelijkenis deelde Jezus mee dat een man zijn ak-

ker met goed koren inzaaide en dat in de nacht een duistere figuur onkruid tussen het goede graan strooide. Dit is wel een heel duidelijk beeld van de boze en hoe deze zijn werk in de kerk verricht. De Heer deelde dit allemaal mee, en zo heeft Hij de boze, die in het verborgen werkte, openlijk tentoongesteld. Hij heeft ons laten zien, wie onze vijanden die ons tot het kwade verleiden, werkelijk zijn, van wie wij geheel moeten loskomen en die wij op een afstand moeten houden.

Jezus openbaarde de geestelijke wereld en de mensen hebben met verwondering naar Hem geluisterd. Zo'n leer hadden zij nog nooit gehoord. Die was geheel anders dan hetgeen de Farizeeën en schriftgeleerden brachten. Dit evangelie van Jezus is de waarheid en als Hij vandaag aan de dag bezig is om in de wereld een werk te verrichten, doet Hij dit nog door zijn woord, namelijk door de leer van het Koninkrijk der hemelen, dat is door het evangelie dat Hij eenmaal zelf verkondigde.

Ook in de dagen van de apostelen werkte Jezus door hetzelfde evangelie dat Hij had gebracht. Hij sprak tot zijn discipelen. 'Gaat heen, weest mijn getuigen en verkondigt het evangelie van het Koninkrijk.' Dit woord bewerkte wat God behaagt, volbracht alles waartoe Hij het had gezonden en hierdoor werd het plan van God gerealiseerd.

Voordat mijn man eens een reis naar het buitenland maakte, vroeg hij aan de oudsten van onze gemeente of zij hem de handen wilden opleggen voor een zegen. Toen kwam er ook een boodschap die hem vertroostte en bemoedigde, want hij zag tegen de reis op. Hierin sprak de Heer: 'Ga heen en breng het evangelie precies zoals ik het heb gebracht. Breng mijn woord en er zal een deel zijn dat het volledig aanneemt, maar een ander deel zal het slechts gedeeltelijk aanvaarden. Maak je echter nergens ongerust over, want ik zorg.'

In de brieven van Johannes lezen we daarom telkens: bewaar het woord. Geloof het, leef ernaar en werk ermee. Wat doet nu de duivel? Hij ondermijnt het woord en hij steelt het. In de geschiedenis der kerk merken wij dat de boze iedere keer een stukje heeft weggehaald. Men spreekt tegenwoordig van een salamitaktiek, waarbij men zijn tegenstander beetje bij beetje concessies afdwingt. Zo snijdt men immers ook van de salamiworst dunne

plakjes af, zodat er tenslotte niets meer over blijft. Iedere keer hadden de mensen weer minder beloften Gods waarop zij zich konden richten, ja, in de voorbijgegane eeuwen is het evangelie van het Koninkrijk der hemelen volkomen verdwenen.

God is ver weg, men zegt zelfs dood; engelen en duivelen zijn middeleeuwse voorstellingen en de zonde heeft men losgekoppeld van het werk der boze geesten, de zaligheid heeft men weggeschoven naar een imaginaire hemel in het hiernamaals. Wel zijn er ontelbare leringen gekomen, maar de waarheid van de onzienlijke wereld werd niet meer verkondigd. Paulus schreef dat het woord door de apostelen op betrouwbare wijze was overgeleverd en ook hij was rondgereisd met het evangelie van Jezus Christus. Hij bracht dus hetzelfde woord, dat van het Koninkrijk der hemelen, hoe het daar in de hemelse gewesten reilt en zeilt, en de plaats die de gelovige daar heeft en nog zal krijgen.

Dit evangelie is totaal verloren gegaan, ja zelfs dat van het bloed des kruises werd eeuwen lang niet verkondigd. Welk een omkeer bracht Luther niet, toen hij de rechtvaardiging door het geloof weer predikte. Er ging toen een schok door de christenheid, want men meende dat de zaligheid verkregen werd door goede werken en met geld te koop was.

Het volle, rijke woord van Jezus Christus aangaande de geestelijke wereld is door de eeuwen heen opnieuw verborgen geweest en daardoor kon het ook niet werken. Is het wonder dat er van de gemeente in de loop der historie zo weinig terecht is gekomen?

Er is nog een tweede kracht die de Heer aanwendt. Hij zegt tot zijn discipelen voordat dezen het woord mochten brengen, zij eerst aangedaan moesten worden met kracht van omhoog. Dat was de zalving die hen over alle dingen zou leren. Hoe lang heeft het geduurd dat de gelovigen gedoopt werden met de Heilige Geest? Slechts een honderdvijftig jaar. Al spoedig ging ook deze ervaring verloren, en wij zijn er nog maar een korte tijd van op de hoogte. Ook hier hebben de antichristelijke geesten in orthodoxen en modernen hun werk gedaan en eeuwen en eeuwen zijn er geen christenen met de Heilige Geest gedoopt. Misschien dat iemand heel in het verborgen deze ervaring smaakte, maar de officiële kerkgeschiedenis rept er niet over. De Heilige Geest werkte en functioneerde niet meer op nieuwtestamentische wijze.

Is het wonder dat er zo'n dorheid en doodsheid waren? De gemeente kon zo nimmer haar volkomenheid bereiken. Het licht op de kandelaar was gedoofd. Ik stel mij voor wanneer onze vaders de brieven van Johannes lazen, zij dachten: waar heeft deze apostel het eigenlijk over? Men is zich dan ook in de kerken gaan oriënteren op het oude verbond en tegenwoordig in vele kringen op het natuurlijke volk Israël. Wanneer men het evangelie van Jezus Christus loslaat, komt men als vanzelf in het Oude Testament terecht. Dan valt men terug naar de aarde en naar het natuurlijke. De Heer sprak: je bent uit de hemel gevallen en weer teruggekeerd tot de aarde. De zalving waarover Johannes schreef, was niet meer dan een emotionele ervaring, zoals de liefde Gods ook in het gevoelsleven getrokken werd, als een bewogenheid van de natuurlijke mens. Ook ging men de wet weer voorlezen. Maar deze is voor mensen die het Koninkrijk Gods niet kennen en in wier binnenste de wet Gods niet is ingeschreven. Vergelijk maar wat dien-aangaande staat in *1 Timotheüs 1:9-11*. Nu denken misschien sommigen dat zij geen wet meer behoeven te houden, als zij Christus toebehoren, omdat de wet op stenen tafelen uit de tijd zou zijn. De Heilige Geest evenwel schrijft de wil en de geboden van God in ons hart. We hebben ze wat dichter bij huis, of liever, in huis.

Wanneer wij de woorden van Jezus nemen en deze vergelijken met de wet die in ons hart is ingeschreven, bestaat er overeenstemming. Wat de Geest spreekt en inschrijft en wat Jezus leerde, corresponderen met elkaar. De Heer sprak: 'Ik ben niet gekomen om de wet of de profeten te ontbinden, maar om die te vervullen'. Het is zo'n heerlijke troost dat wij kunnen controleren of we werkelijk de woorden van Jezus bezitten en recht verstaan.

Indien wij gedoopt zijn met Gods Geest, zal de Heer ons zijn woorden indachtig maken en indien er iets niet mee overeenkomt, zal deze Geest ons overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel, dit wil zeggen een scheiding maken tussen het goede en het kwade. Hij zal in ons spreken: dit is goed en dat is verkeerd, dit is uit God en dat is van de tegenstander. Bovendien kunnen wij aan de woorden van Jezus zoals die voor ons opgetekend zijn, toetsen, of de geest die in ons werkt, werkelijk de Heilige Geest is.

28,29. *En nu, kinderkens, blijft in Hem, opdat wij, als Hij zal geopenbaard worden, vrijmoedigheid hebben en voor Hem niet beschaamd staan bij zijn komst. Als gij weet, dat Hij rechtvaardig is, erkent dan ook, dat een ieder, die de rechtvaardigheid doet, uit Hem geboren is.*

De christen die alleen gelooft in het verzoenend bloed van Jezus, maar die niet gedoopt is in de Heilige Geest en die de leer van het Koninkrijk der hemelen niet kent, staat het meest open voor de misleiding. Zij die de zalving van de Heilige Geest hebben ontvangen, bezitten hierdoor evenwel kennis en wijsheid en zij zijn in staat om de geesten te onderscheiden die hen willen infiltreren en instrueren. Iedere met de Geest gedoopte christen moet leren alleen te luisteren naar de stem van de Geest van God, de Schepster, en haar te gehoorzamen. Deze inspiratie kan hij altijd verifiëren aan het overgeleverde woord van de apostelen en profeten. Zo blijft hij 'in Hem' en zal hij van valse profeten en dwaalleraars niets aannemen, noch zijn leven door hen laten beïnvloeden.

Natuurlijk bedoelt de apostel niet, dat er geen leraars en profeten meer behoeven te zijn om Gods volk te leiden, te vermanen en te vertroosten, maar de Heilige Geest maakt Gods volk bekwaam om de geesten te beproeven en om het gesproken woord te toetsen. De Heer sprak dat de schapen zijn stem zullen herkennen en dat zij die van de vreemde niet zullen volgen.

Ook getuigt de Geest in ons dat de Geest die door het woord of door de inspiratie tot ons komt, de waarheid is (1 Johannes 5:6, St.Vert.). De menselijke geest is de drager van de wetten Gods en deze geest wordt versterkt door de Heilige Geest. Deze is waarsachtig en spreekt de waarheid, zoals Jezus ook deed in wie geen leugen werd gevonden. Daarom moeten wij in Christus blijven, zijn woord bewaren, want door volharding en geduld wordt de belofte waarvan de bijbel spreekt, verkregen. In Christus zijn alle beloften Gods 'ja' en daarom is door Hem ook het 'amen'. Door de Heilige Geest zijn wij met de Vader verbonden en de Geest leert ons hetzelfde wat Jezus eenmaal op aarde leerde.

Johannes richt zich in deze verzen weer tot hen die het fundament van het geloof onder zich hebben, die dus 'in Christus' zijn,

maar die nog een lange weg voor zich hebben om in hun leven de volle raad van God te realiseren en zijn doel met de mens te bereiken. Deze 'kinderkens' adviseert Johannes om in de Heer te blijven, dus in diens woord te geloven, dit te bewaren, maar ook om te luisteren naar de stem van de Heilige Geest en te vertrouwen op diens wijsheid en kracht.

Wanneer de 'kinderkens' dit alles doen, zullen zij niet alleen gerechtvaardigd zijn door het geloof, maar ook in gerechtigheid kunnen wandelen. Het eeuwige leven zal dan in hen geopenbaard worden en de begaafdheden en de vruchten van de Heilige Geest zullen in hun leven gezien worden. Zulke christenen zullen met vrijmoedigheid voor Gods aangezicht komen. Zij hebben immers de belofte dat zij van de rijkdommen van God mogen vragen al wat zij begeren en dat zij ze ook zullen ontvangen. Zij bezitten volle vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus. Dan zal de Heer Zich in hen openbaren, zoals er staat, dat Hij komt om in die dag of in dat tijdperk verheerlijkt te worden in zijn heiligen en met verbazing door de buitenstaanders zal aanschouwd worden in allen, die tot het geloof gekomen zijn (2 Thessalonicenzen 1:10).

Er is sprake dat Jezus zal geopenbaard worden. Dit ziet niet op zijn wederkomst, maar op het feit dat zijn heerlijkheid in zijn gemeente gemanifesteerd wordt. Uit de gemeenschap van het kind van God met de Heer worden de goede werken geboren en deze zijn voor hem als een kleed: 'want dit fijne linnen zijn de rechtvaardige daden der heiligen' (Openbaring 19:8). Hebben wij geen goede werken gedaan en niet buiten de zonde geleefd, dan missen wij deze bedekking. Wanneer wij leven uit Gods Woord en werken van de Heilige Geest voortbrengen, weven wij een gewaad dat onze statuur in de hemelse gewesten bepaalt. In *Openbaring 16:15* lezen we: 'Zalig is hij, die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele en zijn schaamte niet gezien worde'. Het is immers zo dat degenen die op het fundament bouwen met hout, hooi en stoppelen, weliswaar ingaan, maar beschadigd, want hun werken verbranden (1 Corinthiërs 3:15).

Als de Heer Zich in ons openbaren gaat, zal gezien worden wat wij zijn door Hem. In onze statuur wordt dan zijn heerlijkheid openbaar, namelijk wat Hij van ons door zijn woord en zijn Geest

heeft gemaakt. Dan zal zijn heerlijkheid door ons afstralen en zullen de mensen er met verwondering naar kijken. Als wij echter geen kleed hebben, zijn wij naakt en staan wij beschaamd in zijn parousia of tegenwoordigheid. Dan zijn we nog niet verloren vanwege het bloed van het Lam, maar kunnen geen deel hebben aan de tempel Gods.

Wanneer wij rechtvaardig zijn door het geloof in het offer van Jezus, behoren wij tot het nieuwe Jeruzalem. Wanneer onze werken evenwel naar de wil van God gericht zijn, is ons leven in de hemelse gewesten en kan de Heer ons gebruiken om een levende steen te zijn in zijn tempel. Hij roept immers zijn kinderen om zich als levende stenen, dus waarin het leven Gods geopenbaard is, te laten gebruiken. Er moet toch een huis Gods gebouwd worden, een tempel in de geestelijke wereld. Wie deze hoop op Hem heeft, reinigt zich van alle ongerechtigheid. Hij wandelt met de Heer en strijdt in de hemelse gewesten om vrij te blijven. Hij wil ook anderen zijn leven ten dienste stellen, want 'wie velen tot gerechtigheid hebben gebracht, zullen stralen als de sterren voor eeuwig en altoos' (*Daniël 12:3*). Zo'n christen doet de zonde uit zijn leven weg en als men hem vraagt: 'Doe je dan geen zonde meer?' is het antwoord: 'Neen, en als ik er soms één doe, belijd ik die terstond en Christus reinigt mij van dit kwaad en ik ga weer vrolijk verder'.

Het is juist de bedoeling om door middel van de gemeente, dat is door de opgroeiende 'kinderkens' aan de overheden en machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend te maken (*Efeziërs 3:10*). Wanneer zij vrijmoedig van de Heer op hun gebed de ene geestelijke begaafdheid na de andere ontvangen en deze tot ontwikkeling brengen, zal dit zijn tot eer en heerlijkheid des Heren, maar wanneer de kinderen niets bezitten om de goddelijke luister te tonen, zullen zij beschaamd staan en zij zullen daarmee ook de Heer beschaamd maken, want Hij maakte alles gereed voor een volkomen toerusting.

God is rechtvaardig, dit wil zeggen dat Hij vaste wetten heeft, die Hij nauwkeurig toepast. Hij zelf is een en al wetmatigheid, gerechtigheid, rechtvaardigheid, waarheid en Hij verandert nooit. Al deze eigenschappen zijn dus uit God en alle wetteloosheid, ongerechtigheid, onrechtvaardigheid en leugen zijn uit de boze.

Wanneer iemand rechtvaardig leeft, zal iedereen moeten erkennen dat hij uit God geboren is. Het is immers Gods bedoeling om zonen te hebben die volkomen functioneren naar zijn wetten zoals Jezus die openbaarde. Is er dus een mens die volkomen of volmaakt leeft, dan is hij uit God en door het woord of de gedachte van God voortgebracht en geschapen tot goede werken (*Efeziërs 2:10*).

HOOFDSTUK 3

1. *Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het ook. Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent.*

De liefde van de Vader voor de wereld en zijn nimmer aflatende positieve houding ten opzichte van de mens blijken wel uit het offer dat Hij gaf in zijn Zoon. De apostel schreef reeds in de bekendste tekst van het Nieuwe Testament: 'Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (*Johannes 3:16*). In de vier letters van het woordje 'alzo' ligt de mateloze barmhartigheid en ontferming van onze God, want Hij bracht de verzoening tot stand voor alle mensen. God wil dus het gehele menselijke geslacht genadig zijn.

Voor degenen die Jezus aangenomen hebben, wordt een nog grotere liefde geopenbaard. Zij hebben namelijk de macht verkregen om kinderen Gods te worden (*Johannes 1:12*). Dit is dan het begin van een enorme rijkdom aan genade die de Vader de verzoende mens aanbiedt. Ieder wiens schuld vergeven is, mag zich een kind van God noemen. Dit geldt echt niet alleen voor 'van eeuwigheid voorbestemde uitverkorenen', maar wie het woord Gods gelooft of aanneemt, is 'in Christus' uitverkoren. Men heeft hieraan niet te twifelen of in onzekerheid te verkeren, want Johannes zegt: 'Wij zijn het ook!' Wie in de naam van de Zoon van God gelooft, weet stellig dat hij eeuwig leven heeft, zoals er staat: 'Opdat gij weet, dat gij eeuwig leven hebt' (*5:13*).

De wereld weet niets van deze schuldvergeving en van de aanneming tot kinderen of zonen. Zij weet niet dat wij door God geadopteerd zijn als kinderen, zoals in *Romeinen 8:15* letterlijk staat: 'Maar gij hebt ontvangen een geest van adoptie', dat is het aannemen tot zonen.

Waarom kent de wereld ons niet? Omdat zij God niet kent en zijn gedachten en zijn plannen voor haar vreemd en onbekend

zijn. Zij ziet alleen aan wat voor ogen is en kent niet de plaats die de kinderen van de hemelse Vader in de onzienlijke wereld innemen.

2. Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen; maar wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.

Alle kinderen Gods worden nu aangesproken als ‘geliefden’. Ze worden bemind door de Vader in de hemel die welbehagen in hen heeft, maar ze zijn ook onderling door de liefde verbonden. Met zekerheid herhaalt Johannes: ‘Nu zijn wij kinderen Gods’, maar hij weet dat het totale plan en de volle raad van God in hen nog niet geopenbaard zijn. Ze zijn op weg naar een steeds heerlijker openbaring. Johannes weet dat zij de volle kennis van de Zoon Gods nog niet bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat of de statuur of het niveau van de wasdom, of de ontwikkeling van de volheid die Christus bezat (*Efeziërs 4:13*).

Niet als Paulus is ook Johannes evenwel overtuigd dat zij zullen groeien, terwijl zij zich aan de waarheid en de liefde houden. Zo zullen zij gelijkvormig worden aan het beeld van Jezus. De tijd zal aanbreken dat Christus volkomen in hen zal worden geopenbaard en de gelovigen Hem zullen kennen, zoals zij zelf gekend zijn, en naar zijn beeld zullen zijn veranderd. Zij zullen Hem zien naar zijn wezen en daarmee dus God zelf naar zijn wezen hebben doorgrond. Zij zullen de goddelijke natuur deelachtig zijn. In het paradijs stelde de slang het voor, alsof God niet zou dulden dat de mens Hem ooit gelijk zou zijn. Het nieuwe verbond stelt deze mogelijkheid wel. We zullen, indien wij doorgroeien, één worden met de Vader en de Zoon. Dan is de absolute scheiding tussen goed en kwaad in ons tot standgekomen. De overste der wereld is dan volkomen buiten geworpen en de mens Gods is volmaakt en tot alle goed werk volmaakt toegerust.

Het oordeel of de scheiding wordt tot overwinning gebracht. Wij zijn dan één in denken, één in gerechtigheid, één in waarheid, één in liefde en één in barmhartigheid. Het ‘Hem gelijk zijn’ wijst op een geestelijke overeenkomst, waarbij de inwendige mens van

de christen zich volkomen heeft geconformeerd met de Vader en de Zoon, die door de Heilige Geest in hem wonen.

Let erop dat Johannes niet aan de kinderen schrijft dat zij maar klein moeten blijven en dat God een behagen heeft in minderwaardigheidsgevoelens jegens Hem. Geen aards vader denkt er immers aan om zijn kinderen bij te brengen dat zij klein moeten blijven. Zo wil ook de hemelse Vader ons groot hebben. Paulus zag de uiteindelijke overwinning van de mens Gods, toen hij weggevoerd werd naar het paradijs en daar onuitsprekelijke dingen hoorde. Wat in het natuurlijke hart nooit is opgekomen, dat heeft God weggelegd voor degenen die Hem liefhebben. Er zal een volk op de troon Gods zitten en met Hem regeren over al de werken zijner handen. God is een goede god.

3. En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, reinigt zich, gelijk Hij rein is.

De hoop die wij bezitten, is, dat wij kinderen Gods zijn, die in het Koninkrijk Gods zullen opwassen tot zonen, die het beeld van Jezus gelijkvormig zijn. Wij verwachten dan de Vader en de Zoon volkomen te zullen kennen, ja zelfs gelijk te zullen wezen aan Jezus die het Gode gelijk zijn geen roef behoefde te achten en die de uitdrukking is van het goddelijke wezen. Wij zullen dus gemeenschap met de Heer hebben op zijn hoog niveau. Een ieder die deze machtige verwachting koestert, zal de noodzaak inzien om de hoogte van Jezus te bereiken. Zo'n christen weet dat hij zich dan reinigen moet van alle ongerechtigheid, want ook Jezus is rein. Rein wil zeggen dat ieder contact met de boze verbroken is.

Wanneer de bijbel herhaaldelijk spreekt van reiniging en rein worden, is het wel zeer duidelijk dat zonde en ongerechtigheid niet tot het wezen van de mens behoren, zoals de erfzondeleer dit stelt. Bij reiniging wordt het vuil weggenomen dat erop en eraan zit. Na zijn grote zonde spreekt David niet over zijn verdorven natuur, maar hij bidt: 'Ontzondig mij met hysop, dan ben ik rein, was mij, dan ben ik witter dan sneeuw' (*Psalm 51:9*). Natuurlijk rijst de vraag: hoe worden wij rein en hoe kunnen wij onszelf reinigen? Jezus sprak tot de Farizeeën dat dezen eerst de inhoud van

de beker moesten reinigen, want dan zou de beker van buiten vanzelf rein worden (*Mattheüs 23:26*). De Farizeeën wilden zich uiterlijk rein en vroom voordoen, maar hun gedachtenleven was vol boosheid. De innerlijke reiniging, dus die van het hart, gebeurt door het woord van God. Jezus sprak tot zijn discipelen: 'Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb' (*Johannes 15:3*). Ze hadden het woord van hun Heer aanvaard en bewaard en dit had hun gedachtenleven losgemaakt van de inspiraties van de boze. Ze waren vernieuwd in hun denken en later konden zij, gesteund door de Heilige Geest die in hen was, duidelijker de woorden Gods verstaan en ontvingen zij ook de kracht om het waarachtige leven door goede werken te openbaren. Men kan zich dus reinigen door de vernieuwing van zijn gedachten en door zich bewust open te stellen voor de beïnvloeding van de Heilige Geest.

Door het bloed van Jezus worden wij gereinigd van de schuld die achterblijft nadat wij zondigen. Door dit bloed worden wij echter niet verlost van de machten der duisternis die in ons wonen. Wij willen zo gaarne het gehele volle evangelie beleven, maar na de schulddeging bleek nog duidelijk dat wij aan het kwaad vastzaten. Dan horen wij: reinig u en heiligt u, want wij moeten immers omgaan met de heilige en reine Geest en met het heilige en reine woord.

Wanneer wij weten dat wij van onze zondes Schuld bevrijd zijn, bidden wij om de Heilige Geest. Deze ontvangen wij, maar zijn inwoning kan niet samengaan met die van de machten der duisternis, die al zo lang binnen zijn. Dat moet gaan botsen. De Heilige Geest zal ons daarom overtuigen van onze gebondenheden. Als wij hoop hebben de mannelijke rijpheid te bereiken, zullen we ons moeten reinigen van alle kwaad. Dan zal ons denken niet meer bezig moeten zijn met de overleggingen van deze aarde en met de overwegingen van de machten der duisternis, maar met het plan van God in Jezus Christus. Wij zullen ons lewenshuis dan ook moeten reinigen van de inwonende boze geesten.

Jezus spreekt ook tot ons: werpt de duivel eruit. Ik geef je er de kracht toe door middel van de Heilige Geest. Drijf hem uit in mijn naam die boven alle naam is en die je gebruiken moogt in deze strijd. Reinig je hart, zodat er alle plaats is voor de inwoning van de Heilige Geest. Als deze binnenkomt, zijn ook de Vader en

de Zoon in je. Het kan echter gebeuren dat je zelf niet sterk genoeg bent, dat je contact met de Heilige Geest nog niet zo groot is, en dat je moet erkennen: ik weet dat in mij een macht is die mij altijd weer inspireert en tot het kwade drijft. Wat ik wil doe ik niet, maar waar ik een afkeer van heb, doe ik wel. Je weet dus goed: 'Ik bewerk het niet meer, maar de zonde(macht) die in mij woont' (*Romeinen 7:17*). Ik heb echter nog niet zoveel inzicht in het woord van God en de kracht van de Heilige Geest dat ik er tegen opgewassen ben. Dan zegt de Heer: ga naar je broeders en zusters, je voorganger of de oudsten, want die zullen je helpen. Wanneer er staat: werp de duivelen uit, zul je dit dus eerst zelf in eigen leven moeten doen. Je moet de boze op een afstand houden, maar er ook voor zorgen dat je leven vanbinnen rein is, dus vrij van de machten.

Gelukkig zijn er nog vele christenen die zichzelf kunnen reinigen. Je kunt nooit met God leven, als je niet rein bent. Je kunt niet met God samen wonen in een intieme verhouding als je niet heilig bent. De Heer zegt: 'Weest heilig, want Ik ben heilig'.

4.5. Ieder die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid, en de zonde is wetteloosheid. En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij de zonden zou wegnemen, en in Hem is geen zonde.

Wie zonde doet, heeft naar de innerlijke mens contact met de boze en neemt diens gedachten over. Deze gaan altijd tegen de wet van God in. De bedoeling van de boze geesten is immers om hun wetsbetrachting door middel van de mens in de zichtbare wereld te brengen en langs deze weg ook de mens te demoraliseren. Ten slotte zal het de duivel gelukken om dienstknechten te vormen, die geen enkele wet van God meer respecteren of gehoorzamen. Dan is geopenbaard 'de mens der wetteloosheid' of 'de zoon des verderfs', het hoofd van een occulte gemeente, die in alles tegenstander is van God, die niet verleid wordt, maar zich bewust solidair verklaart met de satan en diens gedachten (*2 Thessalonicenzen 2:3*). Hier wordt dus duidelijk gedefinieerd wat zonde is, namelijk: denken, spreken en handelen tegen de wet van God in.

Al de 'kinderkens' tot wie Johannes zich richt, weten dat God in de laatste dagen tot de mens gesproken heeft in de Zoon (*He-*

breeën 1:1). Zijn woord is in Jezus vlees geworden en de Vader heiligde Hem, zodat geen zondemacht ooit toegang tot zijn leven kreeg. Daarom wordt Hij Jezus Christus, de rechtvaardige genoemd (*2:1*). Door Hem als offer over te geven voor de zondeschuld der wereld, heeft God de barrière weggenomen die zijn herstel- en ontwikkelingsplan van de mens tegenhield. Zoals een damp neerslag veroorzaakt op voorwerpen en deze met een vuile laag bedekt, zo werd onze inwendige mens overtrokken met een bedekking van schuld, of met een 'wegwerpelijk kleed'.

Deze 'voorhang' maakte scheiding tussen God en de mens, maar bij het sterven van Jezus werd 'het voorhangsel, dat is zijn vlees', waarin Hij de zondeschuld der wereld droeg, gescheurd en daarbij volledig 'weggenomen'. Jezus stierf om ons bezoedelde kleed weg te nemen. Ook werkte de Heer tijdens zijn leven aan het herstelplan van God, toen Hij duivelen uitdreef en zieken genas. Zo nam Hij ook de gevolgen van de zonden weg.

In Jezus zelf was evenwel nooit wetteloosheid, zoals sommigen leren die zeggen, dat in Hem wel zonde was, maar dat Hij nimmer zondigde, dus tot de daad kwam. Zij beroepen zich dan op *Romeinen 8:3* waar in de Statenvertaling staat, dat God zijn Zoon heeft gezonden 'in gelijkheid des zondigen vleses'. Jezus had hetzelfde vlees als wij, dus een lichaam waarin bij alle mensen de zondemachten werkzaam waren, en leden die bij allen misbruikt werden door de onreine geesten. Jezus kwam wel in het menselijke vlees, maar niet in het vlees van de zonde, doch in vlees 'aan dat der zonde gelijk' (*Romeinen 8:3*, Nieuwe Vert.).

Het is de duivel immers nimmer gelukt om één enkele zondige begeerte bij Jezus op te wekken of Hem op een andere wijze te verleiden of te overweldigen. In zijn jeugd was Hij volmaakt geheiligd en bewaard door zijn Vader die in de hemel is. Nadat Hij gedoopt was in Gods Geest, kon Hij getuigen: 'De overste der wereld komt en heeft aan Mij niets' (*Johannes 14:30*), dit wil zeggen dat de machten der duisternis van zijn lichaam nooit gebruik hadden kunnen maken. De christen moet heilig zijn en gereinigd van ieder soort van kwaad, want Jezus kwam om de zonde in iedere vorm weg te nemen.

In de bijbel komt het woord 'zonde' voor in verschillende betekenissen. Soms worden er machten mee bedoeld, zoals er bij-

voorbeeld staat: 'Stelt uw leden niet langer als wapenen der onge-rechtigheid ten dienste van de zonde.' Wanneer de boze geesten gedachten inspireren, komt de zonde in het hart. Niemand ziet het, want zij is in embryo, dit wil zeggen in wordingskiem, in het verborgene van de inwendige mens. Dit embryo ontwikkelt zich en groeit, zoals een kind in de schoot van zijn moeder. Daarom zegt Jezus: 'Uit het hart komen boze overleggingen, moord, echt-breuk, hoererie, diefstal, leugenachtige getuigenissen, godslaste-ringen' (*Mattheüs 15:19*). Iedere zonde die bedreven wordt, is eerst als gedachte gegroeid door de inspiratie van de boze. Daarna komt zij in de zienlijke wereld en spreken we van de zonde als daad. Wanneer dus de vrucht voldragen is, wordt zij als zondig woord of als zondige daad in de zichtbare wereld geboren. Op deze wijze wordt de zonde volwassen en belaadt zij de mens met schuld, die hem scheidt van de levende God. Hij is dan 'dood in zonden en misdaden,' want 'de bezoldiging der zonde is de dood' (vergelijk *Jacobus 1:14,15*). We kennen dus het woord 'zonde' als: zondemacht, zondige gedachte, zondige daad en zondeschuld.

Wanneer de catechismus erover spreekt, dat we moeten 'weten hoe groot onze zonden en ellende zijn', wordt bedoeld dat we ons bezig houden met wat tevoorschijn is gekomen, dus met de zon-den die wij bedreven hebben, want de oudtestamentische wet be-moeit zich niet met de innerlijke mens noch met het kwaad in de hemelse gewesten, en daar beroept dit leerboek zich op. Het is evenwel duidelijk dat op deze wijze geen enkel probleem wordt opgelost, daar de kern van het kwaad niet wordt gesignaleerd noch aangepakt.

6. Een ieder, die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder, die zon-digt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend.

Wie in het mystieke lichaam van Christus blijft, dus het woord van God vasthoudt, komt evenmin in contact met de zonde-machten als Jezus die de woorden van zijn Vader bewaarde. Zulk een mens zal ook geen wetteloosheid bedrijven. Doet een kind van God dit wel, dan werken het woord van God en de kracht van de Geest niet in hem. Dan heeft hij het wezen van de Heer niet be-grepen en doorgrond. Ook wij hebben Jezus in de natuurlijke we-reld niet gezien, maar door het geloof kennen wij Hem uit zijn

woord, en door het geloof zien wij Hem met eer en heerlijkheid gekroond, zoals er staat: 'Ziende de Onzienlijke' (*Hebreeën 2:9 en 11:27*). Zij die zondigen, zeggen misschien wel dat zij God kennen, maar met hun werken verloochenen zij Hem, daar zij verfoeilijk en ongehoorzaam zijn en niet deugen voor enig goed werk' (*Titus 1:16*). Het wezen van het lichaam van Christus staat buiten elke zonde, want God is licht en geen duisternis is in Hem, dus ook niet in het lichaam van Christus.

Voor velen klinkt het wel hard om uit de mond van de apostel der liefde te horen: 'Een ieder, die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder, die zondigt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend'. Wanneer je jezelf gereinigd hebt, dus alle wetteloosheid hebt weggedaan uit je denken, ben je ook echt wedergeboren, dat is vernieuwd in je denken. Dan ben je om zo te zeggen een volwaardig kind van God. Als je geleerd hebt te denken zoals de Heer denkt en zoals de Heilige Geest denkt, als je gereinigd bent van iedere inwonende geest, ben je als kind van God kant en klaar. Dan kun je pas goed verder groeien en de hoop die in je is pas goed realiseren. Wanneer je niet gereinigd bent, kom je telkens in het slop terecht.

Er zijn heiligingsbewegingen die ook trachten de christen vooruit te brengen. Zij werken evenwel niet van binnen uit, vanuit de hemelse gewesten, maar van buiten af, vanuit de zichtbare wereld: dit mag je niet en dat moet je doen. Zij brengen de gelovige die heilig wil leven in een keurslijf van inzettingen en in grote spanning. Wij hebben evenwel inzicht gekregen in de gang van zaken in de onzienlijke wereld en weten hoe wij daar mogen wandelen en wat wij daar moeten doen. Wij kunnen de zonde bestrijden in haar beginstadium. Wij kunnen haar weren zo gauw zij zich aandient. Wij doen de deur van ons levenshuis niet open voor de zondige machten en gaan ook niet met hun inspiraties spelen. Wie ze wel een poosje bij zich houdt, zal ras bemerken dat die gedachten zich snel ontwikkelen en overgaan in de daad. Wanneer we evenwel de boze tegenhouden bij de deur en alleen luisteren naar het woord van God en ons daarmee voeden, wanneer wij leven met de Heilige Geest die in ons woont en vertrouwen op zijn wijsheid en kracht die Hij ons mee wil delen, kunnen we verder. Dan gaan we in blijdschap en vrede de weg omhoog.

We zien dus dat de boze onze Heer naäapt. Ook hij komt met zijn woord, dat zijn de leugens en de misleidingen. Jezus laat het zaad van zijn woord in ons hart vallen en de boze zaait dat van de duisternis. Beide soorten zaad ontwikkelen en beide worden openbaar. Het goede woord van God manifesteert zich door een leven in waarheid en gerechtigheid en het woord van de boze brengt zonde en destructie voort. Hier zien we dus op welke wijze God werkt en hoe de machten der duisternis opereren.

Er staat van de ware christen: 'Die zondigt niet!' Dat is wat! Wie wel zondigt, heeft God niet gekend, want hij heeft geen onderscheiding der geesten. Een ieder die in de ongerechtigheid leeft, heeft geen contact met God en ook niet met de Heilige Geest, want dan zou hij opgemerkt hebben dat in hem verkeerde geesten werkzaam waren. Hij kent God niet en heeft geen gemeenschap met Hem. Zo sterk drukt de apostel zich uit.

De apostel spreekt over waarheden, waar wij die het volle evangelie kennen en liefhebben, blij mee zijn. Vroeger wisten wij met deze tekst geen raad, maar nu wel. Wanneer wij dan belijden dat wij rechtvaardigen zijn, van onze zonden bevrijd en geheiligd zijn, dat wij werkelijk kinderen van God zijn, stelt men ons dikwijls de vraag: 'Dus je doet geen zonde meer!' Dan zijn er nog heel weinig volle-evangeliechristenen die rustig 'neen' zeggen of 'dat doe ik niet meer'. Maar waarom zou een oprecht kind van God die in het licht wandelt, niet mogen getuigen dat hij radicaal met de boze gebroken heeft?

De duivel is altijd bezig bewijsgronden te zoeken om je schuld aan te wrijven, ook al heb je niets gedaan. Maar wij doorzien het geraffineerde spel van de vijand. Wanneer je zegt dat je een zondaar bent, moet je weten wat je gedaan hebt. Dan kun je je kwaad ook direct belijden en laten.

Als meisje van zeventien had ik eens op school een gesprek met een leraar. Hij beleed dat onze beste werken met zonde bevlekt waren. Je was volgens zijn orthodoxe visie altijd onbekwaam tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Bij wat goed leek, zat altijd nog veel verkeerd. Als voorbeeld gaf hij: 'Al wil je aan de zending een grote gift schenken en al vertel je dit tegen niemand, dan is dit nog om je eigen vlees te strelen'. Toen wist ik het niet meer, want dat ging me te ver. Zulke voorbeelden verzint de vijand om

je altijd in de schuld te houden. Wanneer de boze niet kan zeggen dat je gestolen hebt, de echt gebroken of gelasterd, heeft hij zulke argumenten achter de hand. De profeet zegt evenwel: 'Noem geen zonde, wat zij zonde noemen.' Misschien zeggen ze wel: 'Je bent zondag niet tweemaal in de kerk geweest, of je hebt op die dag in de trein gezeten.' Toen mijn man en ik voor het eerst 's zondags reisden, was ons hart verontrust vanwege deze instelling van mensen. Zo beschuldigden de Farizeeën de discipelen dat zij aren op de sabbat laz en fijn wreven. Zij klaagden zelfs Jezus aan dat Hij een door Hem genezen man op de rustdag een bed had laten dragen. In dit verband zeiden ze van onze Heer: 'Wij weten dat Hij een zondaar is.' Op deze wijze werd de rechtvaardige die geen zonde gekend noch gedaan had, tot een wetteloze gemaakt.

Wij mogen ook een ander niet veroordelen, omdat hij een ander levenspatroon bezit waaraan wij niet gewend zijn: het gebruik van spijzen, klederdracht, kort of lang haar, allemaal dingen waar God geen wetten over gegeven heeft.

Misschien zegt iemand nu: 'Ik weet niet of ik wel zonden gedaan heb, maar ik heb zoveel nagelaten te doen.' Men spreekt dan over zonde van bedrijf en van nalatigheid. Wat kun je allemaal niet nalaten? Zo kom je er nooit en de aanklager der broeders kan je op deze wijze wel altijd onder zijn heerschappij houden. Al heb je dan niets gedaan, dan kun je toch nog wel iets goeds nagelaten of vergeten hebben te doen. We zien hoe vele christenen geleid door 'vrome' geesten deze manier van oordelen en deze benadering van het zondeprobleem hebben overgenomen. Wij hebben evenwel inzicht gekregen dat zonde wetteloosheid is. Zonde gaat in tegen de scheppingswetten van God. Wetteloosheid voert ons af van het leven met God, dus van het werkelijke eeuwige leven.

7,8. Kinderkens, laat niemand u misleiden. Wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is; wie de zonde doet is uit de duivel, want de duivel zondigt van den beginne. Hiertoe is de Zoon van God geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou.

De Heilige Geest leert ons hetzelfde wat Jezus onderwezen heeft toen Hij op aarde was. Als er een gedachte in je opkomt, die

niet overeenstemt met wat de Heer sprak, zeg dan nooit: 'Het is van God' of 'de Heer heeft tegen mij gezegd', of 'de Heilige Geest gaf in mijn hart', maar vraag je af of de opkomende gedachte waar is en goed. Er zijn vaak machten in de mens die mee vibreren. Het gaat erom: is wat in het hart opkomt, er door God ingebracht, of door een verkeerde geest? Dit kunnen we toetsen aan het evangelie van Jezus Christus, dat ons door de apostelen op betrouwbare wijze is doorgegeven. Is de inspiratie die we ontvingen hiermee in overeenstemming en in harmonie, dan is het goed. Tast zo'n gedachte ergens het evangelie aan, dan is zij niet goed.

Het is heerlijk dat wij de onzienlijke wereld die wij niet met onze natuurlijke ogen kunnen waarnemen, noch met onze natuurlijke oren kunnen beluisteren, kunnen controleren door het woord van God en ons niet behoeven te laten misleiden. Ook de Heilige Geest die in ons woont en die put uit de woorden van Jezus, helpt ons om de ingegeven gedachten te verifiëren. Dan heeft de Heer nog een derde toetssteen gegeven, opdat wij zeker zullen weten dat wij op de weg des levens zijn, namelijk de gezindheid van ons hart. We vragen ons af: functioneert de liefde Gods in ons, dat wil zeggen de schenkende liefde die altijd positief gericht is op de mens? Al denk je dat je het woord van God hebt en al woont de Heilige Geest in je, als je deze liefde mist, zul je je toch moeten afvragen: zijn mijn gedachten wel zuiver en ben ik wel op de goede weg? Deze drie toetsstenen: het woord, de Geest en de liefde vinden we herhaaldelijk terug in de brieven van Johannes, de apostel der liefde en van het leven.

Is er misleiding geweest ten opzichte van de zonde? Wanneer je in de geloofsbelijdenissen van de protestantse kerken leest, rijzen de haren je te berge. Daar wordt beweerd dat de mens onbekwaam is tot enig goed en geneigd tot alle kwaad. Er is sprake van erfzonde, dus dat de mens verdorven is en dat zelfs zijn bekering, wedergeboorte en doop die erfzonde niet kunnen wegnemen, dus dat hij tot het einde toe verdorven blijft. Men situeert de zonde alleen maar in de mens en men ziet daarom ook niet hoe de mens 'verlost' kan worden van het kwade dat essentieel niet bij hem hoort.

Wij prijzen de Heer dat Jezus gekomen is om ons inzicht te geven en dat Hij is geopenbaard, opdat Hij de zonde in ons zou

wegnemen door zijn woord en door de kracht van de Heilige Geest.

De apostel wekt de jonge gelovigen op om zich niet te laten bedriegen door valse leringen of ingevingen. Wanneer wij dan lezen: 'Wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is', moet het wel onbegrijpelijk voorkomen dat vele christenen desondanks zingen: 'De zonde kleeft ons altijd aan, wie onzer kan voor U bestaan?' Hoevelen geloven niet dat men tot zijn dood een zondaar moet blijven en menen dat zij dan toch nog tot het lichaam van Christus kunnen behoren?

Alleen rechtvaardigen die van hun zondesschuld verlost zijn en die in gerechtigheid leven door de kracht van de Heilige Geest, zijn waardige leden van de gemeente van Jezus Christus. Hij is het hoofd van het lichaam en Johannes schrijft over Hem, dat Hij de Rechtvaardige is. Johannes veroordeelt sterk degene die de zonde doet en zegt tot allen die haar bedrijven, dat zij uit de duivel zijn. Zo sprak ook Jezus van de Joden die wel in Hem geloofden, maar die toch de dwaling en de leugen vasthielden: 'Gij hebt de duivel tot vader en wilt de begeerten van uw vader doen'. Ware kinderen van God hongeren en dorsten naar waarheid en gerechtigheid en deze begeerte beheerst hun gehele leven. De apostel schrijft: 'De duivel zondigt, of is wetteloos, vanaf het begin'. Zo sprak Jezus dat de boze een mensenmoorder is van de aanvang en dat er geen waarheid in hem is te vinden (*Johannes 8:44*).

God heeft zijn Zoon in de wereld gebracht om het werk van de duivel in ziekte, zonde en leugen te ontmaskeren en hem te overwinnen. Daarom heeft Hij tijdens zijn omwandeling op aarde de machten openlijk ten toon gesteld en over hen gezegevierd (*Colossenzen 2:15*). Hij trok zijn aards vaderland door om allen te genezen die door de duivel overweldigd waren (*Handelingen 10:38*). Hij droeg zijn volgelingen op om hetzelfde goede werk te verrichten. Hij wilde niet dat zij deelnamen aan de onvruchtbare werken der duisternis, maar veelmeer dat zij de boze geesten zouden ontmaskeren evenals Hij dit zelf gedaan had (*Efeziërs 5:11*). Zo mogen zij dan ook te zamen met hun Heer meer dan overwinnaars zijn.

Duidelijk wordt gezegd, dat Jezus kwam om de werken des duivels te verbreken. Hij verbrak of vernietigde niet de arbeid van

mensen, maar die van de ware vijand van God en van de mens. Hij viel geen mensen aan, maar trachtte allen te redden. Hij bestreed evenwel de boze en gaf zijn gelovige volgelingen de opdracht in zijn naam insgelijks te handelen.

9,10. Een ieder, die uit God geboren is, doet geen zonde; want het zaad Gods blijft in hem en hij kan niet zondigen, want hij is uit God geboren. Hieraan zijn de kinderen Gods en de kinderen des duivels kenbaar: een ieder, die de rechtvaardigheid niet doet, is niet uit God, evenmin als wie zijn broeder niet liefheeft.

Johannes stelt nu een regel vast, die voor alle ware christenen geldt: een oprecht kind van God is iemand die uit God geboren of wedergeboren is. Wat wil dit zeggen?

Een mens leeft in het gebied van de overste dezer wereld in de duisternis en hij kan zich nooit bekeren, indien hij het woord van God niet hoort. Hoe zal hij het horen, indien het hem niet eerst gepredikt wordt? Het allereerste moet dus het evangelie van Jezus Christus aan hem gebracht worden. Iemands geest die in de duisternis verkeert, merkt het op, richt er zich positief op en grijpt het aan. Het woord van God is vol genade, vol liefde en belooft heerlijke dingen, zoals reiniging van schuld, herstel, heling en genezing. De mens die dit aanvaardt, is dan in plaats van een schuldige, een rechtvaardige geworden, op wie de duivel geen enkele claim meer heeft.

Door het geloof grijpt de geest dus Gods gedachten aan en deze zijn geest en leven. Wanneer dit raadsplan zich als woord met de menselijke geest verbindt, deze als het ware bevrucht, wordt het nieuwe leven gewekt. Daarom staat er: 'Wedergeboren, en niet uit vergankelijk zaad, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en blijvende woord van God' (1 Petrus 1:23). Dit woord moet worden bewaard, of zoals hier staat, 'het zaad Gods' of zoals het Griekse woord luidt: zijn 'sperma' blijft in hem. De wedergeboren mens mag het niet meer verliezen of loslaten. Op deze wijze wordt hij innerlijk vernieuwd en zijn gedachtenleven veranderd, want dit woord van God doet zijn reinigend, herstellend en levenwekkend werk. De vrucht van dit zaad is de nieuwe mens die geschapen is naar het beeld van Jezus Christus, want dit

vernieuwingsproces zal ook doorwerken in het zieleleven en zelfs in het lichaam. Het zal door de herboren mens heen, geopenbaard worden in goede woorden en werken. Jezus sprak: 'Een goede boom brengt goede vruchten voort. Een goede boom kan geen slechte vruchten dragen.' Wat door God met zijn woord verwekt wordt, is altijd goed.

Ook het ontstaan van de zonde kan vergeleken worden met een geboorteprocess. De mens hoort het misleidende woord van de boze en gelooft en aanvaardt dit. Zijn innerlijke mens wordt erdoor bevrucht. Na deze bevruchting wordt de zonde gebaard (*Jacobus 1:15*). Zo iemand brengt dan slechte vruchten voort, of 'de werken van het vlees' (*Galaten 5:19*). Zijn gedachten, woorden en daden hebben dan de duivel tot vader. Jezus sprak ook: 'De slechte boom brengt slechte vruchten voort... Een slechte boom kan geen goede vruchten dragen.' Hij voegde er nog aan toe: 'Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen' (*Mattheüs 7:17-20*).

De natuurlijke mens is van meet af aan in aanraking gekomen met het verkeerde. Hij was niet bezig met de woorden van God, niet met de waarheid en niet met de werkelijkheid zoals deze is, maar met de dingen die de mensen hem leerden of die rechtstreeks door de boze werden geïnspireerd. Hij was gewend daarmee te werken. Wanneer iemand evenwel de naam des Heren noemt, moet hij breken met iedere vorm van ongerechtigheid. Er is geen bekering of begin van wedergeboorte mogelijk, indien niet het oude denken wordt losgelaten en schade en drek wordt geacht. De hersenen, het verstand, de ziel en de geest die altijd bezig zijn geweest met de dingen van de aarde en met de ingevingen van de duisternis, moeten leren voortaan bezig te zijn met de woorden van God. Daar moeten zij zich naar richten en daardoor vernieuwd worden. Zodra de mens weet dat zijn schuld is vergeven en aanvaard heeft, dat hij een rechtvaardige geworden is, kan dit vernieuwingsproces van de wedergeboorte zich verder gaan ontwikkelen.

Er staat duidelijk: 'Een ieder, die uit God geboren is, doet geen zonde'. Johannes vertelt ons dat zonde wetteloosheid is, dus een ingaan tegen de wetten van God. Wat wetteloos is, voert af van de gemeenschap met God, dus van het eeuwige leven. Wie uit God geboren is, doet geen zonde, want hij is vernieuwd in zijn denken,

verlost uit de macht der duisternis. Wie de woorden van Jezus werkelijk bewaart, dus Hem liefheeft als Woord van God, valt niet in de zonde. Natuurlijk kan hij erin tuinen, want de mogelijkheid blijft dat hij nog zonde doet, dat hij opnieuw contact opneemt met de machten der duisternis. Hij kan daar evenwel ook weer van loskomen, indien hij zijn kwaad belijdt. Maar zonde doen is niet de weg van de kinderen Gods, want zij behoeven zich niet te laten inspireren door boze geesten, ook niet door machten van jaloezie, van nijd of van twistgierigheid. De apostel Paulus spreekt over dit soort innerlijke zonden: leg ze af en doe ze weg uit je leven. Richt daarom de aandacht op Jezus Christus en op zijn woord en word geleid door de Heilige Geest.

Johannes maakt dus wel een zeer scherpe tegenstelling tussen mensen die uit God geboren zijn en hen die zondigen. Dit deed de Heer ook. Het is mogelijk dat iemand op bepaalde goede gewoonten in de zichtbare wereld kan wijzen, zoals trouwe kerkgang, grote kennis van de Schrift, geestelijke begaafdheden. Hij mag dan wellicht veelvuldig het woord 'Here, Here' op de lippen nemen, maar wanneer zijn werken niet overeenstemmen met het woord van God, zal hij met alle verdere huichelaars door Jezus worden afgewezen als 'werker der wetteloosheid', die de Heer niet kent als zijn volgeling of als zijn medewerker (*Mattheüs 7:21-23*).

Een vrouw kan onmogelijk tegelijkertijd met twee mannen gemeenschap hebben. Wel kan zij na het contact met haar eigen man, zich later met een andere afgeven. Dit noemt de bijbel overspel en dat is zonde. Zo kan een christen niet tegelijkertijd gemeenschap hebben met het woord van God en met de gedachten van de boze. Wel kan hij nu eens door Gods woord worden geïnspireerd en later weer naar de boze luisteren. De bijbel noemt zulke christenen dan verdeeld van hart. Zij plegen geestelijk overspel en zondigen in de onzienlijke wereld. Zulke personen moeten niet menen dat zij iets van God zullen ontvangen, innerlijk verdeeld als zij zijn (*Jacobus 1:7,8*).

Iemand die door het woord van God is vernieuwd en dit bewaart, komt in aanraking met de gedachten en het wezen van God, dus met diens licht en diens liefde. Zoals zulk een christen in zijn denken één wordt met het plan van God, komt hij ook in aanraking met de gezindheid van God en neemt deze over. De ge-

steldheid van God jegens de mens is altijd positief, vooral ten opzichte van zijn volk. Deze liefde neemt de ware christen over en dan zal blijken dat hij zijn broeder liefheeft op dezelfde wijze als God hem bemint. Daarom noemt Johannes als derde toetssteen: wie zijn broeder niet liefheeft, is niet uit God. Mensen van de wereld begrijpen niet dat iemand zo vol met goddelijke liefde kan zijn, want ze kennen de Heer niet, kennen zijn woord niet en bezitten zijn Geest niet. Zij kennen deze liefde Gods niet die met de Heilige Geest uitgestort is in onze harten, die wij uitdragen en waarnaar wij mogen leven.

Ik heb nog het begin van de opwekking in ons land meegeemaakt, de tijd toen Gods Geest weer werd uitgestort. De mensen kenden toen de leer van het Koninkrijk der hemelen niet en zij hielden de gedachten uit de kerken en kringen ondanks dit reveil vast, zoals men dit nu nog doet in de charismatische beweging. In de twee zaken die Johannes hier nu noemt: de wedergeboorte en het zondeprobleem, had men evenwel totaal geen inzicht. Daar had men alleen maar verwarde gedachten over. Wat zag men dus bij het vallen van de late regen? Wanneer men in nieuwe tongen begon te spreken, wist men dat men in Gods Geest was gedoopt. Toen ik als gereformeerde echter de wonderlijke opvattingen, de vreemde gezichten die ermee gepaard gingen, opmerkte, schrok ik. Ik vroeg mij af: indien deze mensen met de Heilige Geest gedoopt zijn, hoe kan dit dan samengaan met zoveel extreme uitingen? Daar klopte iets niet. Ik had de Heer van harte lief en kende zijn woord en daarom heb ik mij jarenlang afzijdig gehouden van de pinksterbeweging.

Ik hoorde de verwarrende profetieën, die alleen een goedgelovig publiek dat niet bij de bijbel opgevoed was, kon slikken. Toen merkte ik op dat ondanks de doop in de Heilige Geest deze mensen niet vernieuwd waren in hun denken. Zij wandelden niet in de hemelse gewesten, streden daar niet en daarom konden zij ook de zonde niet overwinnen. Velen bleven gebonden door de boze machten; ze waren niet vrij. Ondanks hun goede bedoelingen en hun inspanningen bereikten zij niet het niveau van de ware, geestelijke, vrije mens. Daarom zochten mijn man en ik samen een nieuwe weg. Wij begonnen de leer van Jezus over het Koninkrijk der hemelen te bestuderen en toen kwam er licht, werd de sluier die

ons denken omfloerste, vernietigd en verstonden wij de waarheid die vrijmaakt. Wij behoefden niet meer te zondigen, omdat wij de weg tot ontkoming gevonden hadden. Prijs de naam van Jezus!

11. *Want dit is de verkondiging, die gij van den beginne gehoord hebt: dat wij elkander zouden liefhebben.*

De apostel heeft voortdurend gesproken over het eeuwige leven dat zich manifesteert in de hemelse gewesten. Hij toonde ons hoe we daar deel aan kunnen krijgen en daar deel aan kunnen houden.

De eerste noodzakelijke stap daartoe was: aanvaard het woord, bewaar de waarheid, voeg je daarnaar, neem de gedachten Gods in je op en leef eruit. Dan noemde hij de zalving van de Heilige Geest en hij vermaande: let er voortdurend op dat de goede Geest die Jezus leidde, in je blijft, opdat je niet misleid en verleid wordt door leugenmachten of 'vrome' geesten die zich voordoen als engelen des lichts. Zorg dat je niet op een of andere manier het spoor bijster raakt door in de verwarring terecht te komen. Zorg dat je niet op een verkeerd pad komt, dat niet naar de hoogte voert, niet naar het doel van God, maar dat je afvoert naar de aarde.

Steeds weer houdt de apostel zijn lezers dan voor: hebt elkaar lief. Vandaar dat hij wel de apostel der liefde genoemd wordt. Wij komen met de liefde van God in aanraking zodra wij zijn woorden, dus zijn gedachten in ons opnemen. Ogenblikkelijk worden wij dan overweldigd door zijn genade die alles in het werk stelde om ons tot Zich te trekken, om de scheiding op te heffen die er tussen Hem en ons was, om ons toch nog te brengen tot de heerlijkheid die Hij voor ons had weggelegd, eer de wereld was. Schreef deze apostel niet: 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe?'

Wanneer wij in aanraking komen met de woorden van Jezus, bemerken wij dat klimaat van zijn barmhartigheid. Wanneer wij met Hem leven, komen wij zeker terecht in het milieu van het Koninkrijk Gods, in de sfeer van de vrede, de gerechtigheid en de blijdschap. Dan krijgen wij de gezindheid van onze Heer, zijn

positieve instelling jegens alle mensen. Johannes schrijft: neem deze nu ook over. Je neemt de waarheid over, je neemt de geestelijke gaven over, neem nu ook de liefde Gods over. Dit is noodzakelijk, want hierin wordt je blijdschap volkomen. Dan leef je in het klimaat van de Vader en van de Zoon, in hun gezindheid.

In hoofdstuk 2:8 schreef de apostel over een nieuw gebod der liefde. Wanneer wij dit bewaren, kunnen wij pas de volle waarheid kennen en daarmee ook de volle liefde van God. In ons woont de Geest en wij zijn dus nauw verbonden met de volmaakte liefde van God. Toch zegt Johannes hier weer: eigenlijk is het een oud gebod, eigenlijk is het van den beginne al zo geweest, want dit voorschrift van onderlinge liefde werd bij de schepping ingesteld. Het was Gods bedoeling dat het menselijk geslacht één geheel zou vormen, onderling verbonden door de band der liefde. Iedereen moest zich ten opzichte van zijn medemens positief opstellen. Dit is in de praktijk alleen te realiseren ten opzichte van de naaste, dus degene met wie men in aanraking komt. Wanneer de mensheid door de tegenwoordige communicatiemiddelen steeds meer onderling verbonden is, weet zij zich ook meer betrokken bij het wel en het wee van hen die veraf leven. De liefde tot de naaste zou dus in onze dagen ook groter gemanifesteerd kunnen worden. Helaas, het is zo dat velen wel de liefde propageren tot de onbekende verre naaste, maar deze niet praktiseren in eigen huis, eigen gemeente en eigen omgeving. Voor de ware christen geldt, dat hij zijn liefde begint te bewijzen in het huisgezin Gods, de gemeente, en deze uitbreidt tot een liefde jegens allen, alweer beginnende in eigen omgeving.

12. Niet gelijk Kaïn: hij was uit de boze en vermoordde zijn broeder. En waarom vermoordde hij hem? Omdat zijn werken boos waren en die van zijn broeder rechtvaardig.

Wanneer Johannes schrijft over de liefde vanaf het begin, neemt hij als voorbeeld de geschiedenis van Kaïn en Abel. Kaïn is het prototype van de godsdienstige mens die God dient zonder Hem te kennen en zonder liefde tot Hem en tot de naaste. Abel is het eerste voorbeeld van allen die God willen dienen en zijn gedachten trachten te verstaan en zich daarop positief instellen.

Uit de geschiedenis van Kaïn en Abel kan men leren wat de liefde uitwerkt en ook wat de haat teweegbrengt. Wat was er toch met die twee broers? Beiden hadden op aarde een bestaan: de een als landbouwer en de andere als schaapherder. Sommige uitleggers menen dat het schaapherderen aan God meer welgevallig zou zijn dan het bewerken van de akker, maar dit is een dwaze gedachte. Toch was er een kenmerkend verschil tussen de twee broers, maar dit zat niet in hun beroep, maar aan de binnenkant. Wanneer Abel tussen zijn vee door ging en zijn kudde weidde, was hij bezig met de geestelijke wereld. Die eerste mensen hadden nog ergens contact met God en deze kon nog met hen spreken. Abel zat met het grote probleem van de zondes Schuld. Hij wist dat iets zich tussen God en hem had gesteld, zodat dit contact niet meer zuiver functioneerde. Ook hij was een mens die 'onnut' was geworden, dus niet meer geschikt om door te groeien en het einddoel te bereiken. Hij wist dat hij niet geestelijk volmaakt kon worden. In zijn gedachten stelde hij zich voor het aangezicht des Heren. Dan staat er in *Hebreeën 11* zo mooi, dat ook hij door het geloof een getuigenis van God ontving. Hij behoorde tot die selecte groep gelovigen in de oude bedeling die toch al iets te zien kreeg van de waarheid, hoewel zij het evangelie van het Koninkrijk der hemelen niet kenden.

Abel die gebogen ging onder de Schuld die hem van God scheidde, die voortdurend zocht naar een herstelde gemeenschap, kreeg een antwoord. De Heer sprak tot hem: die barrière tussen Mij en jou kan opgeruimd worden en de situatie van onmacht en dood zal bij jou verdwijnen. Door inspiratie ontving hij de zekerheid dat door het offeren van een ander leven, dus door bloedstorting, vergiffenis van Schuld zou teweeggebracht worden. Abel ging toen naar zijn veestapel en nam een eersteling van een zijner schapen en bracht deze op een altaar.

Kaïn dacht niet aan zulke zaken. Wel kon ook hij de stem van God nog in zijn binnenste vernemen zoals wij in *Genesis 4:6* kunnen lezen, maar hij had geen aandacht voor de zuiver geestelijke wereld, waarin de verzoening toch bewerkt moest worden en het levend contact met God hersteld. De aandacht van Kaïn was op de aarde gericht, op zijn mooie akker en het wassen van het uitgezaaide graan. Hij dacht wel aan God, want hij was de eerste of-

feraar op de aarde. Hij stond iets van zijn bezit af om de godheid gunstig te stemmen. Hij wilde God wat schenken van de opbrengst van zijn land. Op deze wijze offeren ook de heidenen en tegelijkertijd bedrijven zij in hun tempels de grofste zonden, zoals gewijde ontucht, of het brengen van kinderooffers. Velen van hen pijnigen zich zoals de Baälpriesters ten tijde van Elia om hun goden te vermurwen. Ze zuchten, kermen en smeken: 'Och Here, wilt U alstublieft'. Hetzelfde doen de monniken in de kloosters, wanneer zij hun lichaam kastijden en geweld aandoen. Het is duidelijk dat zulke offeranden onze goede God niet behagen, maar aan de boze geesten juist welgevallig zijn. Door zijn offeren aan de demonen die hem hiertoe inspireerden, kwam een diepe kloof tussen Kaïn en God, maar ook tussen hem en Abel.

Wanneer Abel evenwel naar zijn schaapskooi gaat en de eerstelling slacht voor het aangezicht des Heren, zijn diens gedachten met geheel iets anders vervuld. Hij denkt er niet aan om God gunstig te stemmen door deze wat te schenken. Hij verlangt alleen maar om zijn verhouding met God in orde te maken. Hij weet dat dit schaap voor hem sterft, dat dit dier zijn plaatsvervanger is. Hiermee getuigde Abel dat hij inzicht had gekregen in het grote heilsplan, waarin Jezus Christus door zijn sterven als lam van God verzoening teweeg zou brengen voor de zondesuld van de gehele mensheid. Abel had dus de gedachten van God aangaande schuld en verzoening overgenomen en hij ontving het innerlijke getuigenis: je offer is juist, je schuld is weggenomen en je bent een rechtvaardige. Er was vreugde in het hart van deze dienstknecht van God. Hij richtte het hoofd omhoog en zijn gelaat straalde van blijdschap.

Abel dacht aan God, wandelde met Hem en was een gelukkig mens, maar Kaïn miste in zijn hart het goddelijke getuigenis. Hij was bezig met het zichtbare en met alles wat van deze aarde was. Hij merkte de constante blijdschap van Abel wel op: hoe zijn broer met het hoofd omhoog liep, terwijl zijn eigen gelaat betrokken was en hij zijn hoofd niet durfde opheffen (*Genesis 4:6,7*). Weet je wie die opgewekte houding van Abel ook zag? De duivel! Deze overwoog toen: zal God dan toch zijn plan met die man bereiken? Zal dan toch een mens overgezet worden in de hemelse gewesten en de weg naar het volle leven gaan? Zal hij de man Gods

worden zoals de Schepper het Zich eenmaal voorstelde? Dit mocht niet gebeuren. Hoe zou hij hieraan een einde kunnen maken? Hoe dit ontwikkelingsproces verhinderen? Gloeiend van haat benadert de satan de sombere, godsdienstige Kaïn, de 'vrome' offeraar die geen gemeenschap met God kon krijgen en wiens aangezicht nog steeds vergramd was. Hij fluisterde hem in: zie je je broer lopen met wat God hem heeft gegeven? Dat mis jij en dat is niet eerlijk, want jij bracht ook een offer. Jouw hart is niet blij en jij kent geen levensvreugde. Door deze inspiratie bracht de duivel zijn eigen afkeer over in het hart van Kaïn.

De Here God waarschuwde Kaïn en sprak: 'De belager ligt aan de deur. Hij is bezig zijn gedachten in jou over te brengen. Kaïn, wijs hem af en houd de deur dicht, want jij moet hem overwinnen en hij mag jouw geest niet overheersen. Kaïn, als je goed doet, als jij ook je hart tot Mij verheft, als jij het goede wilt zoeken dat uit Mij is, mag jij ook het hoofd opheffen zoals Abel. Je hoeft niet jaloers te zijn, want het is ook voor jou. Houd echter de machten van de duisternis buiten je en doe het goede'.

Kaïn was niet gepredestineerd tot een eeuwig verderf. God sprak niet over een eeuwige bestemming van voor de geboorte waaraan hij niet kon ontkomen, want Hij wil immers dat alle mensen behouden worden en tot kennis van zaligheid komen. Daarom sprak Hij tot Kaïn: 'Indien jij naar Mij luistert en goed handelt, komt er ook vreugde in jouw hart'.

Gaf Kaïn gehoor aan de woorden van God? Neen, zijn aangezicht werd steeds duisterder en in plaats van over de boze geesten te heersen, liet hij toe dat zij hem in bezit namen. Kaïn werd de eerste gebonden mens. Hij vroeg aan Abel of deze met hem het veld in wilde trekken. Niet voor een rustige wandeling ten einde contact met zijn broer te krijgen, maar in de eenzaamheid van de natuur valt hij zijn broer aan en slaat deze dood. Dat is dan het einde van Abel en tegelijkertijd het begin van het doden van profeten en kinderen Gods door een aards gerichte, afvallige kerk.

Nu schrijft Johannes: zie, de goede verhouding tot de medemens, de liefde, is uit God, maar de haat komt van de boze. Kaïn en Abel zijn de vertegenwoordigers van twee groepen godsdienstige mensen. De ene groep zegt God te dienen, maar richt het ge-

laat naar de aarde en heeft de wereld lief. De andere dient oprecht de Heer en zijn gedachten volgen Hem op de hoge weg in de geestelijke wereld.

We zien dit verschil overal om ons heen. Velen noemen zich christenen en beweren dat zij God liefhebben, geloven zelfs in het reinigende bloed van Jezus, maar zij behoren tot de aarde en zoeken niet de weg omhoog. Ze zeggen wel dat je goed moet zijn voor de medemens en richten zich in het bijzonder op de verafgelegen ontwikkelingslanden om daar liefde te betonen. Maar hoe staat het met hun liefde tot de broeders en zusters in eigen kring? Men kan de portemonnee openen voor de gediscrimineerde volken en een gift schenken voor een of ander ontwikkelingsproject, maar deze goedheid gaat niet verder dan die van de humanist. Zij is van de aarde en het onzienlijke Koninkrijk Gods vindt geen baat bij de verhoging van het welvaartspeil. De apostel schreef: 'Al ware het dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde..., maar had de liefde niet, ik ware niets' (1 Corinthiërs 13:3). De ware liefde heeft te maken met 'een weg, die nog veel verder omhoog voert'.

Zo richten vele zogenaamde bijbelgetrouwe christenen het oog naar het Midden-Oosten. Zij zeggen: 'We moeten op Israël letten. Dat volk heeft onze hulp en steun nodig'. Maar ook bij hen domineert de aarde. Je kunt de aandacht niet verdelen tussen zaken die buiten het Koninkrijk van Jezus Christus liggen en die zich daarbinnen bevinden. Je kunt de wereld niet liefhebben en wat van de wereld is, dus buiten Christus om functioneert, en tegelijkertijd in de hemelse gewesten God liefhebben boven alles. Hier zit de oorzaak van de doodsheid in kerken en kringen. Men heeft het volle evangelie niet begrepen en houdt de aandacht gericht op de zienlijke wereld.

Blijft nu dit soort aardgerichte christenen onverschillig staan tegenover hen die de weg Gods volkomen willen gaan? De geschiedenis van Kaïn heeft zich vele malen herhaald. Zo waarschuwde Jezus eenmaal de leiders van het volk, dat zij zich met hun godsdienst op een heilloze weg bevonden. Ook sprak Hij reeds bij de aanvang van zijn optreden tot hen: 'Waartoe tracht gij Mij te doden?' Het antwoord van de schare die niet wist door welke machten zij geleid werd, was: 'Gij zijt bezeten; wie tracht U te doden?' (Johannes 7:19,20). De Heer kende evenwel het proces in hun den-

ken en Hij wist waar dit op uit zou lopen. Zij zouden evenals Kain broedermoordenaars worden.

Kain bracht evenals Abel een offer. Uiterlijk deden deze broers hetzelfde, maar in de onzienlijke wereld werden zij geïnspireerd uit verschillende bronnen. Abel zocht het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid en Kain bedacht niet de dingen die 'boven' waren. Zo werd Kain overweldigd door de machten der duisternis en zo gaat het ook nu met een ieder die godsdienstigheid op aarde wil bedrijven en die geen weg kent in de hemelse gewesten. Vooral in de eindtijd zullen er velen zijn, die uiterlijk komen in de naam van onze Heer. Zij zullen zich naar Jezus noemen en onder zijn naam komen (*Mattheüs 24:5*). Zij zullen zelfs profeteren, boze geesten uitdrijven en krachten doen, maar de Heer zal zeggen: 'Ik heb u nooit gekend'. Zij hebben geen verbinding met Hem noch met zijn woord. Zij worden van Hem weggedreven, omdat zij werkers zijn van de wetteloosheid en geen medearbeiders van God (*Mattheüs 7:23*). Zij zijn de valse profeten die bedrieglijke tekenen en wonderen doen (*2 Thessalonicenzen 2:9*). Wij begrijpen dat de Heer kon zeggen, dat de oordelen zouden komen over dit geslacht, dat gebruikt wordt door de machten der duisternis, vanaf Kain die de eerste was die het bloed van een rechtvaardige vergoot (*Mattheüs 23:35*).

13,14. Verwondert u niet broeders, wanneer de wereld u haat. Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben. Wie niet liefheeft, blijft in de dood.

Kain werd geïnspireerd door de wetteloze machten der duisternis, die altijd een gezindheid hebben die tegengesteld is aan die van God. De wereld ligt in het boze en de duivel is overste van de kosmos en hij voert daar heerschappij. Hij inspireert de negatieve houding tussen de mensen onderling, zaait wantrouwen, jaloersheid en afgunst, inzonderheid ook haat tegen de ware kinderen van God die aan zijn autoriteit zijn onttrokken. Bij iedere christen is er wel eens verbazing over de vaak redeloze afkeer, waarmee de ongelovigen zich tegen hem afzetten. Zo dulden ongodsdienstige ouders menigmaal wel dat hun kind naar de bioscoop of dans-

zaal gaat, maar zij tolereren niet dat hun tiener een kerk bezoekt. De haat barst pas fel los, wanneer hun zoon of dochter zich bij een volle-evangeliegemeente voegt. De 'ruimdenkende' of onverschillige echtgenoot tracht koste wat het kost de waterdoop van zijn vrouw te verhinderen, terwijl hij er volgens zijn zeggen toch geen enkele waarde aan hecht en over onzin spreekt. Wanneer wij evenwel in aanmerking nemen dat zulke mensen onder inspiratie van de boze staan, behoeft zo'n houding ons niet te verwonderen.

Johannes sluit zich altijd nauw aan bij de uitspraken van Jezus zelf. Hier denken wij aan de woorden van onze Heer: 'Indien de wereld u haat, weet dan, dat zij Mij eerder dan u gehaat heeft. Indien gij van de wereld waart, zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitgekozen heb, daarom haat u de wereld' (*Johannes 15:18,19*). Onder de wereld kunnen we dan ook in het bijzonder de zogenaamde vrome wereld rekenen, want de valse kerk heeft de eeuwen door schuld aan het vergoten bloed van ontelbare ware kinderen Gods. Zo gauw als iemand voort wil gaan, zodra hij de Heer wil volgen waar deze ook in de hemelse gewesten heengaat, laait de afkeer op bij de uiterlijk godsdienstige mens.

Wat is de oorzaak van de haat die mensen onderling kunnen koesteren? De werknemer meent te worden uitgebuit door de werkgever, de buurman heeft last van de muziek die de bewoners boven hem tot diep in de nacht laten horen, de vrouw wordt geplaagd door jaloezie vanwege haar mededingster, de leerling wordt vernederd en bespottelijk gemaakt door de onderwijzer. De ware christen geeft evenwel geen oorzaak tot afkeer; daarom kan hij zeggen: 'Zij hebben mij zonder oorzaak gehaat'. Hij heeft te doen met de toorn die Kain opjoeg tegen Abel en die eindigde met broedermoord. Als christenen zullen wij hier op aarde steeds te maken krijgen met de geïnspireerde haat van de boze, omdat wij met Jezus het Koninkrijk Gods zijn binnengegaan.

'Wij weten dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven'. De barrière die de boze had opgebouwd en waaraan wij zelf hadden meegeholpen door ons zondigen, is opgeruimd. Wij zijn overgegaan uit de duisternis in het licht. Wij zijn rechtvaardigen geworden en kinderen Gods, op weg om het doel van God te be-

reiken. Is het wonder dat de duivel de rechtvaardige Abel reeds zo haatte, dat hij deze uit de weg ruimde door middel van zijn broer Kaïn?

In ons hart is geen haat. We hebben de mens lief, ook degene die met ons niet optrekt. Het zou ons evenwel verblijden, wanneer de ware kinderen Gods in de kerken en kringen zich bij ons voegden. De Heer spreekt immers duidelijk: 'Trekt uit Babylon en hebt geen deel aan zijn zonden'. Ik heb wel eens tegen mijn man gezegd, dat wij voor de voortgang van het volle evangelie en voor de uitbreiding van onze gemeenten in de eerste plaats mikken op het beste uit de kerken, op mensen die weten dat zij kinderen Gods zijn en die het bloed van de Heer werkelijk tot reiniging hebben aangenomen, dus weten rechtvaardigen te zijn. Als zij de stap kunnen nemen om uit de verwarring te geraken, zouden ze met ons verder opgebouwd kunnen worden. Dat is heerlijk en naar de wil van God. Wij zetten ons niet af tegen deze mensen, want we weten dat ze broeders zijn. We hopen daarom van ganser harte dat ze met ons de hoge weg gaan bewandelen. Het is dan verder opvallend, hoe wij de haat duidelijk ervaren van hen, die zich wel kinderen van God noemen, maar die deze weg naar het doel verwerpen.

De gehele wereld, maar ook de 'vrome' wereld naar haar eigen belijden, is dood in zonde en misdaden. Wij zijn evenwel bevrijd uit de macht van de satan en overgebracht naar het rijk van de geliefde Zoon. Hier leven wij door het woord van God en door de kracht van de Heilige Geest. Hier nemen wij de gedachten van God over en zijn gezindheid en worden zo ook geïnspireerd tot broederliefde. Wij kunnen de broeder liefhebben, zelfs al zouden wij zien dat hij struikelt of misleid wordt. Juist dan zullen wij door de kennis die wij bezitten van de hemelse gewesten, onderscheid weten te maken tussen de broeder en de geest die hem tracht te gebruiken of te misleiden.

Wanneer wij ons zo positief jegens de broeders en zusters opstellen, weten wij dat deze houding uit God is, want mensenliefde behoort bij de gedachten Gods. Constateren wij bij onszelf dat wij een afkeer of wrevel hebben, dan weten wij dat het met ons niet goed staat en dat wij nog onder de heerschappij en de beïnvloeding van de boze zijn.

Twist en tweedracht, verdachtmakerijen, kwaadsprekerijen tasten het lichaam van Christus aan en de Heer kan Zich dan niet onder zijn volk openbaren. Wie zich hieraan schuldig maken, zijn nog in de dood, dat wil zeggen verbonden met het rijk der duisternis. Paulus kon tot de Corinthiërs nog niet spreken als tot geestelijke mensen, omdat onder hen nog nijd en twist waren. 'Wie niet liefheeft, blijft in de dood', want hij staat onverschillig tegenover de waarachtige kinderen Gods. Dit komt dan omdat hij een aards gericht geloof bezit en deze wereld onder beslag van de boze ligt. Op aarde is daarom geen waarachtig leven te vinden. De ware christen wijkt uit naar de hemelse gewesten, want daar is hij onttrokken aan de heerschappij van de overste dezer wereld, dus ook onttrokken aan de zonde. Paulus schreef in *Colossenzen* 3:2,3: 'Bedenkt dan de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God'. Gestorven mensen zijn onttrokken aan de wereld, maar ze leven voort in de onzienlijke gewesten. Zo gaat het ook met de christen die waarlijk hemelburger is geworden.

Johannes wijst ons de goede weg en zegt: Houd deze aan ten einde het doel te bereiken. Zolang je in de dood blijft, of zolang je het van de aarde blijft verwachten en daar al je activiteit inzet, zul je het ware leven dat eeuwig standhoudt, niet vinden. Wie het wezen van God niet liefheeft en niet bemint wat Hij liefheeft, blijft in de dood.

15. Een ieder, die zijn broeder haat, is een mensenmoeder en gij weet, dat geen mensenmoeder eeuwig leven blijvend in zich heeft.

Jezus heeft in de eerste bergrede gezegd dat degene die met zijn inwendige mens zijn broeder haat, een doodslager is. In zo'n persoon is de zonde van moord reeds in embryo aanwezig en bezig zich te ontwikkelen. Het gebeurt natuurlijk niet vaak dat deze zonde werkelijk uitbreekt en dat dus een broeder doodgeslagen wordt. In onze tijd beletten de 'wereldgeesten' die autoriteit hebben, dus de staatkundige heersers, zulke misdaden zoveel als in hun vermogen is. Maar wie de kerkgeschiedenis kent, weet dat vele broeders vermoord werden. Denk alleen maar aan de dopers in ons land.

Door de haat is het wezen van de moordenaar in een mens aanwezig. Er staat: 'Wie zijn broeder haat, is een moordenaar'. In het oog van God die het binnenste van de mens ziet, is de gezindheid van zo'n door de boze voortgedrevene, duidelijk. Wanneer de Joden zich negatief tegenover Jezus opstellen, zegt deze: 'Gij hebt de duivel tot vader en wilt de begeerten van uw vader doen. Die was een mensenmoorder van den beginne' (*Johannes 8:44*). Wanneer iemand, geïnspireerd door de boze, zijn broeder haat of in toorn tegen hem leeft, valt hij onder hetzelfde oordeel als een moordenaar (*Mattheüs 5:21,22*). Hij is dan ook wetteloos. Het eeuwige leven is alleen voor rechtvaardigen, die handelen en wandelen naar de geboden van God. Een moordenaar tast het tijdelijke leven van zijn medemens aan en de mens die haat, tracht zijn tegenstander innerlijk te kwetsen of te beschadigen. In beide gevallen geeft hij blijk dat hij het leven haat dat uit God is.

Dan zegt Johannes: 'Zo'n mens heeft het eeuwige leven niet blijvend in zich'. Het kan best zijn dat zo'n broederhater de Heer eerst nog heeft liefgehad. Kaïn was aanvankelijk niet een uitgesproken vijand van Abel. Zulke mensen kunnen zich misschien eenmaal bekeerd hebben en zelfs geloofd hebben in de woorden van God die hun een nieuw leven schonk, maar indien zij het woord Gods loslaten en de gezindheid Gods bovendien verliezen, omdat zij hun broeders gaan haten, zullen zij het eeuwige leven verliezen.

In *Hebreeën 6:4* is sprake van hen die eens verlicht waren, die de hemelse gave genoten, die deel kregen aan de Heilige Geest en aan het goede woord van God, die de krachten van de toekomstige eeuw hadden gesmaakt, en toch alles weer loslieten en op deze wijze afvallig werden. Petrus spreekt over mensen die ontvloten zijn aan de bezoedelingen der wereld door de erkenning van de Heer en Heiland, maar die toch er weer in verstrikt raakten en erdoor overmeesterd werden (*2 Petrus 2:20*). Hun leven was niet blijvend!

Aan het einde van de tijden zullen velen afvallen van het geloof in de volle waarheid Gods. In de naam van de liefde zullen die afvalligen toch proberen allen bij elkaar te verzamelen, hoewel ze niet afgestemd zijn op het woord van God en zich niet aan de volle waarheid houden en zich niet laten leiden door de Heilige

Geest. Onder de dekmantel der liefde zal men van alles verenigen. Zo'n verzameling mist natuurlijk het contact met het wezen van God. Het bezit alleen een laag vernis, namelijk het liefdoen tegen elkaar. De bedoeling van God is evenwel dat wij lief zullen hebben uit een rein hart, dat is gereinigd door het woord van God en bekrachtigd, ontwikkeld en gebruikt door de Heilige Geest om te zamen het plan van God te bereiken. Dan kun je elkaar liefhebben, omdat je één bent in de geestelijke wereld.

16. Hieraan hebben wij de liefde leren kennen, dat Hij zijn leven voor ons heeft ingezet; ook wij behoren dan voor de broeders ons leven in te zetten.

Jezus heeft gezegd: 'Ik heb ze liefgehad tot het einde'. Hij heeft Zich tot het laatste toe positief opgesteld ten opzichte van zijn jongeren en tenslotte heeft Hij zijn leven voor hen en voor de gehele wereld gegeven. Hadden zij Hem lief? Ja, maar zij maakten Hem het leven dikwijls wel erg moeilijk. Het was heus niet altijd zo gemakkelijk en op een dag heeft Hij zelfs tot zijn discipelen gezegd: 'Wilt gij ook niet weggaan?' Toen kwamen ze evenwel tot inkeer en antwoordden: 'Here! tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens' (*Johannes 6:67,68*). Ze bedoelden: bij U moeten we zijn en we mogen ons niet verwijderen van het Woord en bovendien kunt Gij alleen later de Heilige Geest geven. Zo bleven ze geheiligd door het woord van de Here Jezus dat zij aanvaard hadden en zeiden: 'We blijven bij Hem en gaan niet weg'.

Aan het einde van zijn rondwandeling op aarde kon de Heer getuigen: 'Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden' (*Johannes 15:13*). Een effectieve vorm van liefde is, dat iemand zijn leven gebruikt om zijn vrienden te helpen, te beschermen, te vertroosten en op te bouwen. Jezus zelf was onder de mens 'aller dienaar' en Hij heeft zijn liefde in de hoogste vorm getoond, toen Hij Zich overgaf om zijn leven te geven tot lossing van de schuld der ganse mensheid. Paulus schreef: 'Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen, en wandelt in de liefde, zoals ook Christus u heeft liefgehad en Zich voor ons heeft overgegeven als offergave en slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk' (*Efeziërs 5:1,2*).

Het allerlaatste en het hoogste wat de mens geven kan, is zijn leven. Zo zette ook Jezus alles in wat Hij had. Hij hield voor Zichzelf niets meer. Dit vraagt Hij nu ook van ons. Allereerst in de geestelijke wereld zullen wij ons leven moeten inzetten voor onze broeders en zusters. De Heer gaf ons leven, blijdschap, ontplooiing van de geestelijke gaven en zegt: stel deze nu ten dienste van je broeders en zusters. Doe wat je kunt, opdat ook zij het eeuwige leven ontvangen. Help, wanneer zij door de boze worden aangevallen en ondersteun hen. In de strijd in de onzienlijke wereld zullen we dus voor hen en met hen kampen tegen de machten, die hen belagen, maar ook in de zienlijke wereld zullen we hen terzijde staan, zoals het volgende vers ons doet zien.

17. Wie nu in de wereld een bestaan heeft en zijn broeder gebrek ziet lijden, maar zijn binnenste voor hem toesluit, hoe blijft de liefde Gods in hem?

Het inzetten van zijn leven geldt niet alleen het geestelijke, maar ook het natuurlijke vlak. Wij moeten alles voor elkaar over hebben. Kaïn had alleen zijn bezit in het natuurlijke leven te geven, maar Abel had zowel in de natuurlijke als in de geestelijke wereld schatten verzameld die hij inzetten kon. Zo moet het ook bij ons zijn. Wanneer wij voor onze broeders en zusters liefde hebben, schenken we van onze innerlijke rijkdom aan hen. We hebben dan met hen gemeenschap en we vertroosten en bemoedigen hen. Als het nodig is, zullen we vermanen uit een rein en liefdevol hart, maar ook in het natuurlijke zullen we onze broeders en zusters moeten bijstaan.

Wanneer wij dus onze broeder geestelijk gebrek zien lijden, wanneer we zien dat hij het moeilijk heeft en niet verder kan, zullen we ons hart openzetten en geven door de liefde Gods die in ons is. In de natuurlijke wereld zullen Gods liefde en barmhartigheid zich eveneens door ons heen aan de naaste openbaren. Wanneer we geen stoffelijke dingen willen missen om de nood van een broeder of zuster te lenigen, zullen wij zeker ons leven niet voor hen veil hebben. Iemand kan wel zeggen dat de liefde van God in hem woont, maar wanneer deze niet geopenbaard wordt, omdat hij zich niet inlaat met de moeiten en zorgen van de broe-

der of zuster, zal deze gezindheid van God ook niet blijvend in hem zijn. Een christen mag zich niet afsluiten of isoleren van het leed van zijn naaste. Ontferming en meedogen moeten hem karakteriseren. Niet alleen het geloof maar ook de liefde is zonder werken dood (vergelijk *Jacobus 2:14-26*). Paulus schreef in *Galaten 5:6* dat het geloof werkt door de liefde; dit betekent dat het geloof actief wordt, indien we ons erop richten de broeders en zusters te helpen.

Wanneer we overvloed hebben en weten dat ergens op de wereld honger geleden wordt, zeggen we niet: 'Daar hebben we niets mee te maken en daar sluiten we ons hart voor toe'. We beginnen met onze hulp evenwel bij onze naaste, bij degene die dichtbij is, dus het allereerste bij de broeder en zuster in het Koninkrijk van God. Dan gaan we onze liefde verder uitbreiden tot de hele wereld. Zo leren we de gezindheid van de hemelse Vader kennen en toepassen, want Hij gaf alles wat Hij had in zijn enige Zoon.

Allereerst bewijzen we onze liefde dus in eigen kleine kring en zetten dit voort in grotere cirkels. Daarom sturen we ook onze zendingen uit om het geestelijke brood uit te delen onder hen die hieraan gebrek hebben. Wij hebben gelukkig gemeenten waar wij het goede, geestelijke voedsel kunnen ontvangen, ook al moeten sommigen er op zondag wel eens een heel eind voor rijden. Ik heb echter het idee dat men dat niet zo erg vindt, want men maakt er gewoonlijk een fijne uitgangsdag van.

Het is evenwel ook heerlijk dat we als gemeenten onze zendingen kunnen uitsturen om in het verre land het heerlijke woord van God te brengen. Zo proberen wij de geestelijke nood van de vreemde volken te lenigen. We willen hier met grote liefde achter staan en onze natuurlijke gaven ruimschoots schenken, opdat onze zendingen geen moeilijkheden hebben met stoffelijke zaken en zich volledig kunnen inzetten voor de geestelijke strijd.

18. Kinderkens, laten wij liefhebben niet met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid.

Na alles wat Johannes in de vorige verzen geschreven heeft over het waarachtige christendom, rijst in dit laatste gedeelte van hoofdstuk drie nu de vraag: hoe weet ik zeker dat ik in de onzien-

lijke wereld op de goede weg ben en hoe onderken ik, dat ik deel heb aan het leven met God? Wanneer wij ons immers niet op de hoge weg bevinden, zullen er in onze innerlijke mens talrijke conflicten ontstaan, die ons van de vrede, gerechtigheid en blijdschap van het Koninkrijk Gods beroven.

De apostel geeft vervolgens enkele kenmerken, waaraan wij zeker weten dat wij in het Koninkrijk der hemelen aan de goede kant staan en daar niet bedrogen worden. Dit geldt natuurlijk in de eerste plaats voor de 'kinderkens', die nog maar pas op de weg zijn. Tot hen zegt de apostel: laten we ons niet in woorden verliezen, maar daadwerkelijk betonen christenen te zijn. Natuurlijk bedoelt hij niet dat wij niet over de liefde zouden mogen spreken en onze positieve houding ten opzichte van de broeders niet zouden mogen uitdrukken in woorden of haar formuleren, maar dat alleen is niet voldoende, want dan zouden het wel eens 'holle klanken' kunnen zijn, waarvan *2 Petrus 2:18* en *2 Timotheüs 2:16* spreken. Deze ijdele woorden worden geïnspireerd door machten van de duisternis, die zich voordoen als engelen des lichts. In werkelijkheid lokken de 'vrome' geesten je daarmee op een doolweg.

Wanneer de liefde echt is, dus uit de waarheid of uit God, zal zij zich ook openbaren in daden. De christen zal dan blijk geven dat hij het goede voor zijn naaste zoekt. Hij zal deze willen helpen en ondersteunen, opdat de broeder voort kan gaan op de weg des heils die naar de heerlijkheid voert.

In de volgende verzen drukt de apostel daarom zijn lezers nog eens op het hart: blijf in het woord, blijf in de Geest en blijf in de liefde. Hij noemt daarmee de toetsstenen die wij onszelf moeten aanleggen, indien wij zekerheid willen hebben dat wij op de weg des levens zijn.

Er wordt wel eens gezegd: ik groei wel vanzelf naar de volmaaktheid toe en ik bereik haar wel, indien niet in het heden, dan wel na het sterven. Wij zullen echter nu reeds naar dit hoge doel moeten jagen en trachten het nu te grijpen. Dat gaat alleen als we waakzaam zijn en ons voortdurend de vraag stellen: is mijn geest wel op de goede weg en sta ik wel in het juiste geloof? Is het woord dat ik tot mij neem, waarnaar ik mij richt en handel, echt de waarheid? Is de geest door wie ik geleid word, werkelijk de Geest van de heilige God? Wanneer een gedachte in mijn hart

opkomt, zal ik mij ogenblikkelijk moeten afvragen: is deze geïnspireerd door God of staat er een belager aan de deur?

Ook zal ieder zijn geestelijke toestand moeten toetsen aan de gezindheid van zijn hart en zich dus afvragen: komt mijn houding overeen met die van de Vader en die van Jezus Christus? De apostel schreef: 'Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was', dus zijn liefde, barmhartigheid, ontferming, goedertierenheid en vrede, eigenschappen die het goddelijke wezen kenmerken. Bezit ik de 'goddelijke natuur' en openbaart deze zich door mij?

19,20. *Hieraan zullen wij onderkennen, dat wij uit de waarheid zijn en voor Hem ons hart overtuigen, dat, indien ons hart ons veroordeelt, God meerder is dan ons hart en kennis heeft van alle dingen.*

Wanneer wij de gezindheid van Christus hebben en deze ook in daden aan onze naaste bewijzen, vervullen wij de wet van God en het gebod van onze Heer. Zo mogen wij dan zeker weten dat wij in waarheid behoren tot zijn lichaam. Het is evenwel mogelijk dat ons hart ons toch aanklaagt en wij de zekerheid gaan missen dat wij gemeenschap met God hebben. De vraag rijst dan: hoe komen deze twijfels, aanklachten en onzekerheden, in ons? Wel, dat is het werk van de boze, want deze is de aanklager van de broeders. Hij probeert altijd terecht of ten onrechte het kind van God schuldbesef bij te brengen, want hiermee houdt hij een claim op de gelovige. Het kind van God dat door woord en daad evenwel liefde jegens zijn naaste heeft getoond, zoals Christus dit geleerd heeft en zoals het naar Gods wil is, kan bij een beschuldiging in oprechtheid tot de Heer gaan en voor diens aangezicht zijn geweten geruststellen en het vrijmaken van bedrieglijke aantijgingen. Zo deed ook Job, toen de boze hem door middel van zijn vrienden, beschuldigde. De Heer kent immers de ware gezindheid van ons hart en Hij weet dat wij in waarheid voor onze naaste het goede hebben gezocht en dat wij daarbij geïnspireerd werden door de liefde Gods.

Voor het aangezicht van de Heer wijst de ware christen de beschuldigingen van liefdeloosheid en hardheid af. Paulus sprak:

‘Hierin oefen ik mijzelf, altijd een onergerlijk geweten te hebben voor God en de mensen’ (*Handelingen 24:16*). Op dat ogenblik beschuldigden de orthodoxe Joden hem dat hij de tempel had ontwijfd en dat hij over de ganse wereld opstand onder zijn volks-genoten had verwekt. Hij bracht dank aan God, die Hij met een rein geweten diende (*2 Timotheüs 1:3*).

Ook in onze dagen trachten ‘vrome’ geesten wanneer zij over liefde spreken, de ware gelovigen op een verkeerd spoor te zetten door hen te betrekken in verootmoedigingsbewegingen, teneinde hen aan te sporen tot het uitspreken van schuldbelijdenissen, terwijl zij zichzelf rein weten voor Gods aangezicht. Zo ziet men ook dat men in bepaalde bewegingen boete wil doen voor nationale zonden waaraan men zelf niet schuldig was, bijvoorbeeld wat vroegere geslachten aan Joden misdreven hebben of wat onze vaders aan schuld op zich laadden, toen zij de koloniale volken uitbuiten en de zwarte inwoners van Afrika als slaven naar Amerika verkochten. Wij hebben evenwel reeds lang de banden met het ongehoorzame voorgeslacht verbroken, ook die met de machten die onze vaders misbruikten. Wij stellen ons daarom voor de Heer op ‘zonder besef van kwaad’. Ook de zondeschuld der kerk of die van de pinksterbeweging nemen wij niet op ons, omdat wij reeds lang met hun gedachtengangen gebroken hebben.

Wanneer dus de boze tot ons komt met allerlei aanklachten en vermeende tekortkomingen, opdat ons geweten ons maar zou veroordelen, mogen wij ons voor God opstellen met een beroep op ons zoeken van het goede en ons voor zijn aangezicht vrijmaken van beschuldigingen. Wanneer daarom de apostel Paulus in *Romeinen 3:11* en *12* de bewering van de psalmist aanhaalt, dat niemand God ernstig zoekt en allen tezamen afgeweken zijn, sluit hij zichzelf hierbij niet in, evenmin als David dit doet in *Psalm 14*, wanneer hij spreekt, dat God dan nog altijd te vinden is bij een rechtvaardig geslacht dat de Here tot toevlucht heeft. God die naar waarheid en gerechtigheid oordeelt, zal ons zeker vrijspreken.

Met het ‘hart’ wordt hier het geweten bedoeld. De consciëntie is de samenspraak tussen de geest van de mens die de wetten Gods in zijn leven handhaaft, met de ziel waarop de duivel invloed tracht uit te oefenen. Geweten betekent letterlijk: samen weten. Wanneer wij ons voor God stellen, staan wij voor de op-

perste rechter, die in een gewetensconflict een zuivere uitspraak doet. Dit gebeurt dan door middel van de inwonende Heilige Geest, die ons overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel. Het zieleleven dat door de inspiratie van de boze beïnvloed werd, brengt aanklachten in, maar de Geest wijst ze van de hand met een beroep op de liefdedaden die wij bewezen en op de broederlijke die wij hadden en op de zuiverheid van onze intenties of bedoelingen. De Geest heeft immers kennis van alle dingen. Hij onderzoekt en kent ons hart en is in staat een zuiver oordeel uit te spreken.

21,22. *Gelijfden, als ons hart ons niet veroordeelt, hebben wij vrijmoedigheid tegenover God, en ontvangen wij van Hem al wat wij bidden, daar wij zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht.*

Wanneer ons geweten geheel vrij is en er geen conflict of beschuldiging gevonden wordt, bevinden wij ons als christenen in de normale situatie om te allen tijde met vrijmoedigheid voor God te verschijnen. Vele christenen kunnen zich deze toestand ternauwernood voorstellen, daar hun geleerd werd: 'De zonde kleeft ons altijd aan, wie onzer kan voor U bestaan?' Maar wie inzicht heeft in de verlossing en in een leven in het Koninkrijk Gods, weet dat wat Johannes hier beschrijft, heel normaal is. Paulus schreef in *Hebreeën 10:22*: 'Laten wij toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart dat door besprenging gezuiverd is van besef van kwaad'.

Christendom is een nieuwe manier van leven en wie het volle evangelie werkelijk met zijn hart aanvaard heeft, weet dat het werkt. Wij zijn dan in Christus en Christus is in ons. Al de beloften Gods zijn daarom ook voor ons die in Christus zijn: ja en amen. Daarom verkrijgen wij al wat wij van Hem vragen, namelijk de ene genade na de andere. Wij blijven immers in zijn woorden en bewaren zijn geboden, want wij hebben Hem lief (*Johannes 14:21*). Daarom zal de Vader ons alles geven wat wij bidden in de naam van Jezus (*Johannes 15:16*).

In de vorige verzen heeft het kind van God zich eerst zijn vrijmoedigheid moeten toeëigenen vanuit een geestelijke strijd des geloofs en hier wordt nu gesproken over hen die deze vrijmoed-

digheid bezitten. Zulk een christen mag ingaan in het heiligdom en in de naam van Jezus daar uit de rijkdom van genade tot zich nemen wat hij nodig heeft. De Vader heeft ons immers begiftigd met alles wat tot leven en godsvrucht strekt. Hij heeft ons zeer kostbare en zeer grote beloften geschonken, opdat wij daardoor deel zouden hebben aan de goddelijke natuur (2 Petrus 1:3,4).

Wanneer wij in Gods woorden blijven, zijn geboden bewaren en ons beijveren te doen wat welgevallig is voor zijn aangezicht, zullen wij nooit iets bidden dat niet uit de Vader is, want wij kennen zijn gedachten. Over ons natuurlijke bestaan dat wij ook van de Vader ontvangen hebben, behoeven wij ons niet bezorgd te maken, want Hij werpt ons toe wat wij nodig hebben. Wij kunnen ons daarom in ons gebed des te meer concentreren op de geestelijke waarden.

23,24. En dit is zijn gebod: dat wij geloven in de naam van zijn Zoon Jezus Christus en elkander liefhebben, gelijk Hij ons geboden heeft. En wie zijn geboden bewaart, blijft in Hem en Hij in hem. En hieraan onderkennen wij, dat Hij in ons blijft: aan de Geest, die Hij ons gegeven heeft.

Op de berg der verheerlijking getuigde de Vader over Jezus: 'Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb; hoort naar Hem'. Ook sprak Jezus van Zichzelf: 'Wie Mij hoort, hoort de Vader', want Hij openbaarde de gedachten van God. Wie Hem gezien had, had ook de Vader gezien, want de Zoon is de afdruk van het goddelijke wezen. Wie dus in Jezus gelooft en Hem liefheeft, heeft ook God lief en vervult daarmee de eerste tafel van de wet of 'zijn gebod'.

Geloven in de naam van Jezus betekent: in zijn wezen geloven en ermee verbonden zijn. Dit vangt aan bij iemands bekering en wordt realiteit in de wedergeboorte of de vernieuwing van het denken. Hierdoor krijgt men dan deel aan de goddelijke natuur. De naam van Jezus betekent voor ons allereerst: God redt, behoudt en geneest. De naam van Christus betekent: gezalfde, dit wil zeggen dat Jezus met de Heilige Geest en met kracht gezalfd was. Voor ons houdt dit in dat Hij ons nu ook zalft of doopt met de Heilige Geest.

Wie de naam van Jezus Christus als volgeling noemt, moet dus allereerst breken met de ongerechtigheid, dus met het rijk der duisternis (2 *Timotheüs* 2:19). Na de doop in de Heilige Geest mag hij dan die naam gebruiken in de onzienlijke wereld. Deze naam is boven alle naam en daarom moeten de demonen wijken voor het gezag van zijn naam en worden de zieken onder het noemen van deze glorievolle naam gezalfd tot genezing. Er is geen naam onder de hemel waardoor de mens behouden kan worden dan die van Jezus.

Nogmaals wijst de apostel der liefde erop, dat de inhoud van de wet voor ons concreet samengevat kan worden in de woorden: Jezus Christus liefhebben boven alles en de broeders of 'elkander' als onszelf. Voor velen is God immers een vaag begrip en de naaste zoekt men liefst ver weg. Johannes voegt eraan toe: 'Gelijk Hij ons geboden heeft', dus een liefhebben op bijbelse wijze en niet steunend op fluctuerende gevoelens en humane omgangsvormen. Het gaat hier over een goddelijke liefde, dus een schenkende, ten opzichte van de broeders en van de zusters. Aan hen zullen we datgene doen wat Jezus ook zou gedaan hebben, want Hij sprak: 'De werken, die Ik doe, zult gij ook doen'. Deze liefde wordt allereerst geconcretiseerd in de gemeente, het huisgezin van God en zij kan niet tot openbaring komen in 'allerlei samenkomsten en conferenties, waar men vrijblijvend ten opzichte van elkaar aanwezig is. Liefhebben is een gebod, omdat het van ons eist dat wij ons nimmer negatief ten opzichte van elkaar zullen opstellen.

In het lichaam van Christus functioneren alleen de wetten van God. Wie de geboden van Jezus bewaart, blijft in Christus en dan is het leven van God in hem. Dit leven wordt in stand gehouden door de Heilige Geest of de Geest des levens, zoals er staat: 'Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods' (*Romeinen* 8:2). Wanneer de Heilige Geest in ons werkt, zijn wij verzekerd dat wij in Christus blijven en daarom God toebehoren, want Jezus heeft ons voor God gekocht!

HOOFDSTUK 4

1. *Geliefden, vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn; want vele valse profeten zijn in de wereld uitgegaan.*

Wanneer de apostel hier begint met ‘geliefden’, grijpt hij terug naar hetgeen hij in de vorige hoofdstukken heeft geschreven. Zo staat boven de vorige perikoop: ‘De verzekerdheid’ en daarin richt Johannes zich tot het volk dat zeker weet, dat het op de goede weg is, dat contact heeft met de levende God en zich bewust is dat het overgeplaatst is uit de macht van de satan in het Koninkrijk van Jezus Christus. Het had de woorden van God aangenomen, was door dit woord wedergeboren, was met de Heilige Geest gedoopt en hiermee was ook de mededelende liefde van God in hun harten uitgestort.

Het is voor ons een grote vreugde, dat wij ook tot dit volk mogen behoren tot wie Johannes zich richt. Ook wij zijn met onze innerlijke mens uit de natuurlijke wereld overgezet in de hemelse gewesten en daar hebben wij ook ons domicilie. In het Oude Testament staat hierover deze beeldspraak: ‘Ik zal hen op eigen bodem doen wonen, op de grond des Heren’ (*Jesaja 14:1,2*). Wanneer wij op onze ‘eigen plaats’ zijn, worden wij niet meer verjaagd, maar mogen daar vertoeven tot in alle eeuwigheid.

Tot deze wedergeborenen die in het onzienlijke rijk Gods hun burgerschap hebben, richt Johannes zich met de woorden: geliefden, gelooft niet iedere geest in het Koninkrijk der hemelen, maar beproeft de geestenwereld. Er zijn dus verkeerde geesten werkzaam. Wij horen wel eens opmerken: jullie van het volle evangelie hebben het altijd over geesten en dan niet zoveel over de goede, maar over de boze. De apostel zegt hier: ze zijn er, want anders behoeven we de geesten niet te beproeven. Zodra wij onze wandel in de hemel hebben, kunnen wij ze opmerken en wij komen met hen in aanraking, omdat wij daar onze levensstrijd moeten voeren.

Vele christenen is het er alleen om te doen een veilig plaatsje binnen de muren van het nieuwe Jeruzalem te bemachtigen. Als ze maar met de hakken over de sloot zijn, als ze maar niet voor eeuwig verloren zijn, zijn ze tevreden. Enkele jaren geleden sprak mijn man voor een gereformeerde gebedsgroep. Het opgegeven onderwerp was: de doop in de Heilige Geest en het spreken in tongen. Na zijn toespraak nodigde mijn man de deelnemers uit onze samenkomsten te bezoeken, want dan konden ze in de praktijk zien hoe een en ander werkte. Een jonge vrouw stelde toen de vraag: 'Gaat een christen verloren, als hij deze geestelijke ervaringen niet kent en niet in tongen spreekt?' Mijn man antwoordde toen: 'Wij zijn gered door het bloed van het Lam Gods. Indien iemand gelooft dat Jezus voor zijn zonden is gestorven en dat hij daardoor een rechtvaardige is, kan hij verzekerd zijn van zijn verlossing'. De reactie van deze vrouw tot haar man was: 'Wel, als dat zo ligt, vind ik het niet belangrijk'. Daarmee veegde zij wat haar gezin betrof, de toespraak van de kaart. Als ze maar niet verloren ging, behoefde zij zich verder nergens zorgen over te maken.

Broeders en zusters, of om met Johannes te spreken, geliefden, er is oneindig veel meer dan 'gered' zijn. De Heer wil zijn Heilige Geest schenken en zijn begaafdheden in ons tot ontplooiing brengen. Dit geeft ons een rijk en overvloedig leven, want daardoor worden we bekwaam onze plaats in de hemelse gewesten in te nemen. Het gaat niet over een klein plaatsje en een geringe bestemming, maar over een zeer hoge en verheven functie, die God daar van eeuwigheid voor ons gereed heeft gehouden. Wanneer er nu duidelijk in onze tekst staat dat er verkeerde geesten zijn en wanneer er christenen zijn, die zeggen dat wij hier niet over moeten praten, stel ik hier tegenover dat wij hiertoe zeker geroepen zijn.

De geestenwereld was er al voordat de mens geschapen werd. Wij lezen in *Genesis 1:1* dat God in den beginne de hemel schiep, dit wil zeggen dat de geestenwereld door Hem werd voortgebracht. Hij maakt door zijn woord de onzienlijke zelfstandige wezens die Hem lief hadden en dienden. Ze waren Hem gehoorzaam en ze 'letten op de adem zijns monds'. Al deze dienende engelen stonden klaar om naar Hem te luisteren en te doen wat van hen werd

gevraagd. Ze waren snel in het handelen, want de geestenwereld kent geen luiheid. Deze is een eigenschap die mensen kunnen hebben, meestal een gevolg van de pressie en de afremming van boze geesten. De onzienlijk geschapen wezens waren allen vol verwondering, toen de Here God de zichtbare wereld schiep.

In *Job 38:7* staat dat toen God de aarde grondvestte, 'de morgensterren tezamen juichten en al de zonen Gods jubelden'. Niemand van hen ontbrak in dit grote koor. Toen de Schepper de materie voort bracht door zijn woord en door zijn geest, juichten ze: 'Wat een kracht en wat een wijsheid!' Toen Hij verder ging en alles ordende, zagen ze ook vol verwondering toe. Ze braken uit in gejuich bij alles wat God schiep.

Het volgende wonder was dat de dode materie met het leven dat uit God is, verbonden werd. Toen zagen de engelen hoe het groene kruid begon uit te spruiten en hoe de zaadjes zich in de planten vormden en uitgestrooid werden. Ook gingen de uitlopers door de grond om opnieuw groen gewas voort te brengen, zodat de aarde met een tapijt van planten overdekt werd. Ook de bomen kwamen tevoorschijn en brachten kostelijke vruchten voort, terwijl de hemelingen de Geest prezen van Hem die dit alles bewerkte.

De Schepper had geen enthousiaster supporters kunnen hebben. Hij ging voort met dieren te scheppen, levende wezens van hoger orde dan de planten, zodat de wateren begonnen te wemelen van de vissen en in de takken van de bomen de vogels kwinkleerden. Toen alles zich vermenigvuldigde en ontplooidde, en de aarde met dierlijk leven vervuld werd, vond de geestenwereld dit prachtig en verheerlijkte zij de Maker. Dit schone en harmonische was in hun denken niet opgekomen, maar alleen in de fantasierijke gedachten van de eeuwige Vader.

Tenslotte hoorden de engelen de stem van de Allerhoogste: 'Laat Ons mensen maken naar ons beeld en als onze gelijkenis'. Opnieuw zagen de hemelscharen toe. Uit de elementen der aarde maakte de grote Bouwmeester de mens en blies de geest erin. Dit schepsel overtrof alles wat God tot dusver gemaakt had. Zijn 'uitnemende geest' bezat de mogelijkheid om zich ver te verheffen boven elk dier en om zich ook te ontplooien in de geestenwereld. De Schepper legde in hem de mogelijkheid niet alleen op

aarde, maar door ontwikkeling ook een verheven plaats te krijgen in de hemelse gewesten en wel naast Zichzelf.

Ook dit aanschouwden de engelen met verbazing en toen liet een deel het afweten. Het werd jaloers op de geestelijke mogelijkheden van dit nieuwgeschapen wezen. De mens was nog wel niet op zijn bestemde plaats in de onzienlijke wereld, maar deze engelen zagen de capaciteit in zijn leven om dit doel te bereiken. Ze zagen dat God in de menselijke geest ook groei en ontwikkeling gelegd had, wat in hun bestaan onbekend was. Toch was de mens nog zeer ver verwijderd van zijn volkomen ontplooiing. Hij zou tijd nodig hebben om te realiseren dat hij naar Gods beeld en gelijkenis was geschapen, evenals het lang duurde voordat in de zienlijke wereld de gehele aarde bedekt was met flora en fauna. De engelen kenden evenwel de kracht van het woord Gods dat de mens in de zienlijke wereld reeds tot heerser had gemaakt, en zij wisten dat zij op hun terrein ook aan de mens onderworpen zouden worden, ja, dat zij hem dienen moesten teneinde het goddelijke plan met hem gestalte te doen krijgen.

Ook de engelen moesten een proef afleggen: zouden zij hierin gewillig en gehoorzaam zijn of niet? Zouden zij kunnen zeggen: de mens moet meerder worden en wij zullen steeds meer dienende geesten zijn? De bedekkende cherub Lucifer die zich het dichtst bij de troon bevond, kende het verlangen van God om gemeenschap te hebben met een wezen bij wie Hij wonen kon. Deze aartsengel begeerde het voorrecht om naast God te tronen en met Hem te heersen over al de werken van zijn handen. Hij zag dat het voor hem fout liep en toen zegde hij de gehoorzaamheid aan God op. Hij accordeerde niet langer met het plan van God dat van eeuwigheid de mens voor deze plaats had bestemd. In zijn wezen kwam een algehele verandering en hij viel. In plaats van een gehoorzame dienstknecht werd hij een tegenstander en vervuld met nijd en jaloersheid. God heeft toen de boze verworpen en absoluut afgeschreven, want in deze geest en zijn aanhangers was geen enkel goed meer. Hun hele wezen was verdorven, wetteloos en onbruikbaar voor het goede.

Kunt u begrijpen dat de duivel alles in het werk zou stellen om ook de mens tot een wetteloze te maken? Hij slaagde erin door leugen en bedrog de mens ongehoorzaam te doen zijn, zo-

dat deze de proef niet zou doorstaan op zijn weg naar de troon. Ja, zelfs zijn koningschap over de aarde gaf de mens door de duivel te gehoorzamen, prijs, en zo werd de boze de overste dezer wereld en haar bezetter. In de tweede wereldoorlog zagen wij hoe de stampende laars van het Duitse leger ons bloeiende en welvarende landje in kommer en ellende stortte. Ik hoorde een van die bezetters in een winkel zeggen dat Holland 'steinreich' was. Deze rijkdom verdween als sneeuw voor de zon onder hun regiem. Na vijf jaren bezetting hadden we nog slechts een minimum aan natuurlijk leven over, zoals kleding, voedsel en behuizing. Zo heeft de duivel ook de mens omlaag gestampt, op verkeerde wegen gebracht en zo was deze binnen zeer korte tijd zijn prachtige doelstelling kwijt en moest God zeggen: 'De mens is vlees!' God kon dus geen man of vrouw meer vinden die door ontwikkeling tot een geestelijk mens kon worden.

De mensen zeggen wel eens: als er een God was, zou dit of dat niet gebeuren. Maar wie heeft de aarde tot een chaos gemaakt? Dit heeft de bezettende macht gedaan en de mensheid moet wachten tot de overheersende macht verdreven is om er weer bovenop te komen. Nog ligt de wereld in het boze, maar God heeft na eeuwenlange voorbereiding, ingegrepen. In de volheid des tijds zond Hij zijn Zoon. Hij heeft deze in de wereld gebracht en 'geheiligd', dit wil zeggen beschermd en bewaard. Opnieuw begon het heel eenvoudig, namelijk met een klein zaadje in de schoot van Maria, met een kindje in de kribbe.

God omtuinde evenwel zijn Zoon als een vader zijn kind en Jezus wies op en nam toe in genade bij God en de mensen. Zo ontplooidde Hij Zich als een echt mens, die niet gedevalueerd was en niet verziekt, niet verzondigd en niet gebonden. Toen Hij dertig jaar oud was, werd Hij gedoopt in water om alle gerechtigheid te vervullen en daarna werd Hij gedoopt in de Heilige Geest om klaar te zijn voor zijn hemelse roeping. Langs deze weg werd Hij de mens Gods, tot alle goed werk volkomen toegerust.

Hij begon om in de geestelijke wereld het goede van het kwade te scheiden, omdat het oordeel Hem was gegeven. De mensen hadden immers van de boom der kennis van goed en kwaad gegeten en deze beide functioneerden in hen en maakten hun innerlijke mens tot een kluwen dat in de war zit. Maar 'de knopen werden

ontward' en het goede werd van het kwade gescheiden. Het boze werd verwijderd en het goede hersteld teneinde dit opnieuw tot ontplooiing te brengen. Zo werkte eerst één man Gods, de Zoon, en de Vader getuigde van Hem: Hij is mijn geliefde in wie Ik mijn welbehagen heb, dus Hij is zoals Ik het wil hebben volgens mijn oorspronkelijke plan.

Jezus was tot een oordeel in de wereld gekomen, dit is om scheiding te maken en goed en kwaad van elkaar te halen, teneinde een goede schepping met goede mensen te krijgen. Zo ging Jezus eenmaal het land door om scheiding te maken en allen te genezen die door de duivel overweldigd waren. Hij genas zieken, bevrijdde de bezetenen en herstelde de aangetasten. Herstel en vernieuwing kenmerkten zijn optreden en karakteriseerden zijn wezen. Hij liet ook een voorbeeld na aan allen die in zijn voetsporen wilden wandelen.

Is het wonder dat de Heer nu door Johannes tot ons spreekt: 'Beproeft de geesten of zij uit God zijn'? Wij hebben immers dezelfde Geest die Jezus had en deze leert ons in de geestelijke wereld te onderscheiden en te oordelen. De boze geesten zitten immers niet stil, maar proberen ons alsnog op allerlei manieren op een dwaalspoor te brengen en te verleugenen. Ook wij zijn beminden van wie de Vader getuigt: deze is mijn zoon of dochter, mijn geliefde! Wij behoren immers bij Jezus en wij doen niet zoals de gelovigen uit het Oude Testament, die alles wat uit de onzienlijke wereld tot hen kwam, als van God komende, aanvaardden. De met de Geest gedoopte christen heeft het vermogen ontvangen om te onderscheiden wat van de Heilige Geest komt en wat van de geesten uit het rijk der duisternis voortspuit. Hij kan de geesten beproeven of testen, hetzij ze rechtstreeks tot hem komen, hetzij ze zich door mensen heen manifesteren in woord en daad. Zijn toetssteen is het woord van God en de gezindheid van de Vader, waarvan de christen kennis heeft ontvangen. Wanneer hij benaderd wordt door valse profeten, dus mensen die geïnspireerd worden door misleidende, boze geesten, zal hij dezen onderkennen, ook al doen zij zich voor als engelen des lichts, omdat hun oogmerken niet overeenstemmen met het plan en het doel van God, zoals deze in zijn woord geopenbaard heeft. De opmerking dat 'vele' valse profeten zijn uitgegaan, geeft ons de stellige

overtuiging dat er dan ook zeer vele religieuze demonen zijn, om maar niet te spreken over de ontelbare ziekte-, zonde- en doods-machten. Wij lopen beslist geen gevaar dat wij teveel duivelen zouden zien, maar de christenheid is juist krachteloos, omdat zij demonenblind is.

Met de raad van Johannes: 'Beproeft de geesten, of zij uit God zijn,' komen we vanzelfsprekend in de hemelse gewesten. Daar zijn we heus niet om werkeloos te vertoeven. Sommigen menen dat zij na de doop in de Heilige Geest alles hebben en in de onzienlijke wereld niets meer behoeven te doen, maar in de wereld der geesten is geen enkele inactief.

Toen ik jong was, stelde men mij de hemel voor als een verblijfplaats waar de christen na zijn sterven zou binnengaan. Men schilderde dit oord met straten van goud, met paarlen poorten en met verblijven waar wij eeuwig op gouden harpen zouden spelen. Toen dacht ik al: dat is wel eens een dag mooi, misschien een week, maar om dit in eeuwigheid te doen, wordt een verschrikking. Ik durfde dit echter niet te zeggen, want ik meende dat ik dan aan de hemelse geneugten tekort zou doen, maar deze populaire, natuurlijke voorstelling lokte mij niet. Dat eeuwigdurende tokkelen, dat voortdurende zingen en dat wandelen op gouden straten ging tegen mijn verlangen in. Ik ben een liefhebster van de natuur en mijn man zou zeggen, dat hij de eeuwig groene jachtvelden van de Indianen zou verkiezen boven de koude, gestileerde goudstad, zoals velen deze in letterlijke zin voor ogen hebben.

Wanneer wij na de wedergeboorte, dat is na de vernieuwing van ons denken, overgezet zijn in de hemelse gewesten, zegt de Heer: 'Doe hier de ogen goed open om te zien en haal de geestelijke handen uit de zakken, want er is veel werk te doen.'

'Beproeft de geesten, of zij uit God zijn!' Het kwaad is in de hemel begonnen en daar vangen wij ook met oordelen aan. Jezus sprak: 'De Vader oordeelt niemand, maar heeft het gehele oordeel aan de Zoon gegeven' (*Johannes 5:22*). De Zoon des mensen maakt dus scheiding en Hij is de eerste van vele broeders. Ook wij zullen de geesten moeten oordelen, dus scheiding moeten maken tussen een geest die van de Vader is en ons wil dienen, en een vijandige geest die ons uit het plan van God trekt. Van de Zoon des mensen staat, dat Hij het oordeel tot overwinning zal bren-

gen, dus een totale scheiding zal maken tussen het goede en het kwade. Het slechte wordt veroordeeld en uitgezuiverd, terwijl het wetmatige tot in alle eeuwigheid blijft bestaan. Jezus volbrengt dit oordelen evenwel niet alleen, maar Hij schakelt de gemeente als medewerkers hierbij in.

Toen de duivel op aarde binnendrong om zich daar als overste der wereld te vestigen, kwam hij niet alleen, maar hij had een gevolg. Ik stel mij deze invasiemacht voor als een leger. Aan het hoofd ging de satan en achter hem kwamen in goede orde en onder ijzere discipline zijn voornaamste geesten: de leugermachten die het plan van God met de mens op de fijnste en meest geraffineerde manier zouden tegenwerken. Daarachter kwamen de aanvoerders van de zondemachten met hun divisies en vervolgens de oversten van de ziektegeesten met hun onderhorigen. De laatsten hadden in het begin van de menselijke historie nog weinig invloed, want voor de zondvloed werden de mensen nog 800 en 900 jaren oud, terwijl wij moeten rekenen op een levensduur van 70 of 80 jaar. De levensgeest van de mens voor de zondvloed was nog sterk en werkte zo accuraat dat de ziektegeesten moeilijk konden binnendringen. De mensen werden toen zo oud, doordat hun lichaam bijna niet afgebroken werd en nog niet zo spoedig ten dode was opgeschreven. Tenslotte kwam achteraan de stoet de dood met zijn rijk van doodsmachten, die als koning heerste over allen die hun sterfelijke lichamen, hun aardse tent, hadden verlaten.

In het begin waren er nog weinig mensen, maar nu zijn er al miljarden die allen aangevallen worden door de ontbindende en wetteloze demonen. Wij begrijpen dan toch wel dat er overal en over de ganse aarde verspreid, duivelen zijn. De wereld, ook de godsdienstige, is demonenblind, maar wij worden onderwezen om de geesten in de hemelse gewesten te onderscheiden en de bozen te ontmaskeren. Zo zijn wij bezig in het Koninkrijk der hemelen met de opdracht: 'Beproeft de geesten, of zij uit God zijn'. Het is al moeilijk iets in de zienlijke wereld juist te beoordelen. Wie een kaas- of wijnproever is, moet hierover veel weten, Hij moet een expert zijn. Wanneer wij de geesten moeten beproeven met wie wij tijdens onze wandel in de hemel in aanraking komen, zullen wij ook gedegen kennis van hun gedachten en van hun

werkwijze behoren te hebben. Het is belangrijk om te weten hoe de boze geesten reageren en op welke wijze Gods Geest in ons werkt en waaruit de dienst van de goede engelen bestaat. Hoe werken de infiltraties van een boze geest en wat zijn de gedachten van God? Hoe onderscheiden wij de geesten? Wat zijn de intenties van de boze geesten, wat is hun streven en op wie is hun activiteit gericht? Het is zo heerlijk dat wij in de eerste plaats de gedachten van God mogen kennen en het plan dat Hij in de bijbel geopenbaard heeft. Wij zijn wedergeboren door zijn woord, kennen dit, hebben het lief en wandelen ernaar. Wij komen er niet verkeerd mee uit. Toch zullen wij de overwegingen van de boze ook moeten kennen, zoals Paulus sprak: 'Zijn gedachten zijn mij niet onbekend' (2 Corinthiërs 2:11). Dank zij de leer over het Koninkrijk der hemelen kunnen wij de geestenwereld controleren, of deze uit God is of verbonden is met de duivel.

Komen wij dan zo vaak met de geesten in aanraking? Ja, even rechtstreeks als wij ook de Heilige Geest ervaren. Zoals de Geest van God in ons woont, tot ons spreekt, ons onderwijst en ons de woorden van Jezus in herinnering brengt, zo benadert ook de boze ons rechtstreeks in het gedachtenleven. De mensen zeggen wel eens: 'Ik heb het in mijn hart', maar wij vragen dan: 'Waar komt die invallende gedachte vandaan? Heb je steeds een wacht bij de deur van je levenshuis en controleer je wat binnendringt?'

Johannes schrijft: 'Beproeft de geesten, of zij uit God zijn', maar de geesten bedienen zich ook van mensen om je te benaderen. Er staat toch verder: 'Want vele valse profeten zijn in de wereld uitgegaan'. Toen de Duitsers ons land bezet hadden, probeerden ze ook ons in hun dienst te krijgen. Zij hadden zelfs een 'arbeidsdienst' voor onze jongemannen. Zo trachten intelligente leugengeesten, die het heerlijke plan van God dat de mens met Hem op de troon zal zitten, te dwarsbomen, het gedachtenleven te beïnvloeden. Zij willen dan de mens tot een god zijn, want een god is immers een voorwerp van verering en een inspirator. De vader der leugen tracht reeds vanaf het begin argeloze zielen die niet opletten wie bij hen binnenkomt en die geen controle uitoefenen, te misleiden. Als zulke mensen de geïnspireerde gedachten doorgeven, worden ze valse profeten, hoe goed ze het ook mogen menen.

Er staat dat vele valse profeten in de wereld zijn uitgegaan. Daar moeten wij dan toch wel rekening mee houden. Wanneer wij iemand horen spreken over religieuze zaken, over een geestelijke weg, zullen wij ons toch wel goed afvragen, waar die gedachten vandaan komen. Stemmen ze volledig overeen met de woorden van God en met de Geest die zijn wetten in ons schrijft, dan accepteren wij ze. Ze komen dan ook overeen met de liefde van God die in onze harten is uitgestort. Wij zeggen dan: 'Dit is goed' en aanvaarden de gesproken woorden. Als evenwel iets hiervan afwijkt, al is het nog zo geraffineerd, verwerpen wij radicaal zo'n leer en verschuiven deze naar de zijde van het rijk der duisternis. Onze Heer heeft in de onzienlijke wereld het oordeel ontvangen en als zijn medearbeiders volgen wij Hem in dit opzicht na. Dan lopen wij niet meer enthousiast achter iedere valse profeet aan, ook al komt hij van de overzijde van de oceaan vergezeld van wonderen en tekenen. Wij verwerpen zijn gedachten.

Nu wil ik opmerken dat boze geesten zich dikwijls vermommen. Ze zijn meesters in de kunst van het camoufleren en geven zich voor wat anders uit dan ze werkelijk zijn. Ze doen zichzelf voor als engelen des lichts, terwijl ze behoren tot het rijk der duisternis. Wanneer een valse profeet in het midden van de gemeente spreekt, zegt hij rustig: 'Zo zegt de Heer', of 'zo spreekt Jezus'. De apostel Paulus schrijft evenwel: 'Wat de profeten betreft, twee of drie mogen het woord voeren, en de anderen moeten het beoordelen' (1 Corinthiërs 14:29). Luister dus aandachtig of je wel met een goede geest te doen hebt. Zo'n profeet kan wel zeggen: 'Zo spreekt de Heer', maar vraag dan onmiddellijk: 'Welke heer?' Als ze zeggen: 'Zo spreekt Jezus', vraag: 'Welke Jezus?'

Jaren geleden kwam een vrouw in onze gemeente die zo nodig een profetie moest doorgeven. Ze zag in een visioen een afdak waaronder veel mensen stonden. Er viel een zegenrijke regen, maar slechts enkele druppels kwamen op hen die schuiling zochten. Wat was toen de profetie? Onder het afdak, beeld van de gemeente, was het goed, maar 'Jezus' sprak dat indien men meer regen wenste, dus rijker zegeningen, men buiten deze beschutting moest gaan staan. Deze boodschap kwam niet overeen met het woord van God, dat spreekt dat de heerlijkheid van God door middel van de gemeente wordt geopenbaard. In haar is de Geest

uitgestort, door haar komt de zegen in de wereld en door haar wordt nieuw leven gewekt.

Toen mijn man die in deze dienst niet aanwezig was, later de profetie las, belde hij de vrouw op. Hij zei: 'Zuster, die profetie klopt niet, want zij is niet in overeenstemming met de bijbel. Ik wil niet dat u in onze gemeente profetieën uitspreekt'. Het antwoord was dat zij moest profeteren. Een typisch kenmerk van de valse profetie, want de bijbel zegt, dat de geesten der profeten aan de profeten onderworpen zijn (*1 Corinthiërs 14:32*).

God dwingt geen mens tot profeteren, maar de machten persen iemand wel om hun misleidende gedachten door te geven. Mijn man maakte deze vrouw duidelijk, dat de Heer hem tot voorganger had aangesteld en hij de taak had om de kudde Gods te weiden. Hij vroeg: 'Waarom profeteert u niet in uw eigen gemeente?' Het bleek toen dat zij zelfs niet tot een gemeente behoorde, maar hier en daar rondzwierf, teneinde door haar profetieën de arbeid van de door God gegeven leiding af te breken. Daarom zullen wij de profetieën moeten toetsen en in onze gemeenten laten we daarom ook geen buitenstaanders toe iets te zeggen, want zij onttrekken zich immers aan iedere beoordeling. Ook Johannes kon zich nog wel herinneren hoe zijn Heer bij hem en zijn broer een verkeerde geest ontmaskerde. Met Jacobus was hij eenmaal bij een dorp der Samaritanen, waar men weigerde hun Meester te ontvangen. Toen vroegen zij: 'Here, wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van de hemel nederdale, en dezen verslindel, gelijk ook Elias gedaan heeft? Maar Zich omkerende, bestrafte Hij hen, en zeide: Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt. Want de Zoon des mensen is niet gekomen om der mensen zielen te verdueren, maar om te behouden' (*Lucas 9:52-55*, St. Vert.).

Johannes doelt bij het beproeven der geesten niet op de onderscheiding van zonden zoals ook de wet dit doet, want hij laat liegen, doodslaan, echtbreken en dergelijke overtredingen in zijn brief buiten beschouwing. Het gaat bij hem om de subtiele en geestelijke benadering van de vijand door middel van leugen en dwaling die de mens van God afvoeren. Deze geesten zijn des te gevaarlijker, omdat zij in het midden van de gemeente opkomen. Johannes sprak toch al: 'Zij zijn van ons uitgegaan' (2:19). Ook Paulus die rondreisde om de volle raad van God te prediken,

waarschuwde de oudsten uit Efeze voor de wolven in schaapskleren, die de kudde niet zouden sparen. Uit hun eigen midden zouden mannen opstaan die verkeerde dingen zouden spreken (*Handelingen 20:29,30*). Ze zouden zich voordoen als engelen des lichts, als liefdevolle broeders en als dienstknechten van God 'in schapevachten', dus als keurige, nette en intelligente mensen, ook vermomd in het kleed van het volle evangelie, maar ze zouden geïnspireerd en gebruikt worden door verleidende geesten en de discipelen achter zich trekken.

Ook Jezus merkte op dat er vele valse profeten zouden komen en Hij sprak: 'Ze zullen komen onder mijn naam' (*Mattheüs 24:5*). De religieuze geesten zouden zich dus de naam van Jezus toeëigenen en zichzelf zo laten noemen en de kerk zou dus door een groot aantal verleiders benaderd worden. Ze zouden zelfs een meerderheid gaan vormen. Ook in het volle evangelie zien wij hoe broeders, die aanvankelijk met ons optrokken, de weg der waarheid verlaten en zijn gaan luisteren naar boze, inspirerende geesten. Het gevolg is altijd dat zij leer en leven in het onzienlijke rijk van God loslaten. Ze houden ook op met de strijd in de hemelse gewesten teneinde een weg te kiezen die aangenaam is voor het vlees. In de kerkgeschiedenis merken we op hoe de kudde verscheurd en verdeeld is en volkomen het spoor is bijster geraakt onder leiding van ontelbare valse profeten, apostelen, leiders, herders en leraars. Daarom is er sprake van 'het grote Babylon'.

2,3. Hieraan onderkent gij de Geest Gods: iedere geest, die belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, is uit God; en iedere geest, die Jezus niet belijdt, is niet uit God. En dit is de geest van de antichrist, waarvan gij gehoord hebt, dat hij komen zal, en hij is nu reeds in de wereld.

Sommigen hebben wel eens gedacht dat hier bedoeld werd, dat ieder mens die zegt dat Jezus op aarde geweest is, uit God is. Beweert men echter dat Hij nooit geleefd heeft en alles wat over Hem wordt verteld een fictie of een mythe is, dan zou men uit de duivel zijn. In de dagen van Johannes was het evenwel nog geen probleem, of Jezus echt bestaan had, ofwel een verdichte figuur voorstelde. Er waren nog teveel ooggetuigen die met Hem hadden

gewandeld en die met de apostel konden zeggen: 'Hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen'. Niemand loochende toen nog de realiteit van de Zoon des mensen. Hier wordt evenwel bedoeld wat er ook letterlijk staat: 'Wie belijdt dat Jezus Christus *in vlees* is gekomen'. Dit betekent dus dat Jezus inwoning in het vlees maakt. In de volgende brief wordt van misleiders gesproken, die loochenen dat Jezus is 'komende in vlees'. De kanttekenaars van de Statenbijbel die deze letterlijke lezing geven, hebben het dan over 'een wijze van spreken', omdat zij het tegenwoordige deelwoord 'komende' niet in verband zagen met de doop in de Heilige Geest. Onze Heer had evenwel gezegd: 'Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen' (*Johannes 14:23*). De Heilige Geest is de tegenwoordiger van de Vader en van de Zoon in ons. Ons lichaam is hierdoor een tempel van de levende God. Als je dit belijdt, sta je goed en ben je uit God geboren en woont Hij in je. Dan ben je dus dubbel uit God.

Hoe weinig christenen belijden echter dat de Vader en de Zoon in hen woning hebben gemaakt door de Heilige Geest. Hoe velen durven te zeggen dat Christus in hen de hoop van de heerlijkheid is? Zij schrikken er zelfs van terug om te belijden dat zij rechtvaardigen zijn. Ook beweren velen dat met de wedergeboorte iemand ook de Heilige Geest ontvangt. Hoe weinigen echter getuigen dat na hun rechtvaardiging en na hun wedergeboorte de Heilige Geest in hun vlees woning heeft gemaakt! De christenheid in het algemeen heeft in de loop der eeuwen nooit beleden: de Heilige Geest woont in ons, werkt in ons en aan Hem behoren wij toe. Wanneer je dit echter getuigt, ben je uit God.

Laten we ook voorzichtig zijn met de woorden: 'Jezus woont in mij', want ook dit moet getoetst worden. We zagen immers aan het einde van het vorige vers, dat velen onder Jezus' naam zouden komen en dat talrijken misleid zouden worden. In de christelijke encyclopedie las ik iets over twee personen die beiden Jezus heetten. Toen onze Heer voor Pilatus geleid werd, stond tegenover Hem een zekere Barabbas. Deze naam betekent: zoon des vaders. In enkele handschriften wordt evenwel gesproken over Jezus Barabbas. In het rechthuis waren dus twee personen die de naam Jezus droegen: Jezus Barabbas en 'Jezus, die Christus genoemd wordt' (*Mattheüs 27:22*). Welke Jezus koos het volk? Het antwoord

is: Jezus Barabbas, wiens vader de duivel was, want Jezus Barabbas was een dief, een rover en een moordenaar in de zichtbare wereld, zoals de duivel er een is in de onzichtbare.

Welke Jezus hebben wij in het hart? Eén zoals tegenover onze Heer stond, maar die geen redder en hersteller is, of bezitten wij Jezus Christus, de Gezalfde met de Heilige Geest? Beproeft daarom de geesten, of zij uit God zijn! Het is wel wonderlijk dat wij op onze weg door de hemelse gewesten dit altijd moeten doen. Wij moeten daar wel een gedegen kennis hebben en goed bij de tijd zijn om de geesten te kunnen onderscheiden. Tijdens het lijden van onze Heer zagen wij de antichrist tegenover Hem staan en het volk koos de verkeerde Jezus. Zo is de geest van de antichrist doorgegaan om het werk van Christus te weerstaan, want hij weet dat onze Heer het oordeel tot overwinning zal brengen. Deze scheiding begint bij het huis Gods en in de hemelse gewesten. Onze Meester zag dit reeds in de geest en sprak: 'Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen'. Als profeet aanschouwde Hij van verre dat de boze was overwonnen en uit de zuiver geestelijke wereld werd geworpen. Jezus was nog maar nauwelijks begonnen de machten te verdrijven, of Hij wist door middel van een visioen de betekenis en het resultaat van zijn werken.

Steeds schuift de satan de antichristen naar voren om te beletten dat de christen het doel van God met de mens zal bereiken. Wij zullen ze daarom regelmatig tegenkomen, vooral als wij in het volle evangelie weer de weg van God willen gaan. Zij zullen trachten om het vormen van onze gemeenten te beletten en het leven van onze leden te verstoren. Zij willen verhinderen dat de geestelijke gaven in ons ontplooiën en dat wij onze plaats innemen in de hemelse gewesten. Hierdoor blijven wij als christen op een laag niveau. Dit is het speciale werk van de geest van de antichrist en wanneer hij hiertoe mensen inspireert, zoekt hij de intelligentste onder hen uit, opdat dezen zijn profeten zullen zijn. De geest uit de afgrond hamert het erin dat een christen geen woonstede is van God. Hij wil immers hemzelf in bezit nemen en in hem wonen, hem inspireren en door hem spreken en handelen. Zijn uiteindelijke bedoeling is om zich in de tempel Gods te zetten, dus in het menselijke lichaam, teneinde zichzelf als een god te vertonen (2 *Thessalonicenzen* 2:4).

Door de praktische ontkenning dat Christus in ons woont, komt men ook tot leringen dat de christen zondaar blijft tot de dood en zijn leven dus afgesloten is van heil en heerlijkheid. De ware gelovige belijdt evenwel: Christus in mij, de hoop der heerlijkheid (*Colossenzen 1:27*). Hij zoekt het volmaakt menszijn naar het beeld van Jezus Christus, het vormen van een koninklijk priester-schap en een volk van God tot alle goed werk volkomen toegerust. Hij gelooft deel uit te maken van een legerschare van overwinnaars, teneinde met Jezus Christus te zitten op de troon, om voor eeuwig met Hem te regeren over al de werken van Gods handen.

In de Openbaring staat 'dat de satan aan de antichrist zijn macht en kracht afstaat, want hij wil beletten dat na Jezus nog een mens op de troon komt. In *2 Thessalonicenzen 2:9* merkt Paulus op dat de antichrist bedrieglijke tekenen en wonderen verricht. Hij ontvangt van de duivel, wanneer deze zich met zijn volle geweld in de eindtijd wil openbaren, de autoriteit over de gehele legermacht van de vijand. Dan mag hij alle zonde- en ziekteverwekkende demonen gebruiken en dirigeren teneinde de bedoe-ling van de boze te realiseren.

In onze dagen merken wij dat er verschillende antichristelijke stromingen zijn, die tegen het volle evangelie ingaan. Daar gebeuren wel tekenen en wonderen. De antichrist heeft immers macht over de ziektegeesten. Als hij tegen zo'n demon zegt: 'Ga', dan heeft deze maar te wijken. De mens juicht dan over zijn genezing. Hij vindt het heerlijk, maar zij is niet uit God. Zij kwam van de verkeerde kant. Het lichaam mag dan wel gezond zijn, maar zo'n misleide bereikt het doel van God niet meer, want wanneer hij zich daarnaar uitstrekt, komt hij in conflict met de meester die hem heeft genezen.

Soms horen of lezen we: we waren verslaafd aan de drugs, aan sex, aan alcohol, maar toen we daar kwamen, verdwenen deze gebondenheden opeens, van de ene dag op de andere. Kostelijk, wat een kracht en heerlijkheid daar worden gemanifesteerd! Toch werd op deze plaats niet het evangelie van Jezus Christus ge-bracht. Integendeel kwamen leer en leven niet overeen met de fundamentele waarheden van het Koninkrijk Gods. Wat deed de antichristelijke macht waar deze verslaafden hun hulp zochten? Hij sprak tot de onderhorige geesten dat dezen zich moesten terug-

trekken. Boeren spreken wel over ‘verscharen’. Dit betekent dat zij bijvoorbeeld de koeien uit de weide halen om er ander vee voor in de plaats te brengen. Zo worden de geesten in de slachtoffers ook verschaard. Begrijpt u nu wat er in onze dagen bezig is zich te ontwikkelen? Ziet u het raffinement? ‘Dit is de geest van de antichrist, waarvan gij gehoord hebt, dat hij komen zal, en hij is nu reeds in de wereld’. Dit zei Johannes in de eerste eeuw van onze jaartelling. Wat zeggen wij in onze tijd? Hij bestaat niet of is er nog niet? Of zeggen wij: toetsen, opletten, beproeven?

4. Gij zijt uit God, kinderkens, en gij hebt hen overwonnen; want Hij, die in u is, is meerder dan die in de wereld is.

Wanneer we de ontelbare legerscharen van de vijand zien, denken we misschien: waar zijn we aan begonnen? Wat moet ervan terechtkomen? We zijn immers maar mensen! De Heer zegt evenwel: ‘Gij zijt uit God, want er woont iemand in je, namelijk de Heilige Geest’. Deze wil in je werken met al zijn kracht, kennis en wijsheid. Vertrouw op Hem, want Hij zal je leiden en voeren. Broeders en zusters, gebeurt dit bij u en bent u nu ook zeker van de overwinning? Onverschillig met welke macht u ook in aanraking komt? Onze Heer heeft immers ook tot u gezegd: ‘Ik heb u macht gegeven om op slangen en schorpioenen te treden en tegen de gehele legermacht van de vijand; en niets zal u enig kwaad doen’ (*Lucas 10:19*).

De satan geeft zijn macht aan de antichrist, maar wij hebben ook macht ontvangen en die van onze Meester is hoger en sterker. Hij schenkt ons de Heilige Geest, namelijk de geest van de Schepper van hemel en aarde. Deze is toch wel wat meer dan alle vijandelijke benden en op Hem vertrouwen wij. Daarom zijn we zo zeker van de overwinning. We behoeven niet te vrezen, niet te zien op onszelf en op eigen geest, die zo zwak is dat de bijbel spreekt over ‘de armelijke en zwakke wereldgeesten’, maar we kijken op de Geest van God in ons.

Als we ons aan Hem hechten, zeggen we: ‘Heer, doe het door mij heen, ik luister naar U en gehoorzaam U, ik vertrouw op U en iedere bezorgdheid, ongerustheid en angst doe ik weg, want die komen allemaal van de duivel om mij te overheersen. Ik wandel

met U en U zult mij ondersteunen en krachtig bijstaan om de overwinning te behalen.' Wie wedergeboren is door het woord van God, gedoopt is met de Heilige Geest en wie zich onder diens leiding stelt, kan verzekerd zijn dat hij 'uit God' is. Wanneer een kind van God zich zo opstelt en zich hierdoor afzondert van de inspirerende boze geesten, heeft hij dezen ook overwonnen. Men zegeviert over een geest door zijn beïnvloeding en pressie te weerstaan en buiten zijn leven te houden. Dan kan hij geen enkele invloed meer uitoefenen en ook geen beschadigingen aanbrengen.

De duivel is de overste dezer wereld en de god of inspirator dezer eeuw. Waar hij geen tegenstand ondervindt, is het voor hem gemakkelijk de mens te gebruiken. Hij opereert en regeert in deze wereld rechtstreeks of indirect door mensen in wie hij werkzaam is, maar ons is geleerd: 'Wederstaat hem, vast in het geloof' en 'die met ons is, is meerder dan die in de wereld is'.

5,6. *Zij zijn uit de wereld; daarom spreken zij uit de wereld en hoort de wereld naar hen. Wij zijn uit God; wie God kent, hoort naar ons; wie uit God niet is, hoort naar ons niet. Hieraan onderkennen wij de Geest der waarheid en de geest der dwaling.*

Johannes identificeert de valse profeten met de geesten die hen inspireren. Ook hier zien wij in vers 4 en 5 evenals in vers 1 dezelfde verhouding. 'Hen' uit vers 4 zijn de verleidende machten en 'zij' uit vers 5 zijn de valse profeten, de mensen die, door leugengeesten gedreven, spreken. 'Zij zijn uit de wereld' betekent dus: zij behoren tot het domein van de overste dezer wereld, tot de god dezer eeuw die in deze bedéling het denken van de mens vergiftigt. Deze spreekt dan naar de wijsheid van de wereld en *Jacobus 3:15* zegt hierover, dat de wijsheid van deze wereld 'on-geestelijk en duivels' is. De mens van de aarde die geen onderscheiding in de geestelijke wereld bezit, aanvaardt, onbewust van het gevaar en van de ware toedracht der dingen, de woorden van de verleidende profeten. Dit gebeurt in het bijzonder ook in de afvallige kerken en in de gemeenschappen, die zich niet hemels georiënteerd hebben, maar aardsgезind zijn.

Hoe geheel anders handelt de wedergeboren mens, die met de Heilige Geest gedoopt is en die zijn wandel in de hemel heeft.

Deze is uit God en hij kent God. Paulus schreef: 'Gij geheel anders: gij hebt Christus leren kennen. Gij toch hebt van Hem gehoord en zijt in Hem onderwezen' (Efeziërs 4:20,21). Opmerkelijk gehouden door de Heilige Geest zal men in de woorden van anderen beluisteren of deze uit God zijn. De Geest van God die in ons is, zal samenstemmen met de geest die uit de woorden van de ware christen spreekt. Ook Johannes rekent zichzelf tot de betrouwbare getuigen van God en van Christus en hij durft daarom met vrijmoedigheid te belijden: wie God kent, hoort naar ons; wie uit God niet is, dus wie geleid en geïnspireerd wordt door een andere geest, hoort ons niet. Voor Johannes die doordrenkt was met de woorden van Jezus en die gedoopt was met de Heilige Geest, was het niet zo moeilijk om de geest van waarheid en die van leugen en dwaling te onderscheiden. Alles wat met de denkwereld van Jezus Christus en met het getuigenis van de Heilige Geest in hem, overeenstemde, was van God, en wat daar niet mee harmonieerde, kwam van de tegenstander.

Het is voor iedere gemeente van het grootste belang om Gods woord in zijn geheel te leren kennen en te verstaan. Haar leden behoren zich allen bewust te zijn, dat de Heilige Geest in hen woont en hen leiden wil in de volle waarheid. Het is meestal voor de christen gemakkelijker een ziekte- of zondemacht te onderscheiden dan een valse leer. Vandaar dat er velen zijn die zich om de juistheid van de leer liever maar niet bekommeren. Om een dwaling te herkennen moet men in de Schriften gefundeerd zijn en nauwlettend acht geven op de mening van de Heilige Geest.

Nogmaals, degenen die door de antichrist geïnspireerd worden, zijn uit de wereld, ook al trokken ze een tijd lang met de ware christenen op. Wie evenwel God kent, weet wie Hij is, wat Hij denkt en wat zijn plannen zijn. Die hoort naar de woorden van de apostel en naar allen die hiertoe door de Heer zijn aangesteld. Hieraan onderkennen wij de Geest der waarheid met wie wij door het leven willen gaan en de geest der dwaling met wie wij geen contact wensen, omdat deze ons naar de afgrond voert.

7,8. Geliefden, laten wij elkander liefhebben, want de liefde is uit God; en een ieder, die liefheeft, is uit God geboren en kent God. Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is liefde.

Het heeft zijn voordeel om de bijbel vers voor vers door te gaan. Wij doen dit bijvoorbeeld op de bijbelstudies in onze gemeenten: iedere week een perikoop verder. Deze wijze van Schriftonderzoek heeft het voordeel dat je dan met alle soorten onderwerpen in aanraking komt. Alle problemen en goddelijke gedachten komen zo van tijd tot tijd aan de orde.

Wanneer wij deze perikoop lezen, krijgen we toch wel het gevoel in een kringetje rond te draaien: in Hem blijven, elkaar liefhebben, liefde van God en liefde tot God. Als ik een preek zou moeten houden, nam ik dit gedeelte zeker niet. Het heeft wel een mooie klank, maar de betekenis komt namelijk zeer moeilijk over. Het kost inspanning er een lijn in te ontdekken. Wij vangen evenwel maar aan om op onze hoogte te gaan staan en met de apostel de hemelse gewesten binnen te gaan. Daarin heeft hij ons al vele malen gevoerd en wij weten, wanneer wij ons daar opstellen, daar wandelen en leven, dat alles wat Johannes hier schrijft, duidelijker wordt.

Het gaat dan in de eerste plaats over de liefde. Omdat dit woord in deze perikoop vele malen voorkomt, worden de harten al week, want men zegt: 'Dat is mooi!' In de brief is het nu de derde maal dat over dit onderwerp wordt geschreven. In vorige hoofdstukken behandelden wij dit thema dan ook reeds. In een summier overzicht kunnen we nu zeggen: Wanneer Johannes over de liefde schrijft, bedoelt hij de liefde zoals deze van God uitgaat. Liefde is namelijk een positieve instelling en wanneer wij elkaar liefhebben met de liefde die uit God is, omvat zij ons gehele wezen en niet alleen ons gevoel. Bij deze liefde is dus ook onze geest betrokken. Wanneer wij iets liefhebben, keren wij ons gelaat ernaartoe. Wanneer wij iets haten, keren we het de rug toe. Dan stellen wij ons negatief op.

In het natuurlijke leven is er verschillend soort liefde. Een ouder heeft zijn kind lief en verzorgt, bewaakt en voedt het en hij is altijd bereid er alles voor af te staan en op te offeren. Een kind heeft zijn vader en moeder lief, maar kan niet veel geven. Hoe kleiner het is, hoe minder het iets voor zijn ouders kan doen. Hoe openbaart het nu zijn liefde jegens zijn vader en moeder? Door te ontvangen, iets aan te nemen wat zij schenken, door zijn handje uit te steken of op te houden, zijn gezichtje naar hen toe

te keren en misschien nog vriendelijk te lachen. Hier zien we dus een tweërlei soort liefde: de schenkende en de ontvangende.

Hoe is nu de verhouding tussen de mens en God? De Heer bezit de schenkende liefde. Alles wat wij hebben en zijn en wat ons toegekomen is, hebben wij van Hem gekregen. Ons lichaam, ons leven, onze redding, onze verlossing en onze gezondheid hebben wij aan Hem te danken. Als het goed is, hebben wij onze handen opengedaan en alles aangenomen wat Hij in zijn liefde ons toedacht. Hierbij wenden wij het gelaat naar de hemelse Vader. Wij hebben dus ten opzichte van God een ontvangende liefde. De gevende liefde is de meerdere en de ontvangende de mindere. Wanneer Johannes hier over 'de liefde' schrijft, bedoelt hij de schenkende liefde van God die ook in ons is. Hoe zit dit nu?

Van eeuwigheid heeft God een plan in zijn hart en koestert dit met grote liefde. Zijn eeuwig voornemen was om een wereld te formeren van louter geesten en een wereld van dode materie en ook van levende stof. Als uiteindelijk doel en middelpunt van zijn schepping zou er een mens zijn met wie Hij gemeenschap zou kunnen hebben, die op zijn troon zou zitten om met Hem te regeren. Door gemeenschap met de mens zou God in de stof kunnen wonen, die Hem zo tot een tempel zou zijn.

De Schepper begon op een bepaald tijdstip om deze gedachte die Hij liefhad, te openbaren en vorm te geven. Dit deed Hij met grote nauwkeurigheid en precisie en met grote liefde. Wanneer een scheppingsdag voorbij was gegaan, wanneer er weer iets nieuws ontstaan was, staat er: 'God zag dat het goed was'. Zijn oog ging met welbehagen over het geschapene en Hij nam het op in zijn liefde. Hij hield het vast, het was kostelijk in zijn ogen en Hij verblijdde Zich erover. Toen Hij op de zesde dag het pronkstuk en kroonjuweel van zijn schepping had gemaakt, de mens die zich zou ontwikkelen naar Gods beeld en als zijn gelijkenis, overzag Hij alles en 'het was zeer goed'. Toen ging de Schepper in zijn rust teneinde, zoals de oude vertaling luidt: de schepping te 'volmaken' (*Genesis 2:3*).

Het was er allemaal, maar het moest nog volmaakt worden. Zijn oog rustte met liefde op alles wat Hij geschapen had. Hij was er blij mee en verheugde Zich erop. Inzonderheid zag Hij met welgevallen op de natuurlijke mens Adam en diens vrouw. Hij zag uit

naar de tijd dat dit echtpaar zou uitgroeien tot geestelijke mensen, die volledig zouden beantwoorden aan de gedachten die Hij van eeuwigheid had gekoesterd.

Tussen de Schepper en de mens was een wonderbare liefde-band. God de altijd gevende zocht de mens op, die bij zijn nadering in de avondkoelte het hoofd ophief en luisterde, zodat hij Gods eeuwige gedachte opving. Deze liefdesverhouding werd door de zonde verbroken en daarmee kwam een einde aan de rechte ontplooiing van de mens.

In het volmaken van de mens had God ook bedoeld, dat deze niet alleen zou blijven, maar dat hij zich zou vermenigvuldigen en dat er een zeer grote menigte zou zijn, die één van hart, één van zin, één van gedachten en één van liefde zich naar de Vader zou wenden. Door de zonde kwam er echter geen broederliefde, maar broederhaat. Toen de haatmacht aan de deur van Kaïns hart kwam, wilde de Heer nog waarschuwend ingrijpen, maar tevergeefs. Er kwam een breuk in de mensheid en zij spatte uit elkaar. Toch bleef het Gods bedoeling dat zij één met Hem in liefde verbonden zou zijn. Het werd een moeilijke tijd. Het leefklimaat op aarde veranderde. Zolang er liefde is, heerst er een goede sfeer, waarin de mens zich vrij kan bewegen. De haat roept echter het klimaat van de dood op, waarin het schepsel terneer gedrukt wordt en zich niet kan openbaren en ontplooiën. Hier en daar is er nog wel liefde, zoals bijvoorbeeld tussen man en vrouw, ouders en kinderen of tussen familie- en stamleden, maar steeds meer scheuringen ontstonden en vandaag aan de dag is het zo dat er meer haat op de wereld wordt gevonden dan liefde.

Ieder mens die negatief staat tegenover Gods schepping of tegenover zijn medemens, die is vervuld met haat, afkeer of wrevel, is niet verbonden met God, maar zijn gedachten en gevoelens zijn in dit opzicht ontleend aan het rijk der duisternis. God kan wel haten, maar deze afkeer heeft Hij alleen tegen de boze geesten en tegen allen, die zich met hen identificeren, dit wil zeggen met hen één maken. God haat de duivel, omdat deze de schepping en de mens aantast en het goede ervan wil verstoren.

Wanneer Johannes schrijft dat God liefde is, bedoelt hij niet dat Hij geen andere eigenschappen zou hebben, maar dat er ten opzichte van zijn schepping geen afkeer van Hem uitgaat. God is

ook waarheid en leven, en Hij haat slechts alles wat de waarheid en het leven aantast. Zo moet het ook bij ons zijn. Wij zullen de machten haten, maar de mens liefhebben en daarom losmaken en bevrijden van de boze en hem redden en beschermen in de naam van Jezus.

9. Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem.

Hoe reageerde God toen Hij zag, dat de mens in ongehoorzaamheid zich van Hem had afgewend? Verbrak ook Hij de banden? Zegde ook Hij de liefde op? Neen, maar Hij bleef dezelfde. Hij had de schepping eenmaal in zijn hart gesloten en Hij bleef positief tegenover haar staan. Dit is het wonder van de liefde Gods, waarover de Heer Jezus zegt: 'Hij laat zijn zoon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen'. Onze Heer roept dan op, dat wij dezelfde liefde zullen openbaren.

God weet ook wel dat de mens zonder de Heilige Geest niet is opgewassen tegen de boze geesten. Daarom kon Paulus zeggen: 'God dan verkondigt, met voorbijzien van de tijden der onwetendheid, heden aan de mensen, dat zij allen overal tot bekering moeten komen' (*Handelingen 17:30*). God liet dus alles maar passeren en geworden, totdat het evangelie werd gepredikt van bevrijding, dat een scheiding zou aanbrengen tussen de mens en de macht. Wat het volk Israël betrof, daar beval de Heer in het oude verbond in uiterste noodzaak de zondaar te doden, opdat hierdoor dan de boze geest verdwijnen zou en het land rein zou blijven.

Gods liefde jegens de mens is onveranderlijk. Toen Hij zag hoe de kroon van zijn schepping als slaaf naar de dood werd afgevoerd en door de satan gebruikt, hoe zij in een klimaat van angst en vrees terecht gekomen was, zocht zijn liefde een weg tot ont-koming. Het geloof van God in het uiteindelijk bereiken van zijn doel met de mens en zijn liefde tot de schepping waren de oorzaak dat Hij aan het werk ging. Bewaarheid werd wat Paulus in *Galaten 5:6* schreef, dat het geloof door de liefde werkende is en alles te boven gaat.

God ging zijn liefde jegens de mens openbaren. Door zijn kracht werd door de Heilige Geest in de schoot van Maria een Zoon verwekt, die door de Vader geheiligd en in de wereld werd gezonden (*Johannes 10:36*). Jezus wordt daarom genoemd: de Zoon van God en Zoon des mensen. Zijn verwekking was het begin van een nieuwe schepping. De kracht die over Maria kwam, schiep nieuw leven zonder haar maagdom te verbreken. God voegde dus een nieuw geschapen levend zaad toe aan haar eicel. Jezus was hierdoor 'het begin der (nieuwe) schepping Gods' (*Openbaring 3:14*). Hij werd ook de eerste in wie de Vader zijn doel bereikte, namelijk een volmaakt geestelijk mens, zonder besef van kwaad, en gedoopt in de Heilige Geest. Deze eniggeboren Zoon wilde God in zijn grote wijsheid en liefde inzetten om ook de ganse wereld te redden en de mens de mogelijkheid te schenken om ook aan Gods doel te beantwoorden.

Johannes schrijft dat hij de liefde van God gezien had in Jezus Christus. Met de doop in de Heilige Geest werd ook de liefde van God in de Zoon uitgestort (*Romeinen 5:5*). Deze Geest draagt immers het wezen van God en Hij heeft ook het klimaat van de Vader der liefde. Johannes die dicht bij Jezus had vertoefd en naast Hem aanlag, toen Hij de dingen van het Koninkrijk Gods openbaarde, zegt: 'Ik heb gezien hoe de Geest Zich in Hem openbaarde'. Hij ging het land niet door om te veroordelen, maar om te schenken, te zegenen en te behouden. Hij ging rond goeddoende, genezende en herstellende allen die door de duivel overweldigd waren. Hij deed dit uit de kracht en uit de liefde van God. Nooit heeft Johannes gezien dat de Meester ten opzichte van een mens, hoe boos, verdorven en misvormd deze ook door de machten der duisternis mocht zijn, zich afwendde. Allen die tot Hem kwamen, werden door Hem behouden, genezen, hersteld en teruggebracht in het beeld van God.

Jezus was ook het betaalmiddel van God bij de boze om de zondesschuld der wereld weg te nemen, want er staat: 'Gij hebt hen Gode gekocht met uw bloed' en 'wij zijn gekocht en betaald'. Door Hem en in Hem zou een nieuwe levensontplooiing van de mens mogelijk worden: een eeuwig leven naar het beeld van deze Zoon zou op aarde worden geopenbaard.

10. Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon gezonden heeft als een verzoening voor onze zonden.

Van nature moest het zo zijn, dat de mens God bestendig liefheeft, dit wil zeggen dat hij zich positief jegens Hem opstelt en Hem steeds gehoorzaamt. Deze relatie werd evenwel door de zonde verbroken en het herstel van de juiste verhouding gaat niet van de mens uit en van diens liefde tot zijn Schepper, maar dit ging van de kant van God uit. De nieuwe schepping is geworteld en gegrond in de liefde van God (*Efeziërs 3:17*). Daarin bezit zij haar vastigheid en daaruit ontvangt zij voeding voor haar levensontplooiing ten einde vrucht te dragen. De herstelde relatie is dus uit God, die 'in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was'. Daarom kon de apostel schrijven: 'Nadert tot God, en Hij zal tot u naderen' (*Jacobus 4:8*). De mens nadert, wanneer hij de uitnodiging hoort en aanvaardt: 'Laat u met God verzoenen' (*2 Corinthiërs 5:19 en 21*). Door het geloof in dit woord stelt hij zich positief op ten opzichte van God. Hierin openbaart hij dan weer zijn natuurlijke, ontvangende liefde tot de hemelse Vader. De mens zoekt dan bij Hem alles te ontvangen wat tot leven en godsvrucht dient. Hij wordt immers getrokken door Gods heerlijkheid en macht (*2 Petrus 1:3*). De Heer zal dan naar zijn belofte tot hem naderen en hem alles schenken wat beloofd is.

In zijn grote liefde schenkt de Vader door middel van de gave des Geestes Zichzelf. Met deze Geest wordt nu de schenkende liefde van God in het hart van de gelovige uitgestort, zodat deze voortaan niet alleen van God kan ontvangen, maar ook in naam van de eniggeboren Zoon uitdeler kan zijn van de menigerlei genade van God (*Romeinen 5:5 en 1 Petrus 4:10, St.Vert.*).

Nogmaals merk ik op dat in het nieuwe verbond met het woord 'liefde' steeds de schenkende wordt bedoeld, die in de naam des Heren door de Geestvervulde christen werkzaam is in deze wereld. Deze liefde openbaart het wezen van God, zoals er staat: zij is lankmoedig, goedertieren, niet afgunstig, praat niet, is niet opgeblazen, kwetst niemands gevoel, zoekt zichzelf niet, wordt niet verbitterd en rekent het kwade niet toe. Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid.

Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij en alles verdraagt zij (1 Corinthiërs 13:4-7).

Voordat God evenwel de verbroken relatie geheel kon herstellen, moest eerst de grote barrière van zondesschuld worden weggenomen. Als een verzoening voor de zonde van het ganse menselijke geslacht heeft de Vader hiertoe zijn Zoon geofferd.

11,12. Geliefden, indien God ons zó heeft liefgehad, behoren ook wij elkander lief te hebben. Niemand heeft God ooit aanschouwd; indien wij elkander lief hebben, blijft God in ons en zijn liefde is in ons volmaakt geworden.

Wanneer iemand een kind van God geworden is, behoort hij tot de 'geliefden'. Dan is hij wedergeboren door het levende en blijvende woord van God, heeft zijn plaats ingenomen in de hemelse gewesten en zal daar ook gaan functioneren. Hij leeft en werkt in de geestelijke wereld en houdt het woord van God, dus diens gedachten, vast. Op deze wijze openbaart hij ook het klimaat van God en diens liefde. Met zijn broeders die ook hierin leven, is hij dan één. Zij horen bij elkaar, want ze hebben dezelfde gedachtenwereld in eenheid des Geestes en ook dezelfde liefde. Daarom schrijft Johannes in vele varianten: wie werkelijk wederom geboren is en werkelijk in de hemelse gewesten handelt, wie God liefheeft en doordrenkt is met diens gedachten, zal ook diens bedoeling met de mens in het hart dragen. Hij zal zich positief opstellen ten opzichte van zijn medemensen, inzonderheid ten opzichte van hen die met hem in de onzienlijke wereld hun domicilie hebben.

Denk erom dat uw broeder of zuster ook wedergeboren is door het levende en blijvende woord van God. Ook hij of zij heeft een plaats in de hemelse gewesten en moet zich daar ontwikkelen. Daarom zullen wij ten opzichte van onze broeder of zuster de wil van God en diens plan openbaren, zodat wij niet alleen dezelfde gedachten hebben, maar ook dezelfde liefde bezitten.

Men zegt wel eens dat wij niet zoveel over onze leer moeten praten. Dat verdeelt maar en staat de eenheid in de weg! De Heer wil echter dat wij hetzelfde denken en dit gebeurt als wij hetzelfde woord tot ons nemen. De waarheid is ongedeeld. Een leer is waar

of ze is een leugen. In mijn jeugd zag ik al dat er veel schijn is, zowel bij de natuurlijke mensen als bij hen die zeggen te geloven. Ik dacht toen: ik zou willen weten hoe de dingen werkelijk zijn en niet hoe ze zich voordoen. Door de prediking van het Koninkrijk der hemelen hebben wij de werkelijkheid leren zien, waarvan Jezus sprak: 'Gij hebt de waarheid leren kennen'. Hierin bezitten wij de eenheid van denken en komen wij ook tot de eenheid in liefde die ons met elkaar verbindt. Deze liefde heeft de naaste wat te geven en zij deelt uit. In de gemeente zegt mijn man wel eens: je moet behoren tot de mensen die wat te geven hebben en niet blijven zoals kleine kinderen, die er alleen op gericht zijn te krijgen. Het is immers zaliger te geven dan te ontvangen. Zo worden wij uitdelers van de woorden en beloften van God en ook van zijn liefde. Op deze wijze krijgen wij een hechte eenheid in onze gemeenten.

We zijn samen in de hemelse gewesten één, want we horen daar bij elkaar en de liefde van God verbindt ons. Deze liefde zal zich ook in de natuurlijke wereld openbaren, wanneer wij bijvoorbeeld met de broeders en zusters te zamen zijn. Het zal zichtbaar zijn dat wij positief ten opzichte van elkaar staan en elkaar liefhebben.

Wanneer er staat: 'Alzo lief heeft God de wereld gehad', drukt evenals in onze tekst het bijwoordje 'zó' een mateloze liefde uit. Wanneer wij 'geliefden' zijn, dit wil zeggen door het geloof aan deze goddelijke liefde deel hebben, zullen wij haar op onze beurt in deze wereld moeten openbaren. In de eerste plaats doen wij dit ten opzichte van de huisgenoten Gods en ten tweede voegen wij hierbij de liefde jegens alle mensen in de gezindheid om te behouden, te redden, te helpen en te bewaren. Door deze band der liefde worden de eenheid en de saamhorigheid onder de kinderen Gods bewaard en blijven wij betrokken bij het lot van de onbekeerde naaste. Wanneer deze liefde Gods aanwezig is, zullen wij het goede zoeken voor alle mensen. 'Niemand heeft ooit God aanschouwd', want God is geest. De liefde die wij tot Hem hebben, kunnen wij in deze wereld niet zichtbaar maken, maar door positief ten opzichte van elkaar te staan, kunnen we tonen dat zijn liefde in onze harten is uitgestort. Ons bezigzijn, ons spreken en ons handelen zullen deze liefde Gods in ons, manifesteren.

Ook de natuurlijke mens kent wel de liefde tot zijn naaste, maar die is voornamelijk gericht op degenen die ook hem liefhebben. Het grote verschil is evenwel, dat de ware christen de naaste liefheeft om deze tot behoudenis te brengen, om hem volmaakt te doen zijn als geestelijk mens. Hij kan dit door de gezindheid van de liefde Gods die in hem woont en door hem werkt.

De volmaaktheid waarover Johannes spreekt, blijkt hieruit dat men ook evenals de hemelse Vader zelf, 'goed is jegens de ondankbaren en bozen' (*Lucas 6:35*). Wanneer wij onze vijanden liefhebben en bidden voor degenen die ons haten, zijn wij waarlijk kinderen van onze hemelse Vader, 'want Hij laat zijn zoon opgaan over bozen en goeden, laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen'. Wanneer wij zo handelen in de gezindheid van God, zal ook zijn liefde zich hoe langer hoe meer in ons ontplooiën, totdat de woorden van Jezus bewaarheid worden: 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is' (*Mattheüs 5:48*).

13,14. Hieraan onderkennen wij, dat wij in Hem blijven en Hij in ons, dat Hij ons van zijn Geest gegeven heeft. En wij hebben aanschouwd, en getuigen, dat de Vader de Zoon gezonden heeft als Heiland der wereld.

Wanneer Johannes spreekt van 'onderkennen', dus van een juist onderscheidingsvermogen, gaat dit over zaken die niet zinniglijk waarneembaar zijn en die we alleen kunnen begrijpen door ons geloof, zoals de apostel schreef: 'Het geloof is een bewijs der zaken die men niet ziet' (*Hebreeën 11:1*). Wel moeten wij zeker weten dat ons geloof de waarheid heeft gegrepen en zich niet vastklemt aan leugens. We moeten overtuigd zijn dat wij de enige waarachtige God kennen en ons in de onzichtbare wereld niet richten op een macht, die zich als een god of inspirator voor doet. Het is daarom noodzakelijk dat wij Gods woord vasthouden en recht verstaan. 'Wij onderkennen dat wij in Hem zijn', indien wij in zijn woorden blijven (2:5). Op grond van de beloften geloven wij ook dat ons de Geest geschonken is (3:24), maar toch moeten wij de Geest die in ons woont en werkt, testen en beproeven, of deze werkelijk de Geest der waarheid is (4:6).

Wij weten zeker dat de goede Geest in ons woont, omdat Hij ons leidt naar de woorden en naar de gedachten van Jezus Christus, die ons de Vader heeft geopenbaard en omdat wij ook ervaren dat de liefde Gods in onze harten is uitgestort, of zoals Johannes hier schrijft: 'Dat Hij ons van zijn Geest gegeven heeft'. Ook 'getuigt' deze Geest met onze geest dat wij kinderen Gods zijn (*Romeinen 8:16*). Hieraan weten wij dus dat onze geloofsinhoud goed is: wij bewaren de woorden van God en realiseren deze door de kracht van de Geest, terwijl het geloof door de liefde werkt.

Naar bovenstaand patroon heeft Jezus zelf op aarde ook geleefd. Johannes had dit aanschouwd en duidelijk kunnen waarnemen, toen hij met de Meester rondwandelde. Deze sprak wat Hij van de Vader gehoord had, dus in overeenstemming met het plan van God. Ook Johannes had uit de hemel de stem van de Vader gehoord: 'Deze is mijn geliefde Zoon in wie Ik mijn welbehagen heb'. De Vader had dus een welgevalen in de Zoon, omdat deze nauwkeurig en punctueel de goddelijke gedachte uitvoerde. Zo was Jezus bezig geweest om door de liefde Gods als de Heiland der wereld, de Helende, de mensen te bevrijden, hen te genezen en te herstellen.

Aan het einde van zijn aardse leven gaf Hij zijn discipelen de opdracht: 'Gij zult mijn getuigen zijn' en dit zijn ze ook geweest. Paulus schreef dat het evangelie ons op betrouwbare wijze overgeleverd is door hen, die het van Hem hadden gehoord (*Hebreeën 2:3*). Wij op onze beurt nemen deze boodschap ook over, realiseren haar in de wereld en getuigen ervan onder de mensen.

15. *Al wie belijdt, dat Jezus de Zoon van God is - God blijft in hem en hij in God.*

Al wie belijdt dat Jezus 'als Heiland der wereld' de Zoon van God is, dat al zijn woorden waarheid zijn en overeenstemmen met het plan van God en dat al zijn werken gericht zijn op het herstel van de schepping en de volmaking ervan, kan zeker weten dat God met zijn Geest en met zijn kracht en met zijn liefde in hem blijft. Hij blijft ook in God, dat wil dus zeggen dat zijn geest verbonden blijft met de Geest van God die leven, liefde, kracht en altijd goed is.

Belijden is een uitvloeisel van wat wij geloven. Door de prediking komen Gods gedachten naar ons toe en deze wekken in ons het geloof op. Dit richt zich dan op het gesprokene en aanvaardt het. Onze geest grijpt hiermee de gerechtigheid en belijdt dat alle schuld is geweken. De ware christen belijdt niet dat hij zijn schuld dagelijks meerder maakt, maar spreekt: 'Ik ben er vrij van, want ik ben een rechtvaardige'. Het belijden van Jezus als Zoon van God betekent dat wij zijn werk voor ons en in ons aanvaard hebben. Hij sprak: 'Een ieder die Mij belijden zal voor de mensen, zal Ik ook belijden voor mijn Vader, die in de hemelen is', en 'voor de engelen Gods' (*Mattheüs 10:32* en *Lucas 12:8*).

Met onze belijdenis maken wij Jezus reëel. Hij kan dan wat doen. Hij is immers de hogepriester van onze belijdenis (*Hebreeën 3:1*). Hij zegt dan tot de Vader en tot de heilige engelen: 'Deze broeder of zuster hoort bij Mij'. Wij belijden dan dat Jezus zijn heilsplan in ons wil realiseren, dat Hij veel zonen tot heerlijkheid wil leiden, dat Hij Koning is over koningen. Bij ziekte en gebondenheid belijden wij de Zoon van God en zeggen niet: 'Dat heb ik van mijn jeugd aan en ik ben nu eenmaal zo', maar 'de Heer zal mij verlossen uit de hand van al mijn vijanden'.

Waarom belijden wij eigenlijk met onze lippen? Omdat het geloof door het horen is, niet alleen bij mensen, maar ook bij de heilige engelen en de duivelen. Door onze belijdenis wordt het geloof van de geestenwereld gestimuleerd. De heilige engelen geloven wat wij zeggen en komen ons ondersteunen en de duivelen geloven ook de woorden die wij uitspreken en zij vluchten sidderend heen. Zo wijken de ziekte- en zondemachten door het geloof in onze woorden. Zij horen dat wij Jezus belijden als geneesheer en overwinnaar en worden door onze woorden zo overtuigd, dat zij hun aanvallen staken. Daarom staat er: 'En zij hebben hem overwonnen door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis' (*Openbaring 12:11*). Bij de ingang van zijn lijden zong Jezus de lofzang en beled hiermee voor de mensen, de engelen Gods en de demonen dat Hij overwinnaar zou zijn. Dit beleden ook Paulus en Silas in de kerker te Filippi, toen zij 'Gods lof zongen' en aldus de weg baanden dat het heil gezien werd (*Psalms 50:23*).

Zelfs kan door ons belijden het geloof van de Heilige Geest in werking worden gebracht. Deze neemt onze belijdenis over en

versterkt hiermee ons geloof, zoals er staat: 'De een (ontvangt) geloof door dezelfde Geest' (1 Corinthiërs 12:9). Daarom spreken wij in nieuwe tongen als onze geest bidt. De Heilige Geest vormt dan op onze lippen de woorden, dus onze belijdenis door middel van vreemde talen. 'En Hij, die de harten doorzoekt, weet de bedoeling des Geestes, dat Hij namelijk naar de wil van God voor heiligen pleit' (Romeinen 8:27).

16. En wij hebben de liefde onderkend en geloofd, die God jegens ons heeft.

Door het overdenken van zijn woord leren wij Gods plan verstaan en merken wij dat dit geheel gebaseerd is op en doortrokken is met de liefde van God jegens de mens. Hij wil niet dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot behoudenis komen. Hij vergeeft menigvuldig en verwijt niet. Hij laat zijn goede gaven afdalen voor ieder die ze maar aanvaarden wil.

Nogmaals komt Johannes bij zijn overdenking tot de conclusie dat God liefde is en dat Hij dus ten opzichte van zijn schepping geen vijandschap, haat of wraakgevoelens koestert. Het is zijn wil dat wij ons niet alleen koesteren in deze liefde en erdoor hersteld worden, maar dat wij de liefde van God zelf ook openbaren in deze wereld. De Vader en de Zoon wonen in ons door de Heilige Geest en hun woorden en hun liefde geven ons hoop op de heerlijkheid, die overeenkomt met de glorie die Jezus heeft. Daarom zegt de Heer: 'De heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven' (Johannes 17:22).

Opnieuw benadrukt dus Johannes dat het niet voldoende is om alleen Gods gedachten over te nemen, maar dat de beminden en geliefden ook de gezindheid van de Vader moeten bezitten, dat is de positieve instelling ten opzichte van hun medemens, in het bijzonder ten opzichte van de broeders. De liefde van God jegens alle mensen is een van de kenmerkendste eigenschappen van de Vader. Zijn ganse wezen is vol barmhartigheid en ontferming en Hij is groot van goedertierenheid. Zo heeft Jezus ons de Vader doen kennen, die zijn zoon doet opgaan over bozen en goeden en die regent over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

Het is voor de mens onmogelijk de liefde Gods te openbaren,

indien hij geheel of gedeeltelijk met de duivel is verbonden, want deze haat de mens. Wie de positieve instelling van God bezit, heeft gemeenschap met Hem. Hij kan verzekerd zijn dat hij uit God geboren is en Hem kent. Hij weet dus zeker dat de woorden die hij gelooft en vasthoudt, waarachtig zijn en overeenstemmen met de diepste gedachten van de Schepper van hemel en aarde. God kennen betekent diens verborgenste en intiemste gedachten verstaan. Jezus Christus heeft door woord en daad ons het wezen van de Vader getoond. Hij sprak: 'Ik heb hun uw naam (dat is uw wezen) bekend gemaakt en Ik zal hem bekend maken (door de inwonende Geest), opdat de liefde, waarmee Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij en Ik in hen' (*Johannes 17:26*).

17. Hierin is de liefde bij ons volmaakt geworden, dat wij vrijmoedigheid hebben op de dag des oordeels, want gelijk Hij is, zijn ook wij in deze wereld.

De liefde Gods moet in ons tot volle ontplooiing komen, dus volmaakt in ons worden op dezelfde wijze als de Heilige Geest begaafdheden in ons moet ontwikkelen om ons tot volkomenheid te brengen. Hoe kunnen wij nu weten dat onze positieve gezindheid jegens God en de mensen tot volle ontwikkeling is gekomen? Dit blijkt op de dag des oordeels, dit wil niet zeggen op de dag dat God de wereld oordeelt, maar de volmaakte liefde wordt openbaar, wanneer het oordeel begint bij het huis Gods, dus als wij in verdrukkingen en beproevingen komen. Dan blijkt of wij van binnen uit bestand zijn tegen de felle aanvallen van de boze geesten die komen om in ons iets te vinden.

Zo vielen zij ook op Jezus aan. Ook Hij kwam onder het oordeel, maar getuigde: 'De overste dezer wereld komt en vindt in Mij niets'. In Jezus was immers de liefde volmaakt, niet alleen de liefde tot zijn Vader die Hij tot het uiterste gehoorzaamde, maar er staat ook, dat Hij zijn discipelen heeft liefgehad tot het einde, niettegenstaande dezen het Hem dikwijls moeilijk maakten. Hij heeft zelfs zijn leven ingezet voor de gehele wereld. Wanneer in ons de liefde volmaakt is, zullen wij ons in deze wereld openbaren zoals Hij Zich heeft getoond.

In de hemelse gewesten zijn wij één door de waarheid te aan-

vaarden. Wij hebben dus een eenheid van denken, maar daarnaast moet er ook eenheid van klimaat zijn, dus van liefde die naar elkaar uitgaat. De liefde Gods die in onze harten uitgestort is, staat altijd gereed om de naaste iets te schenken. Zij gaat dus niet uit om iets te ontvangen of te vragen, maar te geven. In de gemeente leren wij te geven en niet te zijn als kleine kinderen, die altijd ontvangen willen. Jezus sprak dat het zaliger is te geven dan te ontvangen. Wij kunnen het woord uitdelen dat wij in ons opgenomen hebben, maar moeten evenzo uitdelers zijn van de liefde die in ons is uitgestort. Op deze wijze vormen wij dan een hechte eenheid met onze broeders en zusters. Wij zullen dus de liefde Gods die wij in de onzienlijke wereld gekregen hebben, in het natuurlijke leven openbaren, in het bijzonder in de gemeente waartoe wij behoren.

Johannes schrijft dat in ons de liefde volmaakt is geworden. God heeft namelijk zijn liefde in ons vermenigvuldigd zoals Hij ook in ons allen de Heilige Geest heeft gezondend. Hoe talrijker het aantal kinderen Gods wordt dat elkaar liefheeft, hoe groter, hoe weidser, hoe volmaakter Gods liefde onder hen wordt. Zij wordt dit ook indien nog vele anderen binnen haar cirkel getrokken worden, want dan breidt zij zich opnieuw uit in 'liefde tot alle mensen'.

Indien wij dus belijden één te zijn in de liefde, hoe zit het dan met onze houding ten opzichte van hen die in hetzelfde huis wonen of in onze omgeving, of naast wie wij zitten in de samenkomst van de gemeente? Hoe functioneert deze liefde die in ons woont hier op aarde in het dagelijkse leven? Misschien zijn onze broeder en zuster van een heel ander maatschappelijk niveau, van een heel andere cultuur, met volkomen andere achtergronden, of komen zij uit een heel ander kerkgenootschap en zijn ze anders opgevoed. Toch zullen wij aan hen allen de liefde Gods openbaren en ons hart voor niemand toesluiten. Ons geloof in de woorden Gods zal door de liefde werken. Zo zegt de apostel Jacobus: 'Stel, dat een broeder of zuster gebrek heeft aan kleding en aan dagelijks voedsel, en iemand zegt tot hen: Gaat heen in vrede, houdt u warm en eet goed, zonder hen echter van het nodige voor het lichaam te voorzien, wat baat dit?' (*Jacobus 2:15,16*). Het geloof zonder werken en zonder liefde is 'op zichzelf genomen, dood'.

Ook denken we aan de andere die dikwijls in zijn geest wordt aangevallen, zodat hij verward wordt in zijn denken, of in zijn zieleleven, zodat hij telkens zondigt, of in zijn lichaam, zodat hij weer ziek is en instort. Dan moet de liefde Gods onveranderlijk in ons blijven. Wij zeggen niet: 'O, met deze is altijd wat en die is weer op de verkeerde toer'. Onze liefde zal blijven uitgaan naar hen die zorgen hebben, zodat de eenzamen en verdrukten door ons steeds in het klimaat van de liefde komen, opdat zij zich kunnen en durven openstellen. Wanneer iemand aangevallen wordt, is het van groot belang dat hij hiervoor durft uit te komen. Wanneer hij zich ziek voelt, moet hij het niet alleen blijven uitzoeken of trachten het alleen te klaren. Dit behoeft niet, want het gevolg is dat zo'n bedreigde zich in zijn denken te veel gaat concentreren op de wetteloosheid en hierdoor geïsoleerd raakt. Dan verliest hij de band met de gemeente. Natuurlijk moet iemand zich in de onzinnelijke wereld opstellen, maar indien hij het niet redt, niet bolwerken kan, laat hij dit belijden aan hen die in de gemeente aangesteld zijn. Hij kan dan zeggen: 'Dit en dat scheelt mij, ik heb getracht zelf de overwinning te behalen, maar het lukte niet. Willen jullie met mij bidden en met mij strijden?' Wanneer het klimaat van de liefde aanwezig is, zal dit ook gemakkelijk gaan, want men weet dat de broeders positief zijn ingesteld. Ze zijn als de Heer die ook wil dat allen tot Hem komen met hun nood en die wil redden, helpen en bouwen.

Het gebeurt wel dat mensen zeggen: 'De Heer zal mij wel genezen, ik zeg het maar niet in de gemeente'. Zij stellen zich dan meestal ook niet op en spreken de machten niet aan. Zij wachten gelaten met de vage gedachte dat de Heer op de een of andere geheimzinnige manier en 'op zijn tijd', zal ingrijpen. Maar Hij doet dit door ons heen en door de gemeente heen, want dit is zijn lichaam. Dit heeft de opdracht om te genezen, om de bressen te dichten en de muren te herstellen. Van Jezus staat dat Hij afwacht, totdat al zijn vijanden onder zijn voeten worden gelegd. Indien wij aangevallen worden, moeten wij niet passief zijn, maar de liefde Gods moet ons tezamen binden, zodat wij de kracht Gods actief gebruiken om de boze te verslaan.

Wanneer iemand gezondigd heeft, moet hij dit ook niet verbergen, maar zijn kwaad gaan belijden. Altijd moet er iets open-

baar worden gemaakt, al is het maar in een kleine kring, aan een enkele vertrouwde broeder of zuster. De apostel zegt: 'Je moet de geesten ontmaskeren'. Zodra bij de machten der duisternis de bedekking waarachter zij zich verbergen, afgetrokken wordt, komen zij in het licht. Dan kunnen ze gemakkelijker verdreven worden. Ze houden er immers niet van dat het licht hen beschijnt. Ze zijn als de ratten in een donkere schuur. Wanneer je er even met de zaklamp doorloopt, vluchten ze weg.

Wanneer in de gemeente een goed klimaat heerst, wanneer de liefde Gods dus functioneert, wanneer ieder bereid is de ander te helpen en bij te staan teneinde het leven te herstellen, zijn wij sterk en worden we ook gereinigd, dit wil zeggen dat dan alle werken des duivels tevoorschijn komen en verdreven kunnen worden. Dan zijn wij op weg om te worden wat God zoekt: een gemeente zonder vlek of rimpel. Stop daarom de rimpels niet weg, maskeer ze niet, maar ga openlijk in de strijd. In het Koninkrijk Gods is geen gelatenheid, geen gezapigheid of onderworpenheid aan de boze onzerzijds, maar kracht en leven. Indien je hulp nodig hebt, zoek deze in de gemeente bij hen die God hiervoor aanstelde. Zoek geen heil bij allerlei zogenaamde grote godsmannen, die buiten de gemeente opereren.

18. *Er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees uit; want de vrees houdt verband met straf en wie vreest, is niet volmaakt in de liefde.*

Wie God kent en Hem liefheeft, weet ook hoe groot, hoe machtig, hoe sterk Hij is. Hij is trouw in het houden van zijn woord dat herstel en bewaring belooft. Wie dit vasthoudt en wie op Hem zijn vertrouwen stelt, zal niet beschaamd uitkomen en gaat nimmer onder. Hoe de vijand ook aanvalt, hij hoeft niet te vrezen, zoals de psalmist zegt: 'Al zie ik zelfs een leger mij omringen, toch vrees ik niet, 'ik verlaat mij op de Heer'. Hij hoeft niet bang te zijn voor de machten der duisternis die op hem aanvallen, maar ook niet voor mensen die hem bedreigen en benauwen. De psalmist zegt verder: 'Als God mijn schild en hulp wil wezen, wat zal een nietig mens mij doen?' Wij hoeven niet bang te zijn voor God, want Hij is vol liefde en ontferming. Maar er staat toch:

‘Vrees God’? Dit is evenwel een ander soort vrees. Deze houdt geen verband met straf van Gods zijde, maar zij houdt eerbied en ontzag in en heeft te maken met gehoorzaamheid. Daarom kan met grote blijdschap gezegd worden: ‘Looft onze God, al zijn knechten, die Hem vreest’ (*Openbaring 19:5*). Wie God vreest, onderhoudt zijn geboden en deze bewaren hem ervoor dat hij een prooi wordt van de machten der duisternis en van de dood.

Vrees, angst en bezorgdheid vormen het klimaat van de boze. Wanneer zij op je afkomen, ga dan op je voeten staan en trek de geestelijke wapenrusting aan. Met vrees en angst willen de boze geesten je intimideren. Ze schilderen je iets voor dat misschien nooit realiteit wordt. Ze hypnotiseren de beangstigde mens, zodat hij niet onder het gezicht van de slang uit durft te komen. Wanneer de duivel iets vindt, waardoor hij een claim op een mens krijgt, zal hij door angst en bezorgdheid de geest van de mens nog verder onder druk zetten, zodat de aangevallene door matheid van ziel verslapt en zich niet meer durft op te richten, of de knikkende knieën durft te strekken teneinde de volle wapenrusting aan te doen, waarmee hij de vurige pijlen van de boze kan weren.

Een mens die zich bang laat maken, stelt zich buiten het klimaat van God, dus buiten de liefde. Hij houdt immers niet vast aan de beloften en toezeggingen en aan de kracht van de Geest in hem. In hem die volmaakt is in de liefde, wordt niets strafwaardigs gevonden, waardoor de boze zijn recht zou kunnen laten gelden.

19. *Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.*

God heeft de mens eerst liefgehad. Aan de avond van de zesde scheppingsdag, nadat God door de mens te formeren de kroon op zijn arbeid gezet had, zag Hij dat al wat door Hem geschapen was, zeer goed was. Hij had een bijzonder welbehagen in de mens en om diens wil had Hij al het andere doen ontstaan. Een hoger wezen dan de mens werd niet door Hem voortgebracht en zal ook nooit door Hem gemaakt worden, want Hij schiep de mens naar zijn beeld en als zijn gelijkenis.

Ook toen de mens viel en als koning der aarde onttroond was, bleef God hem liefhebben en veranderde Hij zijn plannen niet.

Zijn liefde creëerde een weg om de mens met Zich te verzoenen teneinde met Hem gemeenschap te kunnen hebben. Het was zijn woord dat in Jezus Christus deze nieuwe weg openbaarde. Door diens prediking en door zijn Geest te aanvaarden wordt de liefdeband tussen God en de mens weer hersteld. De gelovige kan de gedachten en de gezindheid van God weer overnemen door zich volhardend en voortdurend op Hem te richten. Op deze wijze kan ook de liefde Gods in zijn hart worden uitgestort en het is hem mogelijk deze liefde in de wereld te openbaren. Zoals Gods liefde altijd naar de mens is uitgegaan, zo zal ook de liefde van de ware christen die werkelijk met God gemeenschap heeft, naar zijn naaste uitgaan, naar zijn broeders en zusters, naar alle mensen en naar de hele schepping.

De liefde Gods is zeer sterk. Zij gaat gepaard met barmhartigheid, goedertierenheid en doet nimmer enig mens kwaad. Zij wil dat de naaste zuiver en gereinigd in het midden van de gemeente zal kunnen leven. Daarom staat er ook, dat het doel van de vermaning, dus het gewenste resultaat van ons spreken met een zondaar, altijd moet zijn om liefde tot God op te wekken uit een gereinigd hart, zodat de overtreder weer een goed geweten ontvangt en zijn geloof weer goed functioneert (*1 Timotheüs 1:5*). Wie bij zijn vermaan toorn of bitterheid opwekt, kan beter zwijgen en de machten in de geestelijke wereld bestrijden in gebed. Zo functioneert de liefde Gods in de gemeente in de zichtbare wereld.

Wanneer wij de liefde Gods uitdragen, zal gezien worden dat wij zelf God liefhebben. We kunnen immers wel zeggen dat wij de Heer beminnen en zijn woorden hebben overgenomen, maar wanneer wij het klimaat van het rijk Gods niet openbaren, kan niemand controleren of dit wel waar is. Wanneer wij evenwel de ondersteunende en helpende liefde openbaren, kunnen we met elkaar in de gemeente voortgaan op de hoge weg, teneinde tot de volmaaktheid te komen. Dan zullen we alles wat tegen de wetten Gods indruist, moeten wegdoen: de zwakke zal hierin ondersteund, de zieke opericht en de gebondene bevrijd worden.

Wij hebben de Heilige Geest ontvangen en met Hem dus de liefde Gods. Heeft deze Geest ons nu ineens tot volkomen ont-plooiing gebracht? Neen, maar Hij tracht ons tot ontwikkeling te

brenge. Door een groeiproces zullen de gaven als die van wijsheid, kennis en onderscheiding der geesten steeds rijker in ons gemanifesteerd worden. Dit is het opmerkelijke: hoe meer geestelijke begaafdheden wij bezitten, des te meer en rijker de liefde ookgeopenbaard kan worden. Wanneer slechts één begaafdheid in ons functioneert, kunnen we de naaste maar weinig helpen. Wanneer wij evenwel een veelvoud van gaven bezitten, kunnen die ook een rijkdom van geestelijk leven in ons teweeg brengen en hebben we ook veel om een ander te dienen en te helpen en worden we uitdelers van de 'menigerlei genade' Gods.

Zoals de Geest ons volkomen zoekt te ontplooiën, zo groeien wij ons aan de waarheid der schriften vasthoudende, naar Hem toe, die een volmaakt geestelijk mens was en in wie ook alle talenten zuiver werkten. In Hem kwam ook de liefde Gods ten volle openbaar. Zo zullen wij niet alleen om de geestelijke begaafdheden bidden, maar er ook naar ijveren ze te gebruiken en ermee bezig te zijn. We zullen daarbij onszelf verloochenen om alleen datgene te grijpen wat uit God is. Langs deze weg wordt ook de liefde Gods in de gemeente openbaar en dat is dan weer een getuigenis in de wereld, want het betekent het uitstralen van goddelijk licht. Paulus zegt dat de rechtvaardige door geloof leeft, dit wil zeggen dat hij de woorden van God moet grijpen en vasthouden. Dit geloof werkt door de liefde. Zij is voor ons geloof de stimulans. Wanneer je de gedachten Gods overneemt en zijn medearbeider wordt, zul je ook zijn liefde moeten bezitten om de naaste, je broeder en zuster, te kunnen bereiken. Slechts dan ben je in staat hem of haar te kunnen omtuinen en te helpen.

20,21. Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan ook God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben. En dit gebod hebben wij van Hem: Wie God liefheeft, moet ook zijn broeder liefhebben.

Wanneer een gelovige een positieve band met God heeft, zal dat in zijn leven blijken. We kunnen moeilijk zien wat er in iemands hart is, dus de mogelijkheid bestaat dat hij zegt God lief te hebben, terwijl dit niet waar is, of dat hij misleid wordt door

religieuze machten door wie hij contact heeft met leugengeesten. Wanneer zijn inwendige mens niet waarlijk op God gericht is, zal hij ook de liefde Gods niet in zijn hart ervaren en is het dus voor hem een onmogelijke zaak deze uit te dragen. In zijn leven zal dan blijken dat hij een afkeer heeft van zijn broeders, dat hij hen zelfs haat of zich negatief jegens hen opstelt. Hij wil ze ook niet helpen en ondersteunen, maar richt zich tot hen met beschuldigingen, verwijten en dreigementen.

Ten opzichte van zijn broeders kan iedere gelovige tonen wat er in zijn hart aanwezig is. De verborgen omgang die hij met God heeft, kan hij niet laten zien, maar de liefde jegens zijn broeder en zijn gedragingen tegenover zijn naaste kan ieder opmerken. Zo kan men zien of een broeder in de waarheid of in de leugen staat. Heel duidelijk zegt Johannes dat er sprake is van een wet van God: wie God liefheeft, dus Hem kent en nauw en positief met Hem verbonden is zal ook liefde openbaren ten opzichte van zijn broeders en zusters. Hij zal daarbij al zijn geestelijke begaafdheden ten dienste van zijn medegelovigen stellen en ook bereid zijn in diens stoffelijke noden te voorzien. Niemand heeft immers groter liefde dan die zijn leven inzet voor zijn vrienden.

In *Johannes 15:12* staat: 'Dit is mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb liefgehad' en in *13:34,35* wordt opgemerkt: 'Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt. Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander'. Petrus spreekt: 'Voegt bij de broederliefde nog de liefde jegens allen', want God had de mens zo lief, dat Hij zijn eniggeboren Zoon schonk aan ons, toen wij nog zondaars waren. Hij had de geknechte en de gebonden slachtoffers van de boze lief. Zo zullen ook wij onze liefde uitbreiden tot de buitenstaander. Het gaat dan niet over de verre 'naaste' in de derde wereld, die wij nooit hebben gezien. Wij laten het doen van barmhartigheid aan hem, gaarne over aan de daartoe bevoegde instanties en wereldgeesten, die terzake kundig zijn en die controle-apparaten hebben, zodat niet teveel geld aan de strijkstok blijft hangen. Het is goed om barmhartige regeringen te hebben, zoals wij, voor wie wij uiteraard ook bidden, dat zij de nodige wijsheid zullen hebben om hun taak te volbrengen. Dit doen wij niet, omdat wij het in al-

les met ons bestuursapparaat eens zijn, maar omdat de bijbel ons gebiedt voor hen te bidden, dus voor hen bezig te zijn in de hemelse gewesten.

Hoevelen zijn er evenwel niet wier naasten de hoge weg niet mee willen bewandelen. Wij komen hen tegen onder degenen die aan onze zorgen zijn toevertrouwd: een man of vrouw of kinderen. Laten wij hun in het bijzonder de liefde Gods die in onze harten woont, tonen. Wij zeggen niet tegen een kind dat zich verzet: 'Hoepel jij maar op en je kunt de deur wel uit'. Dit zeggen de 'vrome'geesten, die niet met God verbonden zijn en ons verleugenen willen met de voorstelling een stil en gerust leven te kunnen leiden zonder die man of zonder dat kind. Wij blijven evenwel in de naam van Jezus zo'n man of zo'n vrouw claimen voor het Koninkrijk Gods. In de onzienlijke wereld houden wij hen vast met onze geest en bewijzen hun onze liefde. We verzorgen ze en trachten hen in het klimaat van de Heer te brengen en te houden. Misschien worden zij dan daardoor gewonnen. Indien er nood in hun leven is, weten ze: er is altijd openheid, ik heb nog een plekje bij mijn man, mijn vrouw, bij vader of moeder. Daar is altijd nog de sfeer van de liefde Gods waarin ik terecht kan met mijn moeite en ellende. Zo breiden wij onze liefde uit over hen die vlak bij ons zijn.

Ook met andere ongelovige mannen en vrouwen kunnen we goede contacten onderhouden, met familieleden, burens en met hen met wie we werken. Dat kan wonderlijke resultaten hebben. Door ontspannenheid en openhartigheid krijg je met vele mensen verbinding en je weet niet waartoe dit leiden kan. Je moet geduld hebben, want het is dikwijls moeilijk, maar van onze kant moet er altijd liefde zijn en de positieve instelling die God ook tot die man en die vrouw heeft. Ik denk dan: hoe stug en dwars hij of zij is, Jezus is ook voor hem of haar gestorven. Hij of zij horen ook bij 'het ganse menselijke geslacht'. God is ook barmhartig voor hen en doet ook over hen zijn zon opgaan en deze liefde mag ik meehelpen uitbreiden.

Zo wordt, zegt Johannes, de liefde Gods 'bij ons volmaakt', dat is dus volmaakt in u en in mij. Oefen je in deze liefde en ijver dan verder naar de geestelijke begaafdheden en naar geestelijke rijkdom teneinde iets weg te kunnen schenken.

Ook in het natuurlijke lopen wij niet achter, want wanneer wij iemand gebrek zien lijden, sluiten wij ons hart niet toe, maar laten de liefde in ons functioneren. Dan zijn wij bereid ook onze vijandige naaste en buur bij te springen en tonen zo, dat de liefde van God in onze harten is uitgestort, ‘want de genade Gods is verschenen, heilbrengend voor alle mensen’.

HOOFDSTUK 5

1,2. Een ieder, die gelooft, dat Jezus de Christus is, is uit God geboren; en ieder, die Hem liefheeft, die deed geboren worden, heeft ook degene lief, die uit Hem geboren is. Hieraan onderkennen wij, dat wij de kinderen Gods liefhebben, wanneer wij God liefhebben en zijn geboden doen.

In deze perikoop gaan we ons bezighouden met de persoon van Jezus Christus en met de plaats die Hij inneemt in het heilsplan, in de gedachten van de Vader en in het leven van de gelovigen. Het is een zeer belangrijk onderwerp, want hiervan hangt ons leven af.

Er zijn veel mensen die zeggen in Jezus te geloven, maar ik vraag altijd: in welke Jezus geloof jij? Is het de Jezus van wie de Schriften getuigen, van wie in het oude verbond de profeten spraken, wiens geschiedenis is neergelegd in de evangeliën en in de brieven en die ons de kennis bijbracht van de hemelse gewesten? Is het waarlijk deze Jezus? Hij heeft immers zelf gezegd, dat velen onder zijn naam zouden uitgaan om talrijken te verleiden. Mogelijk bedoelde de Heer dat er mensen zouden optreden, die zichzelf Jezus noemen en zich zo als verlosser en zaligmaker presenteren. Zo zouden dan velen verleid worden.

Wanneer wij de verschillende religieuze bladen inkijken, zien wij hoe regelmatig figuren opstaan, die zichzelf de naam Jezus toeëigenen. Voor ons is het dan wel duidelijk dat zulke mannen niet die Jezus zijn over wie wij spreken en in wie wij geloven. Zulke pseudo Jezusfiguren komen heus meer voor dan veelal wordt gedacht. Zelf maakte ik mee dat een man, die bij ons geïntroduceerd werd door een gerenommeerd pinksterevangelist, op bezoek was. In de loop van het gesprek hoorden wij dat hij zichzelf uitgaf voor een nieuwe incarnatie van het Woord Gods. Hij sprak het zeer duidelijk uit: 'Ik ben Jezus'. Hij zou hier op aarde het werk van onze Heer voortzetten. Hij beval mijn man zijn bril af te zetten, want dan zouden diens ogen ogenblikkelijk herstellen en hij

zou voortaan geen bril meer nodig hebben. Mijn man keek hem aan, schudde het hoofd en sprak: 'Dat doe ik niet, ik houd hem op'. Ik zou echt niet durven beweren dat als mijn man gehoorzaam had er niet iets aan zijn ogen zou zijn veranderd, want de boze kan ook wel het een en ander aan bedrieglijke tekenen en wonderen produceren. Dit wist mijn man toen evenwel zeker, dat hij op een dwaalspoor zou zijn gekomen. Het gehoorzamen aan zo'n valse profeet betekent immers het zich onderwerpen aan de duivel. Hoe wonderlijk het ook is, zulke lieden misleiden altijd weer opnieuw een bepaald soort gelovigen dat geen vast fundament onder zich heeft.

Ook hebben wij meegemaakt dat in de onzienlijke wereld geesten zich aandienenden, die zich de naam van Jezus aanmatigen. Zij eisen aanbedding van hun slachtoffers die door hen op het verkeerde spoor zijn geleid. Deze mensen worden bedrogen door geesten die zich voordoen als engelen des lichts. Het zijn dikwijls ernstig zoekende zielen die door zulke machten worden benaderd. Wanneer zij dan bidden, ook al noemen zij de naam van Jezus, ontvangen zij niets van de rijkdommen van het Koninkrijk Gods, noch leven noch godsvrucht. Wanneer wij ons tot onze Heer Jezus Christus wenden en met Hem in gemeenschap komen, bevinden wij ons tegelijkertijd in zijn klimaat, dat van blijdschap, vrede en gerechtigheid. Zij die in contact gekomen zijn met een boze geest, die zich uitgeeft voor Jezus, ervaren ellende, depressie en droefheid. Meerdere malen hebben wij gezien dat mensen die tot hun Jezus riepen, in zo'n duistere sfeer terechtwamen. Wij zeiden eens in een gesprek met iemand: 'Bid nu zelf eerst maar'. Toen zagen we duidelijk dat deze persoon in trance kwam. Zij kwam niet in aanraking met de levende God, maar met een demon die haar zo verduisterde en beangstigde, dat haar gelaat zich gespannen samentrok. Hetzelfde verschijnsel kan men waarnemen in bepaalde samenkomsten waar de aanbedders van 'Jezus' door zijn naam vele malen te herhalen, in een twijfelachtige geestvervoering raken. Wat deze zuster betrof, was de toestand na haar gebed erger dan tevoren. Wij wisten gelukkig deze schaduwen te verdrijven door haar een gebed voor te zeggen, dat geheel positief was gericht tot onze Jezus. Wij moeten waakzaam zijn en heel goed weten, of wij inderdaad met de Heer Jezus der Schriften te doen

hebben en Hem alleen eren en aanbidden. Dit wisten de apostelen en evangelisten ook al. Wanneer Mattheüs Jezus aanduidt, voegt hij eraantoe: 'Die Christus genoemd wordt', dat is de gezalfde met de Heilige Geest. Indien wij de brieven van de apostelen lezen, merken wij telkens dat zij Jezus identificeren. Zij voegen dan bij zijn naam: de Zoon des Vaders, die dood is geweest en levend is geworden. Zij omschreven dus daarmee onze Heer Jezus, de verzoener van onze schuld, zoals wij Hem kennen uit zijn woord. Wij zeggen wel eens tot hen die innerlijk verleugend zijn geweest: 'Wanneer jullie nu weer gaan bidden, zeg er dan bij met welke Jezus je in de onzienlijke wereld wilt verbonden zijn, opdat je niet opnieuw in aanraking komt met die duistere macht, die je zo lang in zijn ban heeft gehad. Zeg erbij: Jezus, u, die voor mijn zonden hebt betaald, die dood geweest is en nu leeft en die als Zoon van God zit aan de rechterhand des Vaders. Laat duidelijk merken: met deze Jezus zoek ik gemeenschap, Hem wil ik aanbidden, Hem toebehoren en met Hem de weg gaan. Dan weet men zeker dat men de goede Jezus ontmoet en terecht komt in het klimaat van het Koninkrijk Gods. Van deze Jezus zal men dan ontvangen, wat men in het geloof vraagt.

Toen Simon Petrus zijn geloof in Jezus beled en sprak: 'Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God', was het antwoord van onze Heer: 'Op deze petra zal Ik mijn gemeente bouwen'. Een ieder die werkelijk gelooft dat Jezus de Zoon van God is, dat Hij door de Vader in de wereld gezonden was om het verlossingswerk tot stand te brengen en daartoe als de Christus gezalfd werd met de Heilige Geest, heeft deel aan het heil, Hij wordt wedergeboren door het levende en blijvende woord van God en wordt een nieuwe schepping. 'Uit God geboren', betekent uit diens woord geboren. De mens heeft gebroken met iedere macht van de duisternis en zich positief verbonden door het geloof met de gedachten van God, met diens woord en diens Geest. Ditzelfde is ook gebeurd met alle broeders en zusters in Christus. Dezen zijn ook uit God geboren, hebben ook de Heilige Geest ontvangen en in hun harten is ook de liefde Gods uitgestort. Het kan dan ook niet anders of Gods kinderen moeten een liefdeband met elkaar hebben.

Hoe weten wij nu dat de liefde die wij aan onze broeders en zusters bewijzen, waarachtig en zuiver is en uit een goede bron

komt? Men kan immers ook goed zijn voor een ander, maar daarmee zijn heil en zijn verlossing niet op het oog hebben. Er is een liefde tot de medemens die er niet op gericht is dat deze het doel van God met hem in zijn leven zal bereiken. Men is dan wel vriendelijk, toegevend en tegemoetkomend, maar niet uit de gezindheid die God heeft ten opzichte van de mens om deze volmaakt te doen zijn. In de liefde van velen zien wij andere oogmerken dan die God heeft. Zo tracht men bijvoorbeeld door bepaalde vormen van liefde mensen geestelijk aan zich te binden. Men oefent invloed op hen uit om hen gunstig voor zich te stemmen, om zichzelf gemakkelijker te kunnen bewegen of zelfs om een dekmantel voor de zonde te kunnen creëren. Wanneer iemand zeker wil weten of hij zijn broeder op de juiste wijze liefheeft, zal hij zijn liefde moeten toetsen aan die hij tot God heeft, dus aan zijn verbondenheid met de eigenschappen van het goddelijke wezen dat hij bemint en aan zijn eigen gezindheid om al de geboden van God te realiseren. Liefde tot God betekent immers: liefde tot alles wat goed, zuiver, waar, volmaakt en rein is. Dan zegt men tot hen aan wie men zijn liefde wil bewijzen: 'Kom ga met ons en doe als wij'.

3,4. *Want dit is de liefde Gods, dat wij zijn geboden bewaren. En zijn geboden zijn niet zwaar, want al wat uit God geboren is, overwint de wereld; en dit is de overwinning, die de wereld overwonnen heeft: ons geloof.*

Wie het woord van God bewaart, blijft in de liefde van God en in de liefde van Jezus. Deze sprak: 'Wie Mij liefheeft, bewaart mijn geboden'. Wanneer in een gezin kinderen hun vader en moeder liefhebben en op hen gericht zijn, willen ze ook graag doen wat hun ouders zeggen. Wanneer hun eigen begeerte dan soms een andere kant uitgaat, zeggen ze toch: 'Mijn moeder of mijn vader heeft het liever niet, laat ik het maar niet doen'. Ze bewaren de geboden van hun ouders en zo doen wij dit ten opzichte van onze God, die wij liefhebben. Wij doen wat Hij zegt en een van zijn wetten is, dat wij ook de broeders moeten liefhebben en één geheel met hen vormen.

Wij zijn een nieuwe schepping die voortgebracht is om goede werken te doen (*Efeziërs 2:10*). Daartoe zijn we dan ook herscha-

pen. Oorspronkelijk was de mens goed en deed hij vanzelf en met het grootste gemak wat God wilde. Zo is het ook met de herschepping. Wanneer iemand bevrijd is van de machten der duisternis en zonder besef van kwaad met God kan verkeren en gesteund wordt door de Heilige Geest, is het niet moeilijk voor hem naar Gods wetten te leven. Voor een gezond oog is het niet moeilijk om te zien. Alleen wanneer dit orgaan iets mankeert, wordt het bezwaarlijk. Een oor is gemaakt om te horen. Dit gaat vanzelf. Daar behoeft de mens zelfs niet bij te denken. Alleen wanneer het misvormd is of ziek, wordt het luisteren belemmerd. Zo is het voor de mens Gods die geschapen is tot goede werken, helemaal niet moeilijk om de geboden Gods te bewaren. Als dit wel zo is, betekent het dat er druk op zo'n christen uitgeoefend of dat hij verleid wordt. Als hij evenwel in de hemelse gewesten vrij leeft, gaat het vanzelf om naar de wil van zijn Schepper en Herschepper te functioneren. Dan is het ook niet moeilijk om de wereld te overwinnen. Deze staat immers onder heerschappij van de boze.

Wanneer die op zijn terrein rondgaat om te verleiden, ziek te maken of te verleugenen, onderkent de christen dit ogenblikkelijk, mits hij gewend is om met zijn Heer in de hemelse gewesten te wandelen in waarheid en gerechtigheid. Dan kan hij door de Heilige Geest die in hem woont, de machten identificeren. Gods Geest overtuigt immers van zonde, gerechtigheid en oordeel. Zodra de boze geesten op ons afkomen, zal de Heilige Geest ons erop attent maken en we zullen ons tegen hen kunnen wapenen. Zo zullen we de wereld die in het boze ligt, kunnen overwinnen door de wijsheid en de kracht van God in ons, die onze eigen geest ondersteunen. Dit alles functioneert door ons geloof.

Door het geloof zijn wij wedergeboren, door het geloof hebben wij de doop in de Heilige Geest ervaren, door het geloof functioneert de liefde van God in ons en zo hebben wij een schild, waarop de vurige pijlen van de overste dezer wereld en van zijn trawanten gedooft worden. De nieuwe mens is in staat om de wereld te overwinnen, zoals Jezus deze overwon. Hij sprak immers: 'Heb goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.' Door een geloofswandel in de hemel worden de begeerten en de lusten van de wereld weerstaan en wij vernieuwd in ons denken. De wijsheid van deze wereld is dan voor ons dwaasheid, ongeestelijk en demo-

nisch. Johannes schrijft niet over de dingen in de zienlijke wereld, maar over die uit de onzienlijke en omdat wij de gedachten van Jezus Christus overgenomen hebben, kunnen wij zegevieren. Indien evenwel zijn gedachten in ons niet zijn, weten we zelfs niet waar de wetteloosheid vandaan komt en dus ook niet hoe we haar bestrijden moeten of ons ertegen moeten opstellen. Als wij werkelijk geestelijk leven, kunnen we de wereld met haar verleidingen, haar overwegingen, beschuldigingen en aanvallen, weerstaan en buiten ons leven houden. Dan blijven we vrij van haar.

5. Wie is het, die de wereld overwint, dan wie gelooft, dat Jezus de Zoon van God is?

Eerst zagen wij dat ons geloof de wereld heeft overwonnen. Nu gaat het over de inhoud van dit geloof dat naar de overwinning voert. Het geloof maakt vanuit onze geest contact met het woord van God. Het aanvaardt dus dat Jezus de Zoon van God is. Hij is op de wereld gekomen om de mens te redden, de vijand te verslaan en te verdrijven, zodat het nieuwe leven in blijdschap, vrede en gerechtigheid zich vrij kan openbaren. Het gaat hier nu over de mens Jezus, die de Vader geheiligd en in de wereld gezonden heeft. Voor Hem was het geen laster Zich Gods Zoon te noemen (*Johannes 10:36*). De naam Christus kwam in vers 1 ter sprake. Daar ging het over de Gezalfde, maar hier over de mens die zelf overwon en ons naar de overwinning voert, want wie overwint, gelijk Hij overwonnen heeft, zal met Hem zitten op zijn troon (*Openbaring 3:21*). Men zegt wel eens dat wij met een overwonnen vijand te doen hebben. Dit is slechts in zoverre waar, dat Jezus hem volkomen heeft overwonnen en ons een toerusting gaf en een voorbeeld naliet, zodat wij ook kunnen triomferen. De geestelijke strijd wordt ons dus zeker niet bespaard, zoals er staat: 'Strijd de goede strijd des geloofs, grijp het eeuwige leven, waartoe gij geroepen zijt' (*1 Timotheüs 6:12*).

Wij moeten dus de woorden en gedachten van Jezus overnemen en gebruiken om in de geestelijke worsteling de zegepraal te kunnen behalen. Als wij niet geloven dat Hij de Zoon van God is, die op zijn beurt het plan van God overnam, zijn we nergens. Waar zouden wij immers de kennis vandaan halen? Waar zouden

we het vertrouwen op de Heilige Geest vandaan halen? Wij hebben immers ook de Geest Gods van Jezus ontvangen, want Hij is en blijft de dooper met de Heilige Geest. Hij is de Zoon die ons de Vader doet kennen en diens gedachten doorgeeft, welke wij overnemen en met zijn Geest behalen wij de overwinning.

6. Dit is Hij, die gekomen is door water en bloed, Jezus Christus, niet slechts met water, maar met het water en met het bloed. En de Geest is het, die getuigt, omdat de Geest de waarheid is.

Wij geloven de schriften, die ons meedelen dat de Zoon van God in alles de mensen gelijk is geworden. De Zoon des mensen is geboren uit een vrouw en groeide op bij zijn moeder en pleegvader. Hij leefde als een kind in het stadje Nazareth en was in het huis van zijn ouders tot zijn volwassenheid. Een ding onderscheidde Hem van ons allen, namelijk dat Hij nimmer zonde heeft gedaan. Hij werd door de Vader geheiligd en nam nimmer contact op met onreine geesten. Daardoor wies Hij op tot een volmaakt natuurlijke en rechtvaardige man, die steeds bezig was met de dingen van zijn Vader in de hemel.

Hij leefde ook met zijn medemensen in een goede verhouding en als jongen was Hij zijn vader en moeder in alles onderdanig, precies naar de wetten die God had gegeven en waarin staat: 'Eert uw vader en uw moeder'. Ook alle andere geboden onderhield Hij nauwkeurig. Hij leefde onder de wet zoals de Vader deze had gegeven. Hij deed er dertig jaar over om volwassen te worden. Het is een benauwende gedachte dat in onze tijd zoveel jongelui zo snel rijp moeten zijn. Als zij achttien zijn, moeten zij al kunnen stemmen, dus moeten zij al inzicht hebben in politieke, sociale, maatschappelijke en economische situaties. Het is mij een raadsel waarom dit alles zo vlug moet gaan. De hemelse Vader gaf zijn Zoon de tijd om Zich rustig te ontwikkelen en het zou heerlijk zijn, als onze kinderen dit ook vergund werd, zodat ze niet hun hele leven door behoeften te jakkeren in een veel gecompliceerder maatschappij dan waarin onze Heer opgroeide.

Toen Jezus dertig jaar was, wandelde Hij naar de Jordaan en zocht daar Johannes de Dooper op. Hij kwam daar dus aan als een natuurlijk en rechtvaardig mens. Toen Hij bij Johannes kwam,

vroeg Hij hem om gedoopt te mogen worden in water. Deze had evenwel inzicht en sprak: 'Dat kan ik niet doen, want U bent volmaakt rechtvaardig. Ik ben gekomen om een doop van bekering te prediken. Ik moet de mensen oproepen tot levensvernieuwing en dan vergeef ik hun de zonden en zijn ze rechtvaardig. Hierna volgt dan hun doop. Ze getuigen daarna: ik sta als een rechtvaardige op. Dat is voor U niet nodig. U hoeft Zich niet te bekeren. U hoeft niet met de ongerechtigheid te breken, want U bent rein'. Onze Heer antwoordde evenwel: 'Ik ga als een rechtvaardige onder in het doopwater en sta ook op als een rechtvaardige, maar Ik doe het als een getuigenis'. Is dit ook voor de christen in onze tijd niet hetzelfde? Ook wij willen evenals Hij 'alle gerechtigheid vervullen'. Als wij ons laten dopen, is dit ook een getuigenis. Wij hebben toch reeds voor onze doop gebroken met de zonde en wij zijn wedergeboren, dus rechtvaardigen door het bloed van Jezus Christus. Voordat wij in het water gaan, zijn we dus evenals onze Heer rechtvaardig. Hij is ons voorbeeld en Hem volgen wij. Wezenlijk doet dit bad ons niets, maar het gaat om een getuigenis die wij afleggen van hetgeen met ons al gebeurd is.

Toen Jezus uit het water opkwam, daalde de Heilige Geest op Hem neer. Deze kwam in het hart van een volmaakt natuurlijk mens en op dat ogenblik werd de Heer tot een volmaakt geestelijk mens. Als later Nicodémus bij Hem komt, zegt Hij: 'De Zoon des mensen, Die in de hemel is' (*Johannes 3:13*, St.Vert.). Na de doop in de Heilige Geest functioneerde Jezus naar zijn inwendige mens voortaan in de onzienlijke wereld. Daar was zijn burgerschap, zijn wandel en daar zou Hij ook strijden en overwinningen boeken. God gaf van deze Geestvervulde Zoon het getuigenis: 'Deze is mijn geliefde Zoon' en daarbij klonk de raad: 'Hooft Hem!' De Geest had ook een getuigenis gegeven, want tot Maria had Hij gesproken: 'Deze zal de Zoon van de Allerhoogste genaamd worden'. Jezus was niet alleen de Zoon van God, maar Hij ging als zodanig na zijn doop in de Heilige Geest ook de werken des Vaders doen.

Het optreden van Jezus in deze wereld wordt begrensd door twee markante gebeurtenissen. De eerste is dus zijn doop in water bij de aanvang van zijn werkzaamheden. De Doper sprak: 'Zelf wist ik niet van Hem, maar opdat Hij aan Israël zou geopenbaard worden, daarom kwam ik dopen in water' (*Johannes 1:31*). Toen

de voorloper de Geest op Jezus zag neerdalen, sprak Hij: 'En ik heb gezien en getuigd, dat deze de Zoon van God is' (*Johannes 1:34*). De dag erop werd Johannes, de schrijver van deze brief, een volgeling van Jezus. In de jaren die volgden, heeft de Heer het Koninkrijk der hemelen gepredikt en de verborgenheden ervan geopenbaard. Terwijl Hij hiermee bezig was, heeft de Vader nog enkele malen vanuit de hemel gesproken: 'Deze is mijn Zoon'. Die uitverkoren Zoon ging rond, goeddoende en genezende allen die van de duivel overweldigd waren, omdat God met Hem was en Hem met zijn Geest had gezalfd. Zo liet Jezus ons een voorbeeld na, opdat de zonen Gods in zijn voetsporen zouden wandelen.

Hij is evenwel niet alleen gekomen door water, maar ook heeft deze volmaakte mens op priesterlijke wijze zijn bloed, dat is zijn leven, gegeven als Lam van God tot delging van de schuld der wereld. Niettegenstaande zijn lijden en sterven was deze tweede mijlpaal zo ontzagwekkend, dat zelfs de Romeinse hoofdman en zijn soldaten getuigen moesten: 'Waarlijk dit was een Zoon Gods' (*Mattheüs 27:54*). Zelfs de dood heeft Hij overwonnen en door zijn opstanding heeft Hij verklaard Gods Zoon te zijn in kracht (*Romeinen 1:4*).

De Zoon van God wordt hier dus duidelijk geïdentificeerd door het water en het bloed. Hij is niet alleen een 'voorbeeldig' mens met een bijzondere opdracht, zoals vele modernen Hem zien, maar Hij is ook gekomen 'met bloed', dus als verlosser om ons te rechtvaardigen. Johannes geeft hier dus weer duidelijk aan over welke Jezus hij schrijft. Hij is nog steeds bezig om de geesten te beproeven. Hij wil Jezus duidelijk voorstellen, omdat hij weet dat er velen zullen komen met een Jezusfiguur die niet aan de waarheid beantwoordt.

Tenslotte beroept Johannes zich op het getuigenis van de Geest. Deze woont in de gelovigen en bevestigt de woorden van Jezus Christus, die ook de woorden van God zijn, in de inwendige mens. Deze geest is uit God en Hij is de waarheid en er is geen leugen in Hem. In ons woont dus het wezen van God dat enkel waarachtigheid is. De Heilige Geest kan en zal nooit liegen, leugens accepteren of iemand misleiden. De Heilige Geest die ons geschonken is, leidt ons in de volle waarheid. Zijn gedachten komen overeen met die van Jezus, die ook alleen de woorden Gods sprak.

Het is geen wonder dat deze apostel zijn Heer in de Openbaring identificeert als 'Woord Gods'.

Men verwijt ons wel eens dat wij ons teveel bezighouden met de Heilige Geest en zijn begaafdheden, maar over het 'bloed' zwijgen. Dit is evenwel voor ons het fundament waarop ons leven is gebouwd, want het reinigt ons van de schuld en als wij dit zouden wegdoen uit ons leven, zijn we nergens meer. Dan zijn we ook geen rechtvaardigen meer en hoe zouden we dan in de hemelse gewesten kunnen wandelen? We spreken niet zoveel over het bloed, omdat dit behoort tot de dingen die onder ons volkomen zekerheid hebben. Daar zijn we mee begonnen en blijven er tot het einde op pleiten. We willen evenwel verder. Wij blijven niet bij het kruis van Calvarie staan en daarom zingen wij niet graag: 'k Klem mij vast aan Golgotha's kruis,' want er is nog meer te doen. We hebben immers nog een wandel in de onzienlijke wereld en hebben daar nog een ontwikkeling door te maken en een strijd te voeren in de dienst van onze Heer.

7. Want drie zijn er, die getuigen in de hemel: de Vader, het Woord, en de Heilige Geest; en deze drie zijn één.

Nog steeds gaat het erom of Jezus de Zoon van God is. Johannes noemt nu in de hemelse gewesten of in de onzienlijke wereld drie getuigen van Hem:

In de eerste plaats de Vader, die zo menigmaal gesproken had: 'Dit is mijn Zoon'. In *Johannes 5:37* zegt Jezus: 'En de Vader, die Mij gezonden heeft, die heeft van Mij getuigenis gegeven'.

In de tweede plaats is er het woord, dat de Schepper van hemel en aarde heeft gesproken en dat bij Hem hoort. Dit woord drukt precies uit wat binnen in God is, want het is waarachtig. Een innerlijk verleugende mens kan onwaarheden produceren, maar wat uit God komt, is alleen zuiver. Het past precies bij zijn gedachten. Wij kunnen nog wel eens 'spreken om onze gedachten te verbergen', maar dat doet God nooit. Hij openbaart Zich door zijn woord juist zoals Hij erover denkt. Zijn woorden zijn waarachtig en als zij uitgesproken zijn, rechtstreeks zoals bij de scheping of door profeten heen, gaan zij een zelfstandig bestaan voeren. Het woord vindt zijn eigen weg, zoals ook menselijke woorden hun

eigen weg gaan. Als wij iets gezegd hebben, gaan onze woorden van ons uit en zijn we ze kwijt. Zij vertroosten, bemoedigen, kwetsen of beschadigen. Woorden kun je niet meer achterhalen. Het doel wat erin gelegd is, verandert niet meer. Je kunt er later nog wel een ander woord achteraan sturen, bijvoorbeeld: ik heb het niet zo bedoeld of: het was eigenlijk anders, maar het eerste woord blijft toch ook voortgaan.

Het woord van God is van Hem uitgegaan en het doet wat Hem behaagt en volbrengt alles, waartoe Hij het zendt. Het leidt dus een zelfstandig bestaan. De woorden van God werden meestal uitgesproken door de profeten en daarom kon Jezus zeggen: 'Gij onderzoekt de Schriften en deze zijn het die van Mij getuigen' (Johannes 5:39). Zij kwamen dus via de profeten uit de hemel, de onzichtbare wereld. Ook het vleesgeworden Woord getuigt nu vanuit de hemel door ons de Heilige Geest te schenken. Dit Woord toont door deze gift dat Het als Zoon gezeten is aan de rechterhand van God.

De Heilige Geest getuigt in de onzienlijke wereld van ons eigen hart, dat Jezus waarlijk de Christus is. Hij neemt zijn getuigenis uit de woorden van Jezus en verheerlijkt de Heer in ons. De Geest blijft altijd aan de Schepper van hemel en aarde verbonden. Hij werkt als een hand die er geregeld iets bijneemt, dus die wat binnen de kring van het goddelijke wezen trekt. Zo werd eerst de Zoon door zijn doop in de Geest bij God gevoegd en als Doper in de Geest heeft Jezus de autoriteit ontvangen er steeds meer mensen bij te trekken. Zo worden wij allen één met Hem, want 'ons leven is verborgen met Christus in God'. God en zijn Geest worden nooit gescheiden, zoals een levende hand zich niet kan scheiden van het lichaam. Ze blijven één geheel. Dit is dus een verschil met het woord, dat wel een zelfstandig bestaan gaat leiden. Door de Heilige Geest zijn we nu samen met de Vader en de Zoon verbonden en vormen wij een eenheid.

Tenslotte merkt de apostel op dat de Vader, het Woord en de Geest één zijn. Ze hebben dezelfde gedachten en dezelfde doelstelling. Ze zijn alleen licht, leven en kracht en hebben dezelfde gezindheid. Men kan hen nimmer separeren, want ze werken tezamen hetzelfde uit. Er is geen verdeeldheid tussen deze drie. Ze zijn wel onderscheiden, maar niet te scheiden. Welk een machtige

gedachte is het om te weten dat wij als wedergeboren mensen door het woord en gedoopt met de Heilige Geest, ingevoegd zijn in deze goddelijke eenheid in de geest.

We merken nog op dat hetgeen in dit vers geschreven is vanaf 'in de hemel' tot 'op aarde' in vers 8, in verschillende oude handschriften niet voorkomt. Zo zag mijn man in Londen de Codex Sinaiticus, waar boven deze tekst een vergrootglas was geplaatst. Daardoor kon men duidelijk zien dat deze woorden er dwars doorgeschreven waren als een correctie of bijvoeging. Dit is evenwel geen bewijs dat dit gedeelte in de originele tekst niet zou hebben bestaan. De Vulgata heeft deze woorden in haar latere handschriften wel. Ook de Codex Montfortii heeft dit zinsdeel, terwijl de kerkvader Cyprianus (200-258) dit 'comma Johanneum' in zijn geschriften citeert.

8. En drie zijn er, die getuigen op de aarde: de Geest en het water en het bloed, en de drie zijn tot één.

Drie zijn er die in de onzichtbare wereld getuigen dat Jezus de Zoon van God is en drie zijn er die dit op aarde doen.

Als eerste noemt Johannes de Heilige Geest. Deze was zeer nauw betrokken bij de verwekking van Jezus. De engel sprak tot Maria: 'De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden' (*Lucas 1:35*). Deze Geest geleidde Simeon en Anna naar de tempel teneinde daar te verklaren, dat het kind Jezus 'de Christus des Heren' was. Toen Jezus in water gedoopt was, werd Hij door de Heilige Geest die op Hem neerdaalde als een duif, aan Johannes geopenbaard als de Zoon van God (*Johannes 1:32-34*). Hij werd gezalfd met de Heilige Geest om alles te vervullen wat de profeten gesproken hadden (*Handelingen 10:38*). Wanneer de leiders van het volk onze Heer aanvallen, omdat Hij zei de Zoon van God te zijn, beroept Jezus Zich op zijn werk dat Hij deed en dit geschiedde door de vinger Gods, dat is door de Heilige Geest (*Lucas 11:20*). Op deze wijze openbaarde Hij Zich onder zijn volk als de Zoon van God (*Johannes 10:37*). De Geest stelde Hem ook in staat om als een onbevlekt Lam het grote offer voor de zonde te brengen, zoals er ge-

schreven is: 'Die door de eeuwige Geest Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht heeft' (*Hebreeën 9:14*). Ook bij zijn opstanding bewees Hij Gods Zoon te zijn in kracht (*Romeinen 14*). Deze kracht was die van de Heilige Geest, waardoor Jezus uit de doden opstond. Hierdoor bleek op aarde duidelijk dat Hij werkelijk de Zoon van God was. Tenslotte getuigt de Heilige Geest ook nog door de kinderen Gods heen, namelijk wanneer dezen gedoopt worden in de Heilige Geest. Zo is ook de geest der profetie het getuigenis van Jezus (*Openbaring 19:10*). De Geest die de gelovigen doet profeteren, getuigt van Jezus, want de Geest neemt het uit het zijne en verkondigt het ons (*Johannes 16:14*). Door deze Geest zet Jezus in en door ons zijn werk voort (*Marcus 16:17,18; Johannes 14:12-14; 1 Corintiërs 12*).

Wij zagen reeds dat bij zijn doop in water van Jezus getuigd werd als Zoon van God, maar telkens wanneer een wedergeborene zich dopen laat, getuigt ook deze daarmee dat hij in Jezus gelooft als Zoon van God, die zijn zondes Schuld heeft weggedragen en hem nieuw leven heeft geschonken. Iedere waarachtige doop getuigt van het werk van de Zoon in de mens.

Ook zagen wij dat het vergoten bloed van Jezus getuigt van de schuldvergeving. Dit bloed van het nieuwe verbond getuigt nog altijd dat wij met God verzoend zijn, dit wil zeggen in de rechte verhouding tot de Vader staan. De gedachte daaraan wordt bij alle gelovigen levend gehouden, wanneer zij naar het gebod van Jezus bij het avondmaal uit de beker drinken. Zij betuigen daarmee dat zij gemeenschap hebben met het bloed van Christus (*1 Corintiërs 10:16*). Wanneer Jezus niet de volmaakte Zoon van God was, zou zijn vergoten bloed geen kracht tot leven bezitten. Iedere zondaar die zich bekeert, kan nu evenwel nog getuigen van de werkzaamheid van het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf als een smetteloos offer aan God heeft gebracht. De claim die de boze op hem had, werd van de zondaar weggenomen. Het bloed van Jezus blijft de pleitgrond voor ons recht op leven in het Koninkrijk Gods.

De Geest, het water en het bloed zijn tot één, betekent: hebben tezamen één doel, namelijk het herstel of de vernieuwing van de mens, het opwassen tot de volwassenheid van het zoonschap of van de volmaakte geestelijke mens.

‘Deze drie zijn tot één’, heeft dus een andere betekenis dan ‘deze drie zijn één’ in het vorige vers. Daar betekent deze uitdrukking: de Vader, het Woord en de Heilige Geest horen bij elkaar.

9,10. Indien wij het getuigenis der mensen aannemen, het getuigenis van God is meerder, want dit is het getuigenis van God, dat Hij van zijn Zoon getuigd heeft. Wie in de Zoon van God gelooft, heeft het getuigenis in zich; wie God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, omdat hij niet geloofd heeft in het getuigenis, dat God getuigd heeft van zijn Zoon.

Onze Heer sprak tot zijn volgelingen: ‘Gij zult mijn getuigen zijn’ (Johannes 15:27 en Handelingen 1:8). De discipelen spraken dan ook over Jezus als de Zoon van God en getuigden van wat zij hadden gezien, gehoord en ervaren. Hiermee begon ook Johannes zijn brief. De belijdenis van Petrus was: ‘Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God’ (Mattheüs 16:16). Paulus beriep zich behalve op wat de Heer zelf aan hem had geopenbaard, ook op hetgeen hem door betrouwbare getuigen was overgeleverd (1 Corinthiërs 11:23 en Hebréeën 2:3). Hij sprak van de zekerheid der opstanding, omdat Jezus onder meer aan zijn discipelen was verschenen, aan meer dan vijfhonderd broeders tegelijk, en tenslotte aan hemzelf op de weg naar Damascus (1 Corinthiërs 15:5-8). Wie ook eenmaal klaar en duidelijk getuigden, waren de Romeinse hoofdman en allen die bij het kruis de wacht hielden. Zo machtig en heerlijk was zelfs in zijn lijden en sterven het aanzien van Jezus in de geestelijke wereld, dat de centurio en zijn soldaten uitriepen: ‘Hij was een godszoon’.

Ook wij hebben zoveel eeuwen later deze getuigenissen aanvaard en zijn hierdoor tot geloof gekomen. Daarna hebben wij ervaren dat hetgeen wij geloven ook werkelijkheid in ons leven werd, dat het in onze innerlijke mens grote veranderingen bewerkte, zodat wij nu zeker weten gereinigde kinderen van God te zijn. Dit is dan het getuigenis van God in allen die de Zoon hebben aangenomen. Ook nu nog spreekt de Vader tot ons: ‘Deze is mijn Zoon, hoort naar Hem!’ Indien wij God willen liefhebben en dienen, moeten wij zijn Zoon aanvaarden en dit doen wij dan ook met heel ons hart.

In ons is 'het getuigenis van God', namelijk de Heilige Geest, want deze getuigt van Jezus Christus en niet van Zichzelf. Hij spreekt van verzoening, van de mogelijkheid om met God in de hemelse gewesten te leven en van ons kindschap. Paulus schreef dat de Heilige Geest met onze geest getuigt dat wij kinderen Gods zijn. Wij zijn dit geworden, omdat wij Jezus als Zoon van God aanvaard hebben en omdat wij weten, dat zijn offer ook onze schuld heeft betaald en wij in genade door God als zijn kinderen zijn aangenomen. Het getuigenis in ons is de stem, die ons de zekerheid schenkt dat deze onzienlijke dingen waarachtig zijn en uit God. God heeft dus in de hemel en ook op aarde, in de onzichtbare wereld van ons hart en in de zichtbare wereld door mensen heen, veelvuldig getuigenis gegeven dat Jezus zijn Zoon is. Wie dit niet gelooft, zegt dus metterdaad dat God liegt en dat heel de geboorte, het optreden, het sterven, de opstanding en de regering van Jezus Christus maar berusten op fantasie en leugen. Dan kan men ook nooit zeggen dat men bij God hoort. Dan moet men ook niet beweren dat men Hem liefheeft, want men heeft zijn woord niet aanvaard. Het getuigenis van God in ons doet ons weten dat wij geen verdichte fabelen zijn nagevolgd (2 Petrus 1:16).

11,12. En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven en dit leven is in zijn Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie de Zoon van God niet heeft, heeft het leven niet.

Het eerst heeft het volmaakte waarachtige mensenleven zoals God dit van eeuwigheid bedoelde, zich geopenbaard in de Zoon. Deze mag dit leven doorgeven aan hen die gereinigd zijn in zijn bloed en die Hem volgen, die wedergeboren zijn en gedoopt met de Heilige Geest. Wanneer deze Geest in ons betuigt dat wij kinderen van God zijn, mogen wij evenzeer getuigen eeuwig leven te hebben, want ons leven is dan verbonden met Hem die leven is en die leven geeft. Wij zijn dan in de Zoon. Deze is het hoofd en wij vormen zijn lichaam. Op deze wijze worden wij de goddelijke natuur deelachtig en functioneren mee met de eeuwige God.

Er is slechts één weg om tot het volmaakte leven te komen en dat is door de Zoon. Wie langs een andere weg dit altijd durende leven grijpen wil, komt bedrogen uit. Wie de Zoon niet heeft, wie

niet gereinigd is door zijn bloed, wie niet wedergeboren is door zijn woord en niet gedoopt is met zijn Geest, wie in de waarheid niet blijft, zal dit leven niet zien. Hij is dan ook niet ingevoegd in het ware lichaam van Christus. In *Johannes 3:36* staat: 'Wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem', dus blijft in de dood.

13. Dit heb ik u geschreven, die gelooft in de naam van de Zoon Gods, opdat gij weet, dat gij eeuwig leven hebt.

De naam van de Zoon van God is boven alle naam verheven, opdat voor de naam van Jezus zich eenmaal alle knie zal buigen en 'alle tong zal belijden dat Jezus Christus de Heer is. Deze naam houdt dus niet alleen onze redding in, maar ook de doop met de Heilige Geest en de voleinding van ons geloof. Zijn naam voert ons van kracht tot kracht en van heerlijkheid tot heerlijkheid. Deze naam krijgt voor de christen steeds meer inhoud naarmate zijn geloof toeneemt. Jezus is onze aanvoerder, onze geleider, onze koning, onze werkgever die ons voert naar de ongekende hoogten van zijn troon. Zo geloven de in water en in de Geest gedoopte kinderen van God in de naam van Jezus.

Johannes schreef aan gelovigen, geestelijke christenen, die de onzienlijke dingen verstaan. Zij hebben immers het getuigenis van God in zich, namelijk de Heilige Geest. Johannes is niet een evangelist in de gewone betekenis van het woord, al schreef hij een evangelie. Hij richt zich hier in het bijzonder tot geestelijke mensen om hen de weg te wijzen in de geestelijke wereld. Daarom schreef hij: 'Geliefden, vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten, of zij uit God zijn'.

Hij richt zich ook niet zozeer tegen de uitbrekende zonden, zoals Petrus dit in zijn brieven doet en hij schrijft ook niet over ons gedrag en onze openbaring in de wereld, maar specifiek over de wandel van de christen in het Koninkrijk der hemelen, waar men niet misleid mag worden door dwaal- en leugengeesten, maar waar men zeker moet weten dat men verbonden is met de levende God en met Jezus Christus door de Heilige Geest. Daar moet men ook een eenheid vormen met de broeders en zusters die hetzelfde geloof hebben en die van dezelfde gezindheid zijn.

Als wij ons in de hemelse gewesten bewegen, moeten wij zeker zijn van onze zaak. Wij moeten wéten dat wij eeuwig leven bezitten, dat is zulk een kwaliteitsleven dat wij het altijd kunnen volhouden. Wij moeten zeker zijn van onze positie in de geestelijke wereld en van het doel dat God met ons leven heeft. Wij zullen geen ogenblik mogen twijfelen of aarzelen aangaande dit bezit van het eeuwige leven. Dan kan ook onze gang in het natuurlijke leven vast zijn. In de onzichtbare wereld kan men alleen strijden en overwinnen, indien men onbeweeglijk staat in het geloof. Een godsdienst met twijfels en onzekerheden, waar bijvoorbeeld gezegd wordt: 'Och, mocht het de Heer behagen mij een nieuw hart te geven', rust op een geloof dat buiten het gedachtenleven van de apostel staat. Wij moeten zeker weten en de Heer zoekt zulke vrijmoedige aanbidders in geest en in waarheid, met wie Hij eeuwig kan leven.

Ook moeten wij onomstotelijk weten dat wij ons zullen ontplooiën tot geestelijke mensen, ieder naar zijn aard. Niemand behoeft in dit proces zich met de ander te vergelijken, maar ieder zal zich moeten ontwikkelen naar de gaven en talenten die God in hem heeft gelegd. Deze visie helpt de mens uit een krampleven van eenvormigheid te komen. Je groeit vanzelf wel op, wanneer je vertrouwt op de werking en de hulp van de Heilige Geest. Ondanks de strijd tegen de boze geesten mag je spanningloos opwassen, terwijl je je aan de waarheid vasthoudt. Je groeit dan naar Hem toe, die het hoofd is van de gemeente. Als je dan een viooltje bent, mag je je ontwikkelen met een kort steeltje en met je liefelijke, kleine bloemen. Je behoeft niet te streven naar een lange steel zoals de tulp met zo'n opvallende bloem erbovenop. Het is rustgevend dat wij weten in een groeiproces te zijn en dat de Heer ons de tijd gunt volwassen te worden. Wij hebben geen haast en laten ons niet opjagen door de moderne tijdgeesten, want we leven eeuwig.

14,15. En dit is de vrijmoedigheid, die wij tegenover Hem hebben, dat Hij, indien wij iets bidden naar zijn wil, ons verhoort. En indien wij weten, dat Hij ons verhoort, wat wij ook bidden, weten wij, dat wij de beden verkregen hebben, die wij van Hem hebben gebeden.

Wanneer wij in de hemelse gewesten onze plaats innemen, ons hart daar vullen met de gedachten van God die overeenkomen met het evangelie van Jezus Christus, de woorden van onze Heer in de innerlijke mens bewaren, ernaar willen leven en handelen, wanneer wij luisteren naar onze leermeester, de Heilige Geest die in ons woont, hebben wij een vrij leven. Dan mogen wij vrijmoedig tot de Vader gaan en behoeven niet benauwd te zijn of ons te schamen, wanneer wij iets van Hem nodig hebben. Wij weten dat de Zoon van God in zijn grote liefde altijd ons gebed wil verhooren.

Wanneer je in gemeenschap met de Heer leeft, ga je niets vragen dat buiten de planning van de Vader ligt. Een kind dat zijn ouders goed kent, vertelt hun vrijmoedig wat het nodig heeft. Innerlijk weet het dat zijn vader en moeder in zijn bepaalde noden willen voorzien. Zo'n kind dat de gedachten van zijn ouders kent en ook de manier van hun leven dagelijks ervaart, zal, als het goed staat, niets vragen wat buiten de orde is. Het denkt intuïtief: daar moet ik niet mee aankomen. Zo is het ook in het huisgezin Gods. Wanneer wij onze Heer kennen en door Hem de hemelse Vader, gaan wij niet bidden om wat buiten de regels en de wetten is van het plan Gods. Indien wij evenwel iets vragen wat tot leven en godsvrucht strekt, ontvangen wij het ook.

De geadresseerden tot wie Johannes zich richt, zijn geestelijk ingesteld. Zij zijn gedoopt met de Heilige Geest en de liefde van God is in hen. Door al deze dingen weten zij dat het Koninkrijk Gods binnen in hen is en dat zij eeuwig leven hebben. Zij openbaren dit dan ook in woord en wandel. Zulke christenen hebben grote vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom (*Hebreeën 10:19*). Zij hebben 'de vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen door het geloof in Hem' (*Efeziërs 3:12*). Zonder schroom laten zij hun stem in de hoge horen (*Jesaja 58:4*).

Reeds in het Oude Testament gaf God rijke beloften aan zijn volk, wanneer dit gehoorzaamde en Jezus sprak: 'Indien gij in Mij blijft en mijn woorden in u blijven, vraagt wat gij maar wilt, en het zal u geworden' (*Johannes 15:7*). Bidden naar Gods wil is dus bezig zijn in de hemelse gewesten op grond van zijn woord en van zijn beloften. Wij doen dit, indien wij ons uitstrekken naar het goede, het welgevallige en het volkomene (*Romeinen 12:2*). Dan

zijn wij eenswillend met de Vader en gaan wij zonder enige schroom naar Hem toe. Hij antwoordt ons uit de hoge.

Wanneer wij in de rechte verhouding met God leven, weten wij dus dat wij alles ontvangen wat wij vragen. Dit geldt dan wel in de eerste plaats de geestelijke zegeningen in de hemelse gewesten, want onze Heer wekt ons op om eerst het Koninkrijk Gods te zoeken. Wanneer wij dus bidden om de Heilige Geest, weten wij stellig dat deze ons ook wordt geschonken, ook al kunnen wij Hem niet zintuiglijk waarnemen. Wanneer wij vragen om wijsheid en kracht, zullen zij ons toegedeeld worden, indien wij niet twifelen. De Heer zal zulke verzoeken inwilligen, want Hij schenkt mildelijk en verwijt niet (*Jacobus 1:5*).

Wat de stoffelijke dingen betreft, zegt Jezus in de bergrede, dat zij bovendien worden toegeworpen. Het uren lang bidden en dagen lang vasten voor zijn nooddruft, is een onbijbelse wijze van doen. We horen hier wel eens van spreken bij zendelingen, die uit 'geloof' moeten leven, omdat zij geen gemeente achter zich vinden die in hun materiële behoeften voorziet. Wanneer zij toch werkelijk door de Heer uitgezonden zijn, behoeven zij in het algemeen de strijd om het bestaan niet te voeren. Zij hebben alleen de opdracht het evangelie te verkondigen en hebben de worsteling tegen de geestelijke boosheden in de hemelse gewesten.

Men zegt wel eens dat God alle gebeden van zijn volk verhoort, maar dikwijls op een andere wijze als de bidder bedoelt. Dit gezegde is een 'vrome' doodoener. Wanneer voor iemands genezing wordt gebeden en hij sterft, is het huichelachtig om over een verhoring van het gebed te spreken. Wanneer aan twee voorwaarden voldaan is, namelijk dat de bidder 'in Christus' is en iets vraagt dat overeenstemt met de wil en het plan van God, is de verhoring zeker. Tot de wil van God behoort de genezing en niet de ziekte. Daarom vragen wij vrijmoedig om herstel van krankheid. Toch spreekt de Hebreënbrief, dat het de mens beschikt is eenmaal te sterven. Dit is voor de ware christen geen probleem, want hij weet dat hij de dood niet zien zal, maar dat hij zijn intrek rechtstreeks zal nemen bij Jezus Christus. Wij merken bij de apostelen op, dat zij op de hoogte waren van hun heengaan en hier beslist niet tegen op zagen (*2 Petrus 1:14* en *2 Timotheüs 4:6*). Wij zullen ook nog dikwijls moeten 'leren bidden' en dan 'weten we

ook dat we verkrijgen wat we van Hem hebben gevraagd' (Canisius Vertaling).

Wanneer wij dus iets vragen wat binnen het Koninkrijk Gods ligt, zullen we het ook verkrijgen. Wanneer een kind van God om de Heilige Geest bidt, ontvangt hij deze ook. Er staat immers: 'Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de Heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?' (*Lucas 11:13*). De bidder om de Heilige Geest behoeft dus niet te twijfelen, want hij mag zeker weten dat God Hem schenken wil. Dit ligt immers helemaal in zijn plan met de mens.

In de gemeente komt men nogal eens mensen tegen die zeggen: 'Ik weet eigenlijk niet of ik de Heilige Geest heb'. Meestal behoren zulke personen nog maar kort bij ons. Soms ook zijn het broeders of zusters die aangevallen worden door 'vrome' geesten. Ik zeg dan wel eens tot zo'n twijfelaar: 'Heb je Hem dan niet ontvangen?' Het antwoord is dan: 'Dat weet ik niet'. Dan vraag ik verder: 'Heb je erom gebeden en wil je Hem graag hebben?' Natuurlijk wil men dit en dan zeg ik: 'Heb je de Heer gebeden met geloof in zijn woord? Als dit laatste zo is, heb je de Heilige Geest'. Misschien heb je niet gevoeld dat de Heilige Geest binnenkwam, maar dat is ook niet nodig. Sommigen ervaren bij hun doop in de Geest wel gemoedsbewegingen, maar dat is niet noodzakelijk. Je krijgt de Heilige Geest door het geloof. Hij komt binnen en verbindt Zich met je geest en de beïnvloeding van het gevoelsleven komt meestal later. Hetzelfde geldt voor de andere gaven in de geestelijke wereld. Zo schrijft de broeder des Heren: 'Indien echter iemand van u in wijsheid tekort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudig weg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden. Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt. Want zulk een mens moet niet menen, dat hij iets van de Here zal ontvangen, innerlijk verdeeld als hij is, ongestadig op al zijn wegen' (*Jacobus 1:5-8*).

Op een gegeven ogenblik sta je voor een moeilijke zaak en je weet niet hoe te handelen. Ga dan vrijmoedig tot de Heer en zeg: 'Heer, ik heb wijsheid nodig'. Dan is zijn antwoord: 'Ik geef je

deze en verwijt je niet, dat je nog te dom bent of dat je dat nog niet weet'. Geloof dan dat je haar ook gekregen hebt en handel daarnaar. Ga dan later niet zitten dubben: heb ik het wel goed gedaan of niet? Als God je wijsheid belooft en je handelt ernaar in geloof, is het goed. Een van mijn kinderen zei in een boze bui eens tegen mij, dat ik haar verkeerd had opgevoed. Ik antwoordde: Wel, ik heb altijd om wijsheid gebeden bij de opvoeding van mijn kinderen en de Heer heeft beloofd deze te schenken. Indien je meent, dat ik fout geweest ben, moet je 'boven' je beklag indienen.

Wanneer we iets vragen wat God ons toegezegd heeft, moeten we ook geloven dat wij het verkrijgen. In de onzienlijke wereld kun je niet zien of je je iets hebt toegeëigend. Je kunt daar niet met je handen tasten en met je natuurlijke ogen zien, maar daarom is het er nog wel. Geloof dit dan en houd het vast.

Heb je onderscheiding der geesten nodig en je vraagt je af: hier sta ik nu in de geestelijke wereld en met wie heb ik te doen? Wat is er daar aan de hand met dit kind, of met die man of vrouw? Misschien ben je bij een zieke geroepen of bij een die in moeite verkeert. Zeg dan: 'Heer, geef mij toch onderscheiding der geesten, want van mijzelf kom ik er niet uit. Wilt U mij inzicht schenken?' Geloof dan ook dat de Heer het je gegeven heeft en zeg niet op het kritieke ogenblik: 'Het zal toch niet fout gaan?'

Je moet geloven, dat is zeker weten, dat je deze dingen hebt ontvangen. Als je iets naar de wil van God vraagt, mag je er ook van uitgaan dat je het hebt ontvangen. Jezus zegt in *Marcus 11: 23,24* dat de gelovigen bergen of machten in de afgrond zullen werpen, maar dan moeten zij niet twijfelen in hun hart, maar geloven, dat hetgeen zij zeggen, ook gebeuren zal: 'Daarom zeg Ik u, al wat gij bidt en begeert, gelooft, dat gij het hebt ontvangen, en het zal u geschieden.'

En in de natuurlijke wereld? Als we daarvoor nu iets vragen? Voor wat de stoffelijke dingen betreft, hebben we niet zoveel te bidden, want de Heer belooft dat wanneer wij het Koninkrijk Gods zoeken, al het andere ons bovendien wordt geschonken. Dat krijgen we vanzelf. God weet wat wij nodig hebben en deze zal het ons ook geven, wanneer wij op Hem vertrouwen. Hij laat zijn kinderen niet in de steek. Hij is zelfs niet karig ten opzichte van

hen. Hij geeft mildelijk en we behoeven ons niet zo druk te maken over de dagelijkse behoeften.

Ik lees wel eens over zendelingen die hele nachten moeten doorbidden om iets te ontvangen voor hun nooddrift. Zulke mensen zijn dan zogenaamd in het geloof uitgezonden en er is geen gemeente die in hun onderhoud voorziet. Ze menen nu dat zij hierom, hoewel ze zich geroepen achten, uren lang moeten bidden en dagen vasten. Ik zie dit als een onbijbelse zaak. Wanneer iemand voor een geestelijke taak uitgezonden wordt, zal de Heer ook mensen geven die in zijn materiele behoeften voorzien. Dan is het niet nodig dat een zending er een gebedszaak van moet maken om een paar nieuwe schoentjes voor de kinderen of een nieuwe japon voor zijn vrouw te kunnen aanschaffen. Hij moet zijn gebed geheel kunnen richten op zijn geestelijk werk, teneinde de mensen te onderwijzen, te herstellen, op te bouwen en op de hoge weg te brengen. Ik ben er altijd huiverig voor, als ik bemerk dat arbeiders in de wijngaard des Heren hun geestelijke energie en aandacht moeten verspillen. De Heer zegt: 'Ik werp je deze dingen wel toe en wees tevreden met wat je hebt en krijgt'. Hij weet immers wat wij nodig hebben en als Hij zegt: 'Het is voldoende', dan is het ook genoeg.

16,17. Als iemand zijn broeder ziet zondigen, een zonde niet tot de dood, moet hij bidden en God zal hem het leven geven, hun namelijk, die zondigen niet tot de dood. Er bestaat zonde tot de dood: daarvoor zeg ik niet, dat hij moet vragen. Alle ongerechtigheid is zonde, en er bestaat zonde niet tot de dood.

We bespraken onze verhouding in het Koninkrijk Gods ten opzichte van onze Heer zelf, maar hoe is deze nu ten opzichte van onze broeder en zuster? Er staat: indien we een broeder zien zondigen. We gaan dus niet af op een praatje, op een roddeltje of op een fantasie van: dat zal hij wel gedaan hebben of het lag zeker in zijn bedoeling, maar wij constateerden dat onze broeder, dus een kind van God met wie we optrekken, in zonde is gevallen. De Heer sprak in verband met zo'n situatie: ga naar hem toe, bestraf hem onder vier ogen en zeg dan: dat was verkeerd. Wanneer hij naar je luistert, kun je samen bidden en dan zal hij de schuldver-

geving ontvangen. Indien er een gebondenheid achter gebleven is, kun je samen de macht verbreken in de naam van Jezus, want waar twee of drie vergaderd zijn in zijn naam, daar is Hij in hun midden (*Mattheüs 18:15-20*).

Zondigen is contact hebben met de boze en het betekent een buiten de wet van God treden en dus ook buiten het lichaam van Christus komen. Bij vergeving en bevrijding kan zo'n broeder zich dan weer vrijmoedig in het lichaam voegen. Hij heeft het daar niet moeilijk mee en is daar geen vlek of rimpel meer, maar behoort er weer waarlijk bij, want hij heeft opnieuw deel aan het leven Gods dat in de gemeente geopenbaard wordt.

Er is hier sprake van 'zien zondigen' en 'van een zonde niet tot de dood'. Het gaat hier dus over zonde tegen de geboden van God in de natuurlijke wereld. In het oude verbond had God in zijn wet deze vorm van kwaad in herinnering gebracht. Denk maar aan de tien geboden. Het gaat dus over zonden die tegen de wil van de christen ingaan, zoals Paulus schreef: 'Naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods, maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is' (*Romeinen 7:23*). Deze zonden kan men belijden en dan worden zij vergeven. Wanneer zij gepaard gaan met gebondenheid, kan de boze in de naam van Jezus worden uitgedreven. Wanneer dus een kind van God steelt, doet hij dit in de zichtbare wereld en zijn geweten zal hem aanklagen. Zijn geest kan dus nog wel vrij zijn. Als dan een broeder of zuster naar hem toekomt, kan deze appelleren aan zijn consciëntie.

Indien men iemand ziet zondigen, heeft men dus de taak naar hem toe te gaan en hem te waarschuwen. Mijn man en ik krijgen wel eens een enkele maal iemand bij ons, die het moeilijk heeft met de levenspraktijken van een andere broeder of zuster. Mijn man vraagt dan altijd: 'Mag ik deze persoon zeggen dat jij mij dit meegedeeld hebt?' Wanneer dan geantwoord wordt: 'Ik weet het niet zeker, maar ik geloof dat hij of zij dat doet, of ik heb het bij geruchte vernomen, of van mijn kinderen gehoord', misgaat hij zich door zo'n beschuldiging over te nemen. Dat geloof van zo'n persoon kan altijd nog foutief zijn en het is een bewijs dat hij niet positief ten opzichte van zijn naaste ingesteld is. Ook vraagt mijn

man als iemand het dan wel zeker weet: 'Ben je al bij hem geweest? Jij hebt het toch geconstateerd en hebt het 'gezien'.

Dikwijls probeert men een oudste of voorganger ergens heen te zenden, voordat men zelf naar de betrokken persoon is gegaan. Ook kan men opmerken dat sommige aanklagers zich bezighouden met overtredingen van hun broeder of zuster tegen het zevende gebod, terwijl er van 'zien' of zeker weten geen sprake is. Zij projecteren dan zonder enig bewijs hun eigen verborgen onreinheid in het leven van hun naaste. Ze denken dan 'oprecht' dat hun broeder in zo'n situatie wel zo slecht zal gehandeld hebben.

Wie zijn broeder 'ziet zondigen' moet zelf eerst trachten de zaak tot een goede oplossing te brengen en wel met al de liefde van zijn hart. De vermaning moet functioneren in de positieve sfeer van de liefde. Het gaat er niet om de ander eens goed de waarheid te zeggen, maar om hem langs de weg der liefde weer terug te brengen op het goede pad. Paulus schreef in *1 Timotheüs 1:5*: 'Het doel van alle vermaning is liefde uit een rein hart, uit een goed geweten en een ongeveinsd geloof'. De zondigende broeder moet immers weer in een goede relatie met zijn Heer komen, hij moet weer een rein hart krijgen en een goed geweten, nadat hij zijn schuld heeft beleden en vergiffenis heeft ontvangen. Is het gelukt, dan kan dit incident ook verder met de mantel der liefde worden bedekt.

Er bestaat evenwel ook 'zonde tot de dood', dat is zonde in de geestelijke wereld. Men is dan verbonden met leugengeesten en er kan niet gezegd worden, dat de inwendige mens eigenlijk anders begeert te leven. De geest van zo'n persoon richt zich dan niet op het woord van God en op de Heilige Geest, maar wordt geïnspireerd door dwaalgeesten en door de vader der leugen. Zo'n macht brengt hem dan met heel vroom schijnende redeneringen af van de weg der waarheid en voert hem naar de geestelijke dood. Hij gaat verloren, omdat hij de liefde tot de waarheid niet aanvaard heeft, waardoor hij had kunnen behouden worden. De apostel Paulus voegde eraan toe: 'En daarom zendt God hun een dwaling, die bewerkt, dat zij de leugen geloven, opdat allen worden geoordeeld, die de waarheid niet geloofd hebben' (*2 Thessalonicenzen 2:10-12*). In de Statenbijbel staat dat God hun 'een kracht der dwaling' zendt, dus een geest der dwaling. In *1 Johannes 4:6* is er

ook sprake van 'de geest der dwaling'. Het is dus onmogelijk om door gebed en door 'bediening' iemand van een 'geest der dwaling' te verlossen. Een echtbreker of een dief weet dat hij zondigt als hij een christen is, maar een verleugend mens ziet de dwaling aan voor waarheid en richt zich daarnaar. Hij vraagt geen vergeving, omdat hij zich geen schuld bewust is, maar zegt: 'Wat ik geloof, is waar' en 'wat ik belijd, is zeker'. Ook hier zien we de wet van de letter V weer in werking treden. In het begin is er een klein verschil, maar de benen gaan steeds verder uit elkaar. Men komt dan tenslotte op een geheel andere plaats uit. Wie de waarheid vasthoudt, komt tot de volmaaktheid en op de troon van God en wie de leugen continueert, zakt al dieper weg en komt in de dood.

Hoewel je dus weet, dat een verleugende broeder verkeerd staat, is hij toch meestal niet aanspreekbaar. Het enige wat men kan doen, is, zo'n persoon het woord van God voorhouden, want 'dat is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zo diep, dat het vaneen scheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten' (*Hebreeën 4:12*). Alleen een veranderd inzicht kan tot bekering leiden. Men kan bij zo'n persoon geen machten uitdrijven, maar hij moet deze zelf loslaten. Daarom staat er ook dat je met zulke mensen niet moet bidden, maar men zal ze de woorden van God voorhouden, opdat ze misschien in hun denken vernieuwd worden. Dit is de enige manier waarmee je iemand kunt helpen om de zonde tot de dood te bestrijden. Men moet hem dus de werkelijkheid verkondigen van het eeuwige plan van God met de mens, dat hem tot het voorgestelde doel van de volmaaktheid voert. Als iemand de waarheid niet aanvaardt, zakt hij af naar het verderf.

In *Johannes 8* wordt verhaald dat velen in Jezus geloofden. Zij aanvaardden de woorden van de Heer evenwel slechts tot op zekere hoogte. Jezus sprak toen tot hen, die een eind met Hem meegingen: 'Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrij maken'. Het antwoord van deze verleugende gelovige Joden was: 'Wij zijn Abrahams nageslacht en zijn nooit slaven geweest; hoe zegt Gij dan: gij zult vrij worden?' Zij loochenden dus evenals velen in onze tijd, dat een kind van God in slavernij kan verkeren,

dus gebonden kan zijn. Maar Jezus antwoordde hen: 'Ik zeg u, een ieder, die de zonde doet, is een slaaf der zonde. Wanneer dan de Zoon u vrijgemaakt heeft, zult gij werkelijk vrij zijn.' Hoewel deze Joden dus in Jezus geloofden, waren zij verbonden met hun vader de duivel, die hen misleidde en daarom konden zij de Heer der waarheid niet volgen. De enige oplossing was, dat zij de volle waarheid zouden verstaan. Wij lezen ook nergens dat de Heer bij dit soort mensen of bij de schriftgeleerden en Farizeeën machten uitdreef. Hij confronteerde hen met de waarheid en als ze deze aangenomen hadden, waren ze behouden. Het enige dat wij kunnen doen met misleide en verleugende christenen, is: trachten hun denken te veranderen en te vernieuwen. Hun zonde is immers dat zij wat Gods woord en de Heilige Geest tot hen spreken, voor leugens houden.

Alle ongerechtigheid, dus alles wat van de wet van God afwijkt, is zonde en wetteloosheid, maar er is wel verschil. Het is opmerkelijk dat Jezus dikwijls met tollenaars en zondaars aanlag en at. Ook had Hij geen moeite met mensen die naar lichaam, ziel of geest geschonden waren, maar alleen met de geestelijk dove en blinde leidslieden. Indien Hij wel eens bij hen at, botste het keer op keer! Zij konden niet tot Hem komen en in Hem geloven, want door de vader der leugen waren hun ogen verblind en hun oren toegestopt.

18. *Wij weten, dat een ieder, die uit God geboren is, niet zondigt; want Hij, die uit God geboren werd, bewaart hem, en de boze heeft geen vat op hem.*

Wij zijn geschapen tot goede werken en daarom weten wij 'dat een ieder, die uit God geboren is, niet zondigt'. Johannes schreef eerder in hoofdstuk 3:6: 'Een ieder, die in Hem blijft, zondigt niet'. In onze tekst vervolgt hij nu: 'Hij, die uit God geboren werd, bewaart hem'. In de Statenvertaling staat: 'Maar die uit God geboren is, bewaart zichzelf'. De Canisiusvertaling heeft: 'Maar wie uit God geboren is, waakt over zichzelf. Het is dus de vraag of volgens een aantal handschriften 'zichzelf' of naar andere bronnen 'hem' gelezen moet worden. Hiermee staat dan in verband of 'die uit God geboren werd' de gelovige bedoelt, of dat Jezus Christus

aangeduid wordt. Nu gebruikt Johannes in hoofdstuk 3:9 de uitdrukking 'die uit God geboren is' voor de gelovige. Ook in zijn evangelie spreekt hij over hen 'die uit God geboren zijn', wat algemeen op de 'kinderen Gods' uit het vorige vers wordt toegepast en niet op de Christus (*Johannes 1:12,13*). Nergens wordt de Zoon van God aangeduid met de benaming: 'die uit God geboren is'. De bijbel leert ons dat Jezus werd geboren uit een vrouw en dat Hij verwekt was door de Heilige Geest. De christen is door God verwekt, namelijk door diens 'levende en blijvende woord'. Dit woord vernieuwt zijn gedachten en als hij daarmee voortdurend bezig is, bewaart hij zich voor de boze. Deze heeft dan geen vat op hem.

Wanneer wij wedergeboren kinderen Gods zijn, die zich op de hoge weg bevinden, behoeven wij dus niet te zondigen. Wel moeten wij op onze *qui vive* zijn en daarom staat er, dat wij ons zullen 'bewaren'. 'Wederstaat de boze en hij zal van u vlieden'. Ook is er de waarschuwing: 'Wees waakzaam', sta als een wachter aan de deur van je levenshuis, opdat je gedachtenwereld zuiver blijft en niet geïnspireerd wordt door de boze. Je bewaart jezelf tegen de boze door alleen de gedachten van God over te nemen. De Heilige Geest die in je woont, ondersteunt je in deze waakzaamheid. Hij overtuigt je van zonde, gerechtigheid en oordeel. Hij geeft je dus onderscheiding der geesten en kracht om goed en kwaad te scheiden. Hij houdt je mede op het rechte spoor en Hij strijdt mee, wanneer de machten met geweld aanstormen.

Een kind van God wordt dikwijls aangevallen. Hij wil niet zondigen en behoeft ook niet te zondigen, maar hij kent wel strijd, want de boze geesten leggen zich er in het bijzonder op toe om hem van de hoge weg af te voeren. Ze willen hem beschadigen en wegtrekken uit de vrede, de blijdschap en de gerechtigheid van het Koninkrijk Gods. Wij weten evenwel dat de Heilige Geest ons in alle waarheid en gerechtigheid wil leiden. Wanneer we op Hem vertrouwen, kunnen we ons leven rein houden en kan dit in ons functioneren en zich ontwikkelen, want zonde en leugen onderdrukken het leven.

Wanneer wij in het Koninkrijk Gods leven en met de Heilige Geest vervuld zijn, heeft de boze geen vat op ons. Hij vindt dan in ons niets! Wanneer ons gedachtenleven, omdat we waakzaam

zijn, niet kan worden geïnfiltrerd, komt de boze niet verder en kan hij ons zeker niet tot de zondige daad of het verkeerde woord brengen. Uit *Jacobus 1:14* weten we hoe de zonde ontstaat, namelijk door bevruchting van onze gedachten. Daar wordt ze een tijdje als begeerte gekoesterd en daar ontwikkelt zij zich als een embryo. Dan wordt zij later als zondig woord of zondige daad in de zichtbare wereld geboren. Wanneer wij evenwel de zonde niet toelaten en geen enkel contact met de demonen opnemen, hebben ze ook geen invloed op ons.

19. Wij weten, dat wij uit God zijn en de gehele wereld in het boze ligt.

‘Wij zijn uit God!’ Dit is voor ons geen vraag, maar een zekerheid. Dat behoeven wij ook niet in twijfel te trekken, want wij hebben Gods gedachten overgenomen en door zijn woord zijn wij wederom geboren. Ook woont zijn Geest in ons en functioneert de liefde Gods in ons, en wat is er dan dat niet uit of van God is? Wij zijn niet hoogmoedig, als wij zeggen: ‘Ik ben uit God’, maar belijden daarmee onze hoge geboorte, want wij zijn van koninklijk geslacht. Het evangelie van Jezus Christus verheft de mens en trekt hem op in de onzienlijke wereld, zodat daar de heerschappij op zijn schouders gelegd kan worden. Wij zijn dus apart gesteld. Terwijl de mensheid verder nog onder de macht van de overste dezer wereld ligt en door hem wordt gedirigeerd, zijn wij overgezet in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde.

De wereld ligt onder het beslag van de boze. Zij wordt door de duivel geïnstrueerd en broedt zijn gedachten uit. Zij heeft de geest van de vijand en hij heerst daar en niet de liefde van God. De wereld ligt in het boze, want zij is aan de boze overgeleverd. Deze houdt haar omarmd en zij ligt daar meer of minder in slaap: dood in zonden en misdaden. Zij kan zich er dus niet uit losmaken. De goed bedoelende wereldgeesten, die recht en orde willen handhaven, zijn tegenover de kwade geesten meestal ‘zwak en armelijk’. Eenmaal bezat de mens het koningschap over de aarde, maar hij viel. Vantoenaf kon gezegd worden: ‘Want de schepping is aan de vruchteloosheid onderworpen, niet vrijwillig, maar om de wil van hem (de mens), die haar daaraan onderworpen heeft’

(Romeinen 8:20). Elk contact met het kwaad betekent gemeenschap met de geestenwereld die vijandig tegenover God staat.

Als christenen verheffen wij ons evenwel niet boven de mensen van de wereld, maar zullen hen liefhebben, 'want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (Johannes 3:16). Wij verheffen ons daarom boven de machten der duisternis, maar stellen ons op naast de gebonden en overweldigde mens.

De wereld ligt in het boze, dus in de goddeloosheid en in het kwaad. In plaats van 'het' boze, kan ook vertaald worden: 'de' boze en dan wordt al het kwaad teruggebracht tot de grote verleider uit het vorige vers, die evenwel op hem die uit God geboren werd, geen vat heeft.

20. Doch wij weten, dat de Zoon van God gekomen is en ons inzicht gegeven heeft om de Waarachtige te kennen; en wij zijn in de Waarachtige, zijn Zoon Jezus Christus. Dit is de waarachtige God en het eeuwige leven.

Voor de zesde maal gebruikt Johannes hier het werkwoord 'weten'. Kunt u als gelovige ook in onze tijd met grote stelligheid zeggen: 'Ik weet dat ik eeuwig leven heb en daarom ben ik in de rust Gods' (vers 13). Ik weet dat de Heer mijn gebed verhoort en daarom ben ik niet uit mijn evenwicht te krijgen. Ik weet dat ik verkrijg wat ik bid, want ik heb leren bidden naar zijn wil' (vers 15). 'Ik weet dat ik niet zondig' (vers 18). Wel een ongelofelijke uitspraak voor vele christenen. 'Ik weet dat ik uit God ben en ik ben door dit vernieuwde denken een vreemdeling in deze wereld' (vers 19).

Wie de genoemde uitspraken van de apostel overnemen kan, mag ook getuigen: 'Ik weet dat ik inzicht ontvangen heb om de Waarachtige te kennen'. In zijn evangelie schreef Johannes: 'Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen' (Johannes 1:18). Jezus kwam immers om van de waarheid te getuigen, dus het plan van de Waarachtige te openbaren. Hij gaf ons inzicht en verstand van het wezen Gods door zijn prediking van het Koninkrijk der

hemelen. Met dit eeuwige evangelie trok Jezus alle steden en dorpen rond, terwijl Hij alle ziekten en kwalen genas (*Mattheüs 9:35*). Wordt het dan niet hoog tijd dat wij zijn evangelie gaan overnemen en ons bezig gaan houden met de onzienlijke wereld? Dan alleen kunnen wij het doel bereiken wat voorgesteld is: 'Opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegelust' (2 *Timotheüs 3:17*). Wij behoeven ons niet te verwonderen dat de geestelijk volwassen mens nooit tevoorschijn is gekomen, want het evangelie 'van' Jezus, dus dat Hij zelf gebracht had, is nooit verkondigd dan alleen in het begin. Maar Hij beloofde ook dat het over de ganse wereld zou worden gepredikt en dat dan het 'einde' zou gezien worden, dus de rijpe vrucht van het woord van God.

Door Jezus Christus hebben wij de 'Waarachtige', dus de schepper van hemel en aarde, leren kennen. Wij zijn in de Waarachtige, want ons 'leven is verborgen met Christus in God'. Er staat: 'Doch wij weten', of zoals anderen vertalen: 'Ook weten wij', dat Jezus ons de Vader doet kennen, die onveranderlijk en waarachtig is. Wij oriënteren ons dus geheel op de inzichten in het Koninkrijk der hemelen, die Jezus heeft verkondigd. Hij heeft de gedachten van God geopenbaard en deze ontvouwd en ons de mogelijkheid geschonken, dat wij deelgenoten zijn van een hemelse roeping. Door te breken met de wetteloosheid die uit het rijk van de overste van deze wereld voortkomt, en door het offer van Jezus te aanvaarden, zijn wij in het lichaam van Christus ingevoegd en door Hem zijn wij met God verbonden. Dit alles is voor ons werkelijkheid geworden, hetgeen de ware God ons gegeven heeft en waarin wij eeuwig mogen leven. Eeuwig, omdat het altijd durend is, en leven, omdat wij in alle aeonen actief bezig mogen zijn in het Koninkrijk Gods.

21. *Kinderkens, wacht u voor de afgoden.*

Nog een laatste vermaan voor hen die nog maar pas op de weg zijn, namelijk de kinderkens. De geadresseerden aan wie Johannes schreef, leefden klaarblijkelijk midden in het heidendom met zijn vele afgoden. Zij moesten zich in acht nemen voor de occulte zonden, die 'hen lichtelijk omringden' (*Hebreeën 12:1*, St.Vert.), dus

die iedereen deed. Het spreekt vanzelf dat de afgoden geen werkelijke goden zijn. Het zijn letterlijk nietswaardigheden of onmachten (eidola). Het Nederlandse woord afgod betekent 'verkeerde god' of 'on-god'. Paulus schreef daarom: 'Wij weten, dat er geen afgod in de wereld bestaat' (1 Corinthiërs 8:4) en 'gij hebt goden gediend, die het in wezen niet zijn' (Galaten 4:8). Ze zijn dwaze uitvindingen van de boze mensen, die de 'majesteit van de onvergankelijke God vervangen door hetgeen gelijk op het beeld van een vergankelijk mens, van vogels, van viervoetige en van kruipende dieren' (Romeinen 1:23). Maar de cultus der afgoden richt zich in wezen op de boze geesten. In 1 Corinthiërs 10:19,20 merkt de apostel op: 'Wat wil ik hiermee dan zeggen? Dat een afgodenoffer iets is, of dat een afgod iets is? Integendeel, dat hun offeren een offeren is aan boze geesten'. Daarom is afgoderij zo gevaarlijk, want door middel van een zichtbaar voorwerp komt de mens in gemeenschap met de demonen in de onzienlijke wereld. Zojuist had Johannes opgemerkt dat de gehele wereld in het boze ligt. Dit houdt dus in dat de ware christen niet tot deze wereld behoort, want hij ligt niet in het boze, maar is uit God. Hij behoort dus tot het Koninkrijk Gods, de goede zijde van het Koninkrijk der hemelen. Door afgoderij komt hij evenwel rechtstreeks aan de verkeerde zijde, dus in het rijk der duisternis. Vandaar ook de Paulinische waarschuwing: 'Mijn geliefden, ontvlucht de afgoderij!' (1 Corinthiërs 10:14). Ban daarom ook uit uw huis de beelden, die in enigerlei vorm voorwerpen zijn geweest van devotie of aanbidding.

Johannes eindigt niet met een afscheidsgroet, met een heil- of zegenbede, maar met een waarschuwing tegen het occultisme dat veelal iets zichtbaars als blikvanger gebruikt om de mens in gemeenschap te voeren met de boze geesten. De kruidendokter schrijft besproken planten voor, de magnetiseur maakt strijkende bewegingen, de pendelaar gebruikt zijn wichelroede of een draad voor zijn magie, de waarzegster de speelkaart, de spiritist de planchette, de astroloog de sterren. Ik denk ook aan het gebruik van fetisjen, amuletten en mascottes in vele verscheidenheden.

Wij kennen ook de demonisering van het moderne heidendom in onze cultuurwereld. De mens scheidt zich dan afgoden in wetenschap, kunst, sport, ras, staat, economie, of sexualiteit. Hij

wordt dan van bepaalde machten bezeten en zij gaan over hem heersen, in plaats dat hij over hen heerst. Zo kan de bijbel spreken over de Mammondienst als veeleisende meester en wordt de geldzucht gebrandmerkt als afgoderij. Wie haar bedrijft gaat het Koninkrijk van Christus en God niet binnen (*Efeziërs 5:5*). Het is ook zeer gevaarlijk om de gemeenschap met God in zijn Koninkrijk in verband te brengen met: sabbatsviering, met gewijde kleding, met heilige plaatsen of voorwerpen, met ceremoniën en ritten, met tale Kanaäns, met voorvaderlijke inzettingen, of al of niet gedekt hoofd bij de vrouw. Zij werken het occultisme in de hand, want de ware God wordt alleen gediend in 'geest en in waarheid'. Het door de Heilige Geest verlichte, verstandige hart zal evenwel het denken vernieuwen, de geestelijke mens behoeden en bewaren voor iedere vorm van idolatrie of afgoderij.

Tenslotte eindigen enkele handschriften nog met een 'amen', dus een 'zo zij het' (vergelijk de St. Vert.). Waar deze bevestiging ontbreekt, eindigen wij met de Johanneïsche vermaning: 'En nu, kinderkens, blijft in Hem, opdat wij, als Hij zal geopenbaard worden, vrijmoedigheid hebben en voor Hem niet beschaamd staan bij zijn komst'.

II

De tweede brief van Johannes

INLEIDING

TWEEDE BRIEF VAN JOHANNES

Evenals in de eerste brief wordt ook in de tweede de naam van de schrijver niet genoemd. Taal en inhoud wijzen evenwel op dezelfde hand. Bij de eerste brief concludeerden we uit de opzet van de behandelde onderwerpen en uit de betoogtrant, dat zij van de apostel Johannes afkomstig moest zijn, want ze stemde in dat opzicht geheel overeen met zijn evangelie.

In deze tweede brief gaat het ook weer over de waarheid en over de liefde, die van essentieel belang zijn om zich te oriënteren in de geestelijke wereld. Wanneer wij ons daar willen bewegen, moeten wij eerst weten wat waar is, opdat wij niet misleid worden. De waarheid kennen we uit de woorden van God die inzicht geven in zijn wezen en in zijn bedoelingen. Wij moeten haar geloven teneinde eeuwig leven te bezitten. Iedere geest die tot ons komt, moeten wij beproeven, 'want er zijn vele misleiders uitgegaan'. Gods Geest zal ons altijd in de waarheid leiden. Komt een geest tot ons die van de woorden van God afwijkt, dan weten wij met de misleider te doen te hebben. Zijn wij vervuld met de Heilige Geest, dan zal deze niet alleen zijn gaven en krachten in ons openbaren, maar ook zijn gezindheid en deze is in de eerste plaats de liefde tot de broeders, maar zij strekt zich ook uit tot alle medemensen.

1,2. De oudste aan de uitverkoren vrouw en haar kinderen, die ik in waarheid liefheb, en niet alleen ik, maar ook allen, die de waarheid hebben leren kennen, om der waarheid wil, die in ons blijft en met ons zal zijn tot in eeuwigheid.

Dit kleine bijbelboek is niet langer dan een gewone papyrus-brief. De auteur noemt zichzelf 'de oudste' of 'de presbyter'. Het waarom wordt niet vermeld. Hij behoort niet als opziener tot één gemeente, maar weet zich verbonden met de vergadering aan welke hij schrijft en met die waaruit hij correspondeert. Het laatste vers 'in deze brief wijst in die richting.

Sommigen menen dat Johannes vanwege zijn zeer hoge leeftijd als 'de oudste' bekend was onder de broeders. In het begin van de eerste brief heb ik opgemerkt dat deze discipel nog een jonge man was, toen hij met de Meester door het Joodse land trok. Wij weten ook dat hij heel oud is geworden en juist toen nog machtige openbaringen van de Heer ontving. Het is mogelijk dat niemand van de andere apostelen meer over was, dus dat hij als enig overlevende in de gemeenten bekend stond als 'de oudste', als de oude apostel die nog met Jezus had rondgewandeld.

Zeker is evenwel dat alle apostelen als discipelen van Jezus zich 'medeoudsten' in iedere gemeente wisten, zoals Petrus schreef: 'De oudsten onder u vermaan ik dan als medeoudste' (1 Petrus 5:1). Op het evangelie van de apostelen is immers iedere ware gemeente gegrondvest. Zij hebben de woorden van Jezus ons op betrouwbare wijze overgeleverd.

Johannes schrijft aan de uitverkoren vrouw en haar kinderen. Vroeger heb ik daar vreemd tegenaan gekeken. Wat bedoelde hij hiermee? Letterlijk staat hier voor 'vrouw' het woordje 'kuria', eigenlijk gebiedster, meesteres of mevrouw. Nu is 'Cyria' ook wel een eigenaam, maar de inhoud van de brief en in het bijzonder vers 13 wijzen erop, dat het woord 'vrouw' als beeldspraak moet worden gezien. Met de 'vrouw' wordt hier evenals in de Openbaring die Johannes schreef, de gemeente bedoeld. De uitverkoren 'kuria' is zij, die haar plaats inneemt naast de 'kurios', dus de

meester of de gebieder in het huis. Wij zien hier duidelijk de roeping van de gemeente, die met haar Heer heerst in de hemelse gewesten en daar gezag uitoefent. In de kinderen van deze uitverkoren vrouw worden de leden van de gemeente ieder afzonderlijk aangesproken, want de boodschap van de apostel is voor iedere gelovige bestemd.

De kinderen heeft Johannes in de waarheid lief, dus ongeveinsd en met de liefde Gods die in zijn hart was uitgestort. We kunnen ook lezen: die ik in de waarheid zijnde, dus levende in het plan van God en volgens zijn gedachten, bemin. Hij voegt er dan aan toe: niet alleen ik, maar ook iedereen die de waarheid kent en die in het woord van God blijft staan, want zij zien in de gemeente, de verzameling der kinderen Gods, het orgaan dat God gebruikt om de schepping te herstellen en waarin de waarheid functioneert, zoals er staat, dat zij een 'pijler is en fundament der waarheid' (1 *Timotheüs* 3:15).

In zijn vorige brief schreef Johannes in dit verband: 'Wie God liefheeft, moet ook de broeders liefhebben' (4:21). 'Om der waarheid wil, die in ons blijft', dus terwille van het plan van God dat Hij bezig is uit te voeren, en om het woord dat Hij gesproken heeft, is deze positieve houding ten opzichte van de gemeente en haar leden noodzakelijk. Het doel ervan is, dat wij hierdoor tezamen een eenheid vormen om met elkaar Gods gedachten op te nemen. Wanneer wij zo allen één zijn in ons denken en één zijn in de liefde Gods en één zijn in de geest, vormen wij samen één grote broederschap, één hecht geheel in de geestelijke wereld. Dit is dan van eeuwigheid de bedoeling des Vaders: een mensheid in liefde met elkaar verbonden, één van hart, één van zin en één van denken.

Deze eenheid werd eenmaal verbroken, maar in Christus en in zijn lichaam wordt zij hersteld. In de wereld zijn haat en nijd, maar in de gemeente wordt deze sfeer afgelegd, want allen weten zich gereinigd door het bloed van Jezus, allen zijn gedoopt met de Heilige Geest en worden door Hem geleid. Hersteld en bevrijd leven zij allen zo naar hetzelfde doel, en in deze waarheid of in dit plan van God dat nooit verandert, blijven zij volharden en worden zij zo gevoerd naar 'de eeuw', het tijdperk van volkomen heerlijkheid. Wat hier van de waarheid gezegd wordt, spreekt Jezus ook

van de Heilige Geest die de weg wijst naar de volle waarheid: 'Hij blijft bij u en zal in u zijn' (*Johannes 14:17*).

Nu zijn er wel mensen die vrijblijvend in de gemeente komen en die zich niet willen invoegen. Dan weer komen zij in de samenkomsten en dan weer laten zij verstek gaan. Op de vraag of zij wel bij ons horen, is dan het antwoord, dat zij wel een kind van God zijn, gedoopt zijn in zijn Geest, maar dat zij niet in enig verband wensen te leven. Zij zoeken het doel van God alléén te realiseren en menen de Heer ook wel alléén te kunnen dienen. Dit is dan wel een grote misvatting, want ze staan buiten de gedachten van God en van zijn woord dat spreekt van 'samen met alle heiligen'. Al zouden wij nog zoveel kennis hebben en nog zo geestelijk begaafd zijn, dan missen wij toch de praktische oefening, indien wij niet met andere kinderen Gods zijn verbonden. Dan zijn wij ook niet ingevoegd in het levende organisme. Ik heb wel eens gezegd: 'Al ben je nog zo'n mooi handje, wanneer je op de grond ligt en niet aan het lichaam verbonden bent, ben je toch waardeloos. Al ben je nog zo'n begaafd ingenieur, wanneer je op een eiland woont en je geen materiaal om je hebt, wat voor nut heeft dan je kennis? Wanneer je evenwel in het lichaam van Christus ingevoegd bent, wanneer je een levende steen bent in het grote gebouw, heb je een functie'. In een goed gebouw heeft iedere steen haar bedoeling. Je kunt niet ongestraft hier en daar er een uithalen, want dan wordt het gebouw ontsierd en krijgt het gaten. Zo heeft ieder zijn plaats en taak in de gemeente en de Heer maakt alles tot een machtig en harmonieus bouwwerk. Wij mogen ons niet laten intimideren door mensen, die menen wel alleen te kunnen leven of de volmaaktheid alleen denken te bereiken, want zij zijn in de hand van misleidende geesten.

Tot in eeuwigheid zal de waarheid of het plan van God in de gemeente functioneren. Wat Hij gezegd heeft, voert Hij ook uit en laat niet varen het werk zijner handen, dus dat van zijn Geest. Het kan een tijd duren, maar ook de tijden zijn in zijn handen. Wat Hij beloofd heeft en van plan is, zal tevoorschijn komen. Daar hebben wij vertrouwen in. De plaats waar de Heer Jezus ons gesteld heeft, de tempel Gods, de gemeente zonder vlek en rimpel, zal verrijzen. We zien met verlangen ernaaruit en wijden er ons leven aan, teneinde een goed passende steen te zijn in dit schone bouwwerk.

3. Genade, barmhartigheid en vrede zal met ons zijn van God, de Vader, en van Jezus Christus, de Zoon des Vaders, in waarheid en liefde.

Nu volgt naar gewoonte een heilsgroet en een heilsbelofte voor allen die met God zijn verbonden, met Christus Jezus en met elkaar in waarheid en liefde. Johannes bidt hier iets over de gemeente af. In de eerste plaats is dat dan de genade. Zij is iets dat je gegeven wordt, hoewel je het niet hebt verdiend. Wanneer een gevangene gratie krijgt, wordt daarmee zijn straf opgeheven zonder enige positieve prestatie van de kant van de veroordeelde, hetzij door betaling, hetzij door vergelding.

De genadegaven van God voor de mens die dood is in zonden en misdaden, zijn: de schuldvergeving door het bloed van Jezus Christus, de doop in de Heilige Geest die de wedergeboren mens op zijn geloof ontvangt, de bevrijding van allerlei gebondenheden en de mogelijkheid om zich verder in de geestelijke wereld te ontplooiën. We ontvangen dus niet een enkele genade, maar er is sprake van ‘genade op genade’, of ‘menigerlei genade’, of ‘rijkdom van genade’, die alle te zamen het kind van God doen groeien tot de maat van de wasdom van Jezus Christus. Deze genadegaven blijven alle in de gemeente noodzakelijk, omdat telkens nieuwe leden worden bijgevoegd, die opnieuw zich tot een man of vrouw Gods moeten ontwikkelen.

Barmhartigheid is de liefdevolle goedertierenheid die van onze Heer tot ons komt. Daarmee leren wij een essentiële eigenschap van onze God kennen, die een verkwikkende werking om zich heen verspreidt. In de gemeente mogen wij deze ontfermende liefde ervaren, die van God, in Christus Jezus, naar ons uitgaat, en die ons bewaart, herstelt en opvoedt, zodat wij naar de inwendige mens in vrede kunnen leven.

Wat houdt eigenlijk het woord ‘vrede’ in? Is het afwezigheid van geluid of herrie in je omgeving? Maar je kunt bijvoorbeeld een hele kamer met kinderen om je hebben, die allen druk bezig zijn, en toch kun je onderwijl een vredig gevoel hebben. Ik las laatst een definitie van ‘vrede’, die mij zeer trof. Hij werd omschreven als ‘afwezigheid van levensstoornis’. Wanneer alle hinderpalen om te leven zijn verwijderd, wanneer er niets meer is dat het

leven tegenhoudt, wanneer het zich in je ontplooien kan, heb je vrede. Wanneer er evenwel iets is, dat je vrede wegneemt, komt dit van de boze, want hij alleen veroorzaakt iedere levensstoornis. Daarom moeten wij de onrust verwekkende machten buiten ons levenshuis houden. Zij moeten worden uitgebannen door het woord van God en de kracht van de Heilige Geest. De gelovigen moeten over alle onreine geesten heersen, teneinde de innerlijke vrede te bewaren. In het Koninkrijk Gods is geen levensstoornis, want het bestaat volgens *Romeinen 14:17* in: rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de Heilige Geest. In het rijk Gods kunnen wij ons dus vrij ontplooien. Wij worden daar van al onze vijanden verlost en mogen de Heer dan dienen zonder vrees, al de dagen van ons leven. In de zichtbare wereld blijven echter wel de verdrukkingen en beproevingen. De Heer sprak immers dat Hij ons alles zou schenken wat wij op aarde nodig hebben, maar 'met verdrukkingen'. Daar moeten wij dus op rekenen, maar dit behoeft ons innerlijke leven niet te verstoren. Wat ook ons overkomt en in welke situatie wij geplaatst worden, welke boze machten ons aanvallen, zij behoeven bij ons niet door alle zekeringen heen te slaan en ons innerlijke leven aan te tasten.

De zegegroet van Johannes met zijn beloften is ook voor onze gemeenten. Wij verwachten dat deze goddelijke kenmerken zich ook onder ons rijkelijk zullen manifesteren. Dan hebben wij een vrede Gods, die alle verstand te boven gaat. Dan begrijp je ternauwernood dat je in moeilijke omstandigheden, wanneer je zo wordt aangevallen, toch ervaart dat je ongehinderd en onbeschadigd verder kunt leven. Dit is het heerlijke van het evangelie van Jezus Christus. We merken op dat God de Vader en Jezus Christus zijn Zoon, nauw bij dit resultaat betrokken zijn en dat onze Heer Jezus hier weer nauwkeurig geïdentificeerd wordt als de Christus, of de Gezalfde met de Heilige Geest, en als Zoon des Vaders.

4. *Het heeft mij zeer verblijd, dat ik onder uw kinderen gevonden heb, die in de waarheid wandelen, gelijk wij een gebod van de Vader hebben ontvangen.*

Allen die tot de ware gemeente behoren, ontvingen door het onderwijs uit Gods woord, kennis van de waarheid. De apostel

verheugt zich erin dat er zovelen waren, die geen enkele dwaling vasthielden. Zelf zijn we zeer dankbaar dat de Heer ons zijn gedachten heeft geopenbaard, dat Hij onze ogen opende, zodat wij niet alleen woorden en zinnen lazen, maar dat wij de inhoud ook mochten verstaan, ja, dat wij deze ergens op een rijtje konden zetten. Wij kennen dus de waarheid en het plan van God met de mens, maar Hij wil dat wij er ook naar zullen handelen. Wij zullen zijn gedachten in ons leven moeten realiseren. Daar zijn we dan in onze gemeenten goed mee bezig. We zullen Gods bedoeling naarbuiten moeten laten zien en praktiseren. Door onze wandel in de hemelse gewesten mogen we zelfs de werken doen die Jezus eenmaal deed en door onze wandel op aarde kunnen wij in de wereld tonen dat wij kinderen Gods zijn, dat wij Jezus toebehoren en in een andere dimensie leven. Het gebod van de Vader is de uitdrukkelijke wil dat wij één van hart en één van zin op deze weg doorgaan.

Johannes verblijdde zich erover dat er in zijn dagen verschillende leden van de gemeente waren, bij wie de vrucht van de Heilige Geest werd gevonden. In *Galaten 5:22* wordt deze vrucht in al haar veelkleurigheid opgesomd: liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing. Deze alle functioneren in de onzichtbare wereld, maar treden in het natuurlijke leven naarbuiten.

De liefde is bijvoorbeeld de positieve gezindheid van het hart, maar zij moet worden omgezet in daden, zoals er staat van haar gerichtheid ten opzichte van de medemens: 'Het geloof door de liefde werkende'. De blijdschap is de sfeer van de inwendige mens, die voortkomt uit zijn gemeenschap met God en uit het leven naar diens geboden. Deze blijdschap zal ook uitstralen en sfeer scheppen rondom de christen in zijn dagelijks leven. Zo zal de innerlijke vrede, die een christen kan bewaren in dagen van storm en verdrukking, in zijn omgeving een bijzonder klimaat scheppen.

5,6. En nu vraag ik u, vrouwe, niet alsof ik u een nieuw gebod zou schrijven, maar hetgeen wij van den beginne gehad hebben: dat wij elkander liefhebben. En dit is de liefde, dat wij naar zijn geboden wandelen. Dit is het gebod, gelijk gij het van den beginne gehoord hebt, dat gij daarin moet wandelen.

Wij zagen reeds welk een enorme waarde Johannes hechtte aan de onderlinge liefde en wel in afhankelijkheid van de geboden van Jezus. Deze sprak toch: 'Wie mijn geboden bewaart, die is het die Mij liefheeft'. Wie dus doet hetgeen Hij zei, toont zijn liefde jegens Hem. In de hemelse gewesten vormen wij een broederschap en wij spoeden ons daar naar het einddoel van ons geloof, de volmaaktheid. Op aarde willen wij dit streven tonen door samen één geheel te vormen, door elkanders lasten te dragen en samen het lijden te delen. Wij nemen het met elkaar op tegen de machten van de duisternis, wanneer dezen een van onze leden in verdrukking en moeite brengen.

Wanneer een gemeente niet verdeeld is, maar als een levend organisme functioneert, zal deze liefde heilzaam werken. Wanneer wij een zieke plek op de hand hebben, wordt alles wat daaromheen is, rood. De omringende cellen komen dan in actie om te genezen en te herstellen en eruit te drukken wat binnengedrongen is. Op deze wijze functioneert ook het lichaam van Christus. Daarom is het van zo groot belang tot een gemeente te behoren, waar de waarheid wordt verkondigd, waar de Geest werkzaam is, en waar liefde de leden onderling verbindt. Wanneer daarentegen ieder lid zou zeggen: 'Ben ik mijns broeders hoeder?', zullen er vele dingen gebeuren die eigenlijk niet behoefden voor te komen. Paulus schreef aan de Corinthiërs, dat daar velen ziek waren en niet weinigen reeds ontslapen waren, doordat deze gemeente Gods niet hecht aaneen was gesloten. Er was namelijk verschil van mening en er waren verdeeldheden en scheuringen. Wanneer je een afkeer van elkaar hebt, ben je niet in staat je geestelijke beaafdheden in te zetten teneinde de andere te helpen. De apostel legt grote nadruk op de liefde als een positieve benadering van elkaar en als een blijk van saamhorigheid. Deze eenheidvormende band heeft God altijd bedoeld sinds Hij uit enen bloede het ganse menselijke geslacht formeerde.

Door de zonde werd deze band verbroken, maar in Christus wordt hij weer hersteld. Daarom is het een oud gebod dat weer gaat functioneren, nadat met het zondeprobleem is afgerekend. Ieder die God liefheeft en met de zonde heeft gebroken en die verlost is van de boze, zal naar de geboden van God wandelen. Hij is dan in Christus Jezus geschapen tot goede werken en daaruit

blijkt zijn liefde tot God en deze zal Zich verder gaan openbaren in de liefde tot de naaste. Zo komt er een eenheid tot stand tussen God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, en de met de Heilige Geest vervulde en geheiligde gemeente.

7. Want er zijn vele misleiders uitgegaan in de wereld, die de komst van Jezus Christus in het vlees niet belijden. Dit is de misleider en de antichrist.

Johannes is de apostel die ons instrueert of onderwijst aangaande een wandel in de hemelse gewesten. Hij schrijft niet over huwelijksproblemen, over conflicten tussen rijken en armen, over aanzien des persoons, over de orde in onze gemeentesamenkomsten, over uitbrekende zonden, maar hij bepaalt zich bij het leven van de christen als geestelijk mens, opdat deze in de onzichtbare wereld de goede weg mag blijven bewandelen en niet misleid wordt door de machten der duisternis, zodat hij het doel mist.

In de vorige verzen schreef de apostel opnieuw over de waarheid, dat is over de gedachten van God die in zijn woord en wet zijn geopenbaard en welke de christen moet leren kennen, verstaan, en in zijn leven bewaren. Ook schreef hij weer over de liefde, de gezindheid van God ten opzichte van de mens, die de geestvervulde christen overneemt en in zijn leven openbaart. Nu gaat hij spreken over de Geest met wie de geest van de christen verbonden is.

Hebben wij werkelijk de Heilige Geest waarmee ook Jezus gezalfd was en die zijn goddelijke kracht en begaafdheden in en door de mens wil openbaren? Johannes waarschuwt dat er vele misleiders of dwaalgeesten zijn uitgegaan, die in de onzienlijke wereld de mens afleiden van de weg der waarheid en van het spoor der gerechtigheid, zodat het evangelie in hun leven niet werkt en zij geen innerlijke blijdschap en vrede kennen. Paulus schreef in *1 Timotheüs 4:1* waarschuwend: 'Maar de Geest zegt nadrukkelijk, dat in latere tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, doordat zij dwaalgeesten en leringen van boze geesten volgen, door de huichelarij van leugensprekers, die in hun eigen geweten gebrandmerkt zijn.' Deze dwaalgeesten voeren de christen nooit naar het doel van God, maar brengen hem terug naar de

aarde. Langs deze weg komt hij dan weer terecht onder het regiem van de overste van deze wereld en moet hij belijden zondaar te blijven tot de dood.

Ook zagen wij in de eerste brief dat de boze steeds probeert om het werk van God in de hemelse gewesten tegen te houden. Hij wil de groei en ontplooiing van het kind van God in de geestelijke wereld verhinderen. Op aarde is dit specifiek het werk van de antichristen. Deze dwaalleraars trachten iemand die in Jezus gelooft, door allerlei leugens zo te misleiden, dat hij geen stap verder kan komen in het Koninkrijk Gods op de weg naar de volmaaktheid.

Wanneer Johannes het heeft over 'vele' misleiders die in de wereld zijn uitgegaan, vragen wij negentien eeuwen later: zijn ze werkelijk uitgegaan en hebben ze hun werk gedaan? Hoevelen hebben in die tijd de volkomenheid leren kennen? Hoevelen hebben zich er doelbewust naar uitgestrekt? Paulus schreef toch dat het doel van het geïnspireerde schriftwoord is: 'Opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust' (2 *Timotheüs* 3:17). Deze woorden zijn geheel in het vergeetboek geraakt of tot doel van de natuurlijke opvoeding gesteld, zoals dit destijds in Nederland bij het christelijk onderwijs gebruikelijk was. Hoever was in onze jeugd de verleider of antichrist al niet gevorderd. Het gehele christendom was in de geestelijke wereld tot inactiviteit en vruchteloosheid gedoemd, want de vrucht van het werk van Jezus Christus is in de eerste plaats de volmaakte mens en in de tweede plaats de volmaakte schepping. Een rijkdom van genade en heerlijkheid werd niet meer gevonden. Slechts een minimale levenskracht was nog over, 'een klein beginsel'. Zelfs de bekering en het kindschap van God werden niet meer geleerd. In mijn jeugd heb ik hierover nooit horen spreken. Op een vergadering met predikanten maakte ik mee, dat een orthodoxe dominee rustig beweerde, dat de wedergeboorte vóór de bekering kwam. Als de misleider je zover weet te verwijderen van de eenvoudigste principes van de Schrift, hoe moetje dan verder komen? Petrus sprak op de Pinksterdag tot de Joden: 'Bekeert u en een ieder van u late zich dopen'. Het was verre van hem om zich te richten tot een groep van tevoren geselecteerde mensen die al wedergeboren zouden zijn. Zijn oproep ging tot allen uit.

Ook over de doop met de Heilige Geest werd niet gesproken. Deze werd niet gekend of anders geloochend. Johannes schrijft letterlijk, dat men niet belijdt, dat 'Jezus is komende in het vlees'. Dit 'komende' ziet niet op zijn wederkomst, want Jezus woont reeds in zijn verheerlijkt lichaam en Hij zal daarin ook blijven. De verleidende macht loochent evenwel de komst van Jezus in ons vlees door de doop in de Heilige Geest. Er zijn namelijk christenen die menen deze doop automatisch te hebben ontvangen bij de wedergeboorte. Geestelijke begaafdheden komen dan uiteraard ook niet tevoorschijn. Jezus leerde evenwel dat juist kinderen Gods hun hemelse Vader om de Heilige Geest behoren te vragen (*Lucas 11:13*). Hoe weinigen durven verder getuigen dat zij rechtvaardig zijn. Door de misleidende leer van de erfzonde is er ook geen mogelijkheid om van zijn kwaad af te komen. Daarom zingt men: 'De zonde kleeft ons altijd aan'. Men is er onlosmakelijk mee verbonden. Zelfs de doop doet volgens de belijdenisgeschriften de erfzonde niet teniet.

Ook zijn er christenen die de Heilige Geest hebben ontvangen en zelfs in tongen spreken, maar in wier leven noch de kracht noch de begaafdheden van de Heilige Geest zich verder ontplooien. Hun aandacht is gericht op de natuurlijke wereld en op de zorgvuldigheden van dit leven. Ook hun religie beweegt zich op dit vlak, terwijl de Heilige Geest ons juist bekwaam maakt om onze plaats in te nemen als mensen Gods in de geestelijke wereld. Iedere religieuze geest die de mens niet opvoert tot een geestelijk christen, die door de inwoning van de Heilige Geest het beeld van Jezus Christus gelijkvormig wordt, is een misleider of de geest van de antichrist, dit wil zeggen een geest die aan Christus vijandig is.

Johannes spreekt over 'vele' misleiders en uit de kerkgeschiedenis weten wij, dat door vele leugenmachten de doop in de Heilige Geest op velerlei wijzen ontkend en geloochend is, zodat van de waarheid of het plan van God niets is terecht gekomen. Jezus tekende de kerkgeschiedenis onder het volgende beeld: het koren komt vanzelf op, eerst een halm, daarna een aar en daarna het volle koren in de aar. Nu zit er aan een halm geen vrucht. Ook aan de aar zit geen vrucht. Aan het einde groeit daarin evenwel het volle koren. Dan wordt de vrucht zichtbaar. In de kerkgeschiede-

nis was er altijd wel het minimale leven, maar rijpe vrucht werd niet gezien. Wij bevinden ons evenwel in de eindtijd. De late regen is gevallen en wij zien langzamerhand het koren rijpen. Het is daarom zo heerlijk dat wij in deze tijd leven. De Heilige Geest is de levensgeest van het lichaam des Heren. Door deze Geest groeien wij en ontwikkelen wij ons. Zoals een natuurlijk lichaam zonder geest dood is, zo kan het lichaam van Christus niet zonder de inwonende Geest. In onze tijd is het licht doorgebroken. We hebben weer kennis van de onzienlijke wereld, maar zien ook dat de verleider steeds geraffineerder tewerk gaat. Wij moeten de ogen wel goed openhouden, opdat wij niet van de hoge weg worden afgevoerd. Wij moeten de voetstappen drukken van de voleinder van ons geloof, Jezus Christus. Hij voert ons naar het einde, dat is naar het doel, de volmaaktheid.

8. *Let op uzelf, dat gij niet verliest wat wij verricht hebben, maar uw loon ten volle ontvangt.*

De apostelen hebben het evangelie van Jezus Christus duidelijk gebracht. Hun woorden waarmee ze op betrouwbare wijze het fundament van het geloof legden en het doel voor ogen stelden, moeten onder Gods kinderen bewaard blijven. Niets ervan mag verloren gaan.

De Lutherse vertaling heeft naar aanleiding van enkele handschriften: 'Ziet toe, dat gij niet verliest, hetgeen gij gearbeid hebt'. Deze versie is veel duidelijker en sluit beter aan bij het ontvangen van het volle loon, waarover Johannes hier schrijft. In *1 Corinthiërs 3:8* staat: 'Alleen zal elk zijn eigen loon krijgen naar zijn eigen werk'. De christen kan namelijk kwijtraken wat hij heeft verricht. In *Ezechiël 18:24* lezen we: 'Maar wanneer een rechtvaardige zich afkeert van zijn rechtvaardige wandel en onrecht doet, naar al de gruwelen handelt, die de goddeloze bedrijft - zal hij dan leven?' Met geen van zijn rechtvaardige daden zal rekening gehouden worden. Zijn loon wordt dan minder of kan helemaal niet meer uitbetaald worden.

Waarnaar wordt de christen beoordeeld en naar welke maatstaven ontvangt hij loon? Het antwoord is: er is loon naar werken. Wanneer in *Openbaring 11:18* wordt gesproken, dat God het loon

geeft aan zijn knechten, profeten, en aan de heiligen en aan hen, die zijn naam vrezden, worden ook 'kleinen en groten' vermeld. Het witte linnen kleed dat de overwinnaars volgens *Openbaring 19:8* dragen, is een beeld van de rechtvaardige daden der heiligen of het loon van hun arbeid. De glans van de ene ster of rechtvaardige zal verschillen van die van de andere. Hoemeer goede werken er verricht worden, hoe groter het kleed der rechtvaardigheid wordt. In de Openbaring wordt gewaarschuwd, erop te letten, dat men niet naakt wordt bevonden, dus voor de mogelijkheid dat de christen geheel geen kleed meer heeft. Dan zijn er dus in zijn leven geen gerechte werken of daden die uit God zijn, geweest. Johannes zou hier dus kunnen schrijven: let op jezelf, dat je aan dit kleed weeft, dat je dus het evangelie zowel in de hemel als op aarde realiseert. Wij lijden immers als christen een 'dubbel leven'! Wij doen het werk Gods in de onzichtbare wereld en brengen daar het oordeel tot overwinning. We bouwen dus mee aan de tempel Gods in de geestelijke sferen, maar doen dit ook op aarde in de plaatselijke gemeente, in onze omgeving, maar als eerste in eigen leven.

Verder is er dan nog de taak om in de wereld het evangelie te verbreiden, want uit alle volken zullen er eenmaal voor de troon van God staan. Er zal een schare zijn die niemand kan tellen. In vele landen en onder vele volken is reeds over Jezus gesproken, over wat Hij heeft verricht door zijn lijden en sterven. Maar wat niet verkondigd werd, was zijn leer over het Koninkrijk der hemelen. Toch sprak de Heer dat het evangelie van het Koninkrijk over de gehele aarde moest worden gepredikt. Er zal dus nog heel wat moeten gebeuren, voordat in alle hoeken en gaten het volle evangelie, dat onze Heer zelf uitdroeg, in alle steden en vlekken, is gepredikt en aanvaard. We staan dus evenals de discipelen ook nu bij de aanvang van een nieuw tijdperk. Velen moeten nog op de hoge weg worden gebracht, opdat zij zich kunnen uitstrekken naar de volkomenheid. Een enorm arbeidsveld ligt nog braak. We zullen als volle-evangeliechristenen niet op onze lauweren mogen rusten, maar voortdurend actief met deze opdracht moeten bezig zijn. Onze tijd is er rijk voor. De velden zijn alrede wit om te oogsten en we bidden of de Heer van de oogst mannen en vrouwen uit wil stoten tot de arbeid.

De Heer belooft de goede werken. In *Daniël 12:3* staat, dat degenen die velen tot gerechtigheid gebracht hebben, zullen stralen als de sterren, voor eeuwig en altoos. Let erop dat niet gezegd wordt: die er velen tot bekering hebben gebracht. Neen, het gaat over hen, wier leerlingen de weg van Jezus gingen, die zijn woorden bewaarden en die in gerechtigheid leefden. Daar is dus meer voor nodig dan in een grote vergadering massaal de handen te laten opsteken en daarna te tellen hoe groot en talrijk 'de oogst' is en dus het 'loon'. Kinderen op de wereld brengen is één ding, maar ze opvoeden zodat ze in de maatschappij hun plaats met ere kunnen innemen, is nog iets anders. Dit is een moeilijke en zware taak. Zo is het ook in het Koninkrijk der hemelen. Iemand tot bekering roepen en brengen is natuurlijk nodig, maar hem verder opvoeden zodat hij in gerechtigheid leven kan, is een volgende opdracht. Het is daarom heel jammer, dat er nog zo weinig gemeenten zijn waar deze inzichten worden verkondigd en daadwerkelijk het opwassen van de gelovigen wordt beoogd. Hoe ver moeten de mensen vaak niet rijden om ergens een gemeente te vinden, waar ze tot gerechtigheid worden gebracht en hierin ook verder worden onderwezen. Bid er daarom om, dat er goede gemeenten komen met leidende broeders, die meebouwen aan krachtige bolwerken tegen leugen en ongerechtigheid. Misschien kunnen de verstrooide broeders en zusters, die nu nog kerken en kringen bezoeken waar dit evangelie niet wordt gepredikt en zij niet worden opgebouwd, zich beter aaneensluiten tot huisgemeenten om toch verder te komen.

Wie langere tijd op het goede pad is, moet blijven uitkijken dat hij zijn gerechtigheid niet gaat verliezen, omdat dwaalleraars verkeerde invloed op hem uitoefenen. Let daarop, schrijft Johannes, want dan verlies je wat je hebt. Dan zul je naakt worden bevonden, als de Heer je gaat beoordelen. Wie met hout, hooi of stoppelen op het fundament verder bouwt, zal bemerken dat zijn bouwsel wordt aangetast door het vuur, dit wil zeggen door de boze geesten die er aanknopingspunten in vinden tot hun vernietigend werk. Wie met goede werken bouwt - en daarvoor is toch de nieuwe mens geschapen - wordt vergeleken met een bouwer die met goud en edelgesteente werkt. Hij ontvangt in het einde zeker zijn beloning. Het eeuwige oordeel, de laatste steen uit het funda-

ment van *Hebreeën* 6:2, ligt bij de voltooiing van het gebouw niet op het dak, maar bij het begin, dus nu. Wij hebben immers gebroken met iedere vorm van ongerechtigheid. Wij zijn nu bezig met een eeuwig oordeel of scheiding tussen goed en kwaad, en aan het einde van de aardse reis rest dan de beoordeling, de beloning of de plaats die de Heer je zal toewijzen vanwege het kleed der gerechtigheid dat je draagt.

Onze werken vormen het loon en dit bepaalt weer de geestelijke statuur die de mens in het eeuwige leven zal bezitten. Een loon is dus een aanzienlijke plaats in het Koninkrijk des Vaders. Johannes wekt hier dus echt niet op om maar met een achterafplaatsje tevreden te zijn, maar wel om zich uit te strekken naar een rijke beloning. Hij schrijft dan later in de Openbaring over zuilen in de tempel van God, en nergens over vloermatjes.

9. Een ieder, die verder gaat en niet blijft in de leer van Christus, heeft God niet; wie in die leer blijft, deze heeft zowel de Vader als de Zoon.

Kun je je bij deze woorden nog voorstellen, dat er christenen zijn die zeggen: 'Op de leer komt het niet aan. Niet de leer, maar de Heer. Als je over de leer begint, kom je nooit tot een einde.' Spottend hoorde ik eens zeggen: 'Leer heb je onder je schoenen.' Hoe wordt evenwel de leer van Jezus Christus genoemd? Het antwoord is: de waarheid. Sprak Jezus niet dat Hij gekomen was om van de waarheid getuigenis af te leggen? Wie daarom 'de leer' aan zijn laars lapt, verwerpt de waarheid, dus de Heer zelf. Het tegenargument is dan, dat niemand de hele waarheid heeft. Je hebt er hoogstens een gedeelte van, een facet. Daarom kun je het niet zo nauw met de leer nemen, want de ene heeft deze facet en de tweede weer een andere. Facetten zijn de geslepen vlakken van een edelsteen. Wanneer je zo'n kleinood hebt, behoren ook alle facetten je toe. De waarheid is dus de gehele diamant met al haar facetten. Hier ziet men dus duidelijk het leugenachtige van zulke redenering. Je aanvaardt door het geloof of de waarheid óf de leugen. Je kunt niet een stukje van de waarheid hebben: jij een deeltje, ik een partje en de andere nog een rest, en ze dan bij elkaar voegen als de stukken van een legpuzzle. Dit gaat beslist niet. Wij moeten

allen het woord van God, de waarheid, ontvangen hebben en deze bewaren.

Velen leggen bijvoorbeeld een paar stenen van het bijbelse fundament uit *Hebreeën 6:1-3* neer, bijvoorbeeld twee of drie. Dan gaan ze daar wat op knutselen, maar er verrijst nooit een tempel Gods op en nooit een waardig huis voor de Heilige Geest. Op het kritieke ogenblik storten die bouwsels in. Wanneer wij evenwel het ganze bijbelse fundament onder ons hebben (zie het boekje: 'Het fundament van het geloof'), en daarop de volle waarheid bouwen, weten we dat er een hecht huis kan verrijzen. Er staat dat iedere gelovige een tempel is en dat zij met elkaar de grote tempel Gods vormen in de geestelijke wereld. Dit kan alleen gerealiseerd worden als we allen volkomen gefundeerd zijn op het evangelie van Jezus Christus, want Hij heeft ons de Vader doen kennen in diens wezen en plannen, ons de onzienlijke wereld geopend, en in woord en beeld getoond, hoe alles in de hemelse gewesten functioneert. Hij heeft ook de weerstrevende en wetteloze machten openlijk ten toon gesteld, zodat wij nu weten: die zijn het en dat doen ze, en over hen gezegevierd. Wij mogen dan nu overwinnen met Hem zoals Hij overwonnen heeft.

Het is van groot belang om je bewust te zijn welke leer je hebt aanvaard. Wie in de leer van Jezus blijft, heeft zowel de Vader als de Zoon, want deze beiden hebben dezelfde gedachten en zij spreken dezelfde woorden. In de eerste brief schreef de apostel in hoofdstuk 2:23 dat een ieder die de Zoon loochent, dus het vleesgeworden Woord, ook de Vader niet heeft. Maar wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader. Vader en Zoon zijn onlosmakelijk verbonden. Wie de leer van Jezus verwerpt, dus het volle evangelie, staat ook buiten de gedachten van God. Wie het volle evangelie, de leer van het Koninkrijk der hemelen, aanvaardt, bewaart en ernaar handelt, is ook met de Vader verbonden, want deze is toch de oorspronkelijke inspirator.

Johannes beschrijft hier een weg die begaan moet worden. Hij zegt immers: 'Een ieder, die verder gaat'. Het is goed om verder te gaan en steeds dieper in de waarheid te willen dringen. Men moet dan wel in de leer en in de woorden van de Heer blijven. Deze weg voert de mens naar de volmaaktheid. Dat is een kenmerkende eigenschap, want elk van God geïnspireerd schrifwoord heeft tot

doel: 'Opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust' (2 *Timotheüs* 3:17).

In verband met deze weg en met dit doel schreef Paulus in *Filippenzen* 3:16 aan allen, die volmaakt waren, dus allen die in hun denken de gedachten van God geheel hadden overgenomen, dus de waarheid kenden: 'In dat spoor dan ook verder'. Op deze weg 'zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt, maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus' (*Efeziërs* 4:14,15).

10,11. Indien iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvang hem niet in uw huis en heet hem niet welkom. Want wie hem welkom heet, heeft deel aan zijn boze werken.

Ook in de uitlegging van deze tekst hebben velen zich vergist. Zij menen dat men iemand niet mag ontvangen die een dwaalleer aanhangt of brengt. Het is voor hen wel hard, maar toch duidelijk: 'Gij moet hem in uw huis niet ontvangen, noch een groet tot hem richten'. Laat dus geen getuigen van Jehova je huis binnenkomen, maar houd de deur voor hem gesloten. Dit geldt dan verder ook voor iemand in je familie, die tot de rozekruisers behoort, of tot de adventisten, enzovoort. Maar als je oudste zoon zich nu eens bij de Bahai-beweging aansluit, of je volwassen dochter overgaat tot de roomskatholieke kerk? En wanneer je vrouw eens anders gaat denken? Moet men dan de kinderen het huis uitzetten en zich laten scheiden van zijn vrouw? Paulus schreef in opdracht van onze Heer, dat een man zelfs van een totaal ongelovige vrouw, die erin bewilligt met hem samen te wonen, niet scheiden mag (*1 Corinthiërs* 7:12). Wij behoeven geen kinderen de deur te wijzen, of een schoonvader die niet tot onze gemeenschap behoort, logies te weigeren. Integendeel zullen wij hen vriendelijk verwelkomen, teneinde in de natuurlijke wereld nog een brug te behouden, waarover wij hen kunnen bereiken.

De apostel spreekt hier evenwel niet tot de individuele gemeentelieden, maar hij richt zich tot de 'kuria', de 'uitverkoren vrouw', dus tot de verantwoordelijke leiders van de gemeente. Tot hen zegt

hij: pas op, laatje niet strikken door reizende evangelisten, wier achtergronden je niet kent en die een leer brengen, die afwijkt van wat jullie altijd hebben geleerd. Ontvang ze niet en zeg niet tot hen: wees gegroet. Bied hun het spreekgestoelte niet aan met de woorden uit *Handelingen 13:15*: ‘Mannen broeders, indien gij een woord van opwekking voor het volk hebt, spreekt het dan’. Men moet ook in de gemeente geen speciale begroeting tot hen richten en hen niet welkom heten. Men moet dan niet zeggen dat men zo blij is dat de bekende spreker, die toch niet dezelfde leer brengt, nu ook in het midden der gemeente is. Ook Paulus hield hier rekening mee en gaf aan de broeders, die hij naar de gemeente zond, geleidebrieven en aanbevelingen mee.

De waarschuwingen van Johannes gelden in het bijzonder die samenkomsten, waar zondags een lijst van sprekers voorgaat met diverse leringen. Zo haalt men het paard van Troje binnen. Misschien komen er zo'n zondagmorgen extra veel toehoorders vanwege de bekende Amerikaan of de legendarische evangeliste, maar de gemeente wordt niet opgebouwd doch afgebroken door de elkaar tegenstrijdige leringen. Het is de vraag of die bekende sprekers zelf wel tot een gemeente behoren. In de wet van Mozes was het verboden om tweërlei zaad op de akker te strooien, maar in bepaalde kringen werpt men handenvol verschillend zaad met het nodige onkruid uit. En alles komt op. Zo is het evenwel onmogelijk om in de gemeente tot een geestelijke eenheid, dus die van geloof en van denken te komen. Men wordt dan ook nooit een gezond geestelijk huisgezin. De oudsten met de voorganger blijven evenwel verantwoordelijk voor de leer die in hun gemeente wordt gebracht en zij zullen bij hun Heer rekenschap moeten afleggen voor het hoeden van de hun toevertrouwde kudde. Zij zullen daarbij steeds voor ogen moeten houden: leiden wij door onze onderwijzingen en die van degenen die wij in de gemeente uitnodigen, onze leden naar het voorgestelde doel van de volkomenheid?

Veronderstel dat men een evangelist over de toekomst van het aardse volk Israël laat spreken. Dan richt men het denken niet naar boven, naar waar Christus is, maar naar de aarde. Met deze leer krijgt men dan ongeestelijke mensen, die zich bezighouden met de dingen van de natuurlijke wereld. Daarom zijn ook de oecumenische en de charismatische beweging zo gevaarlijk. Men

krijgt dan immers deel aan de gedachtengangen van het grote Babylon der verwarring. De waarschuwing van de ‘stem uit de hemel’ is daarom: distantieer je ervan, ‘opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en niet ontvangt van haar plagen’ (*Openbaring* 18:4).

12,13. *Ik heb u veel te schrijven, doch ik wilde dit niet doen met papier en inkt, maar ik hoop tot u te komen en van mond tot mond te spreken, opdat onze blijdschap volkomen zij. U groeten de kinderen van uw uitverkoren zuster.*

Johannes zag er niet tegen op om boeken te schrijven zoals zijn evangelie en de Openbaring. Deze brief houdt hij echter wel heel kort. Ze bevat eigenlijk maar elf verzen. De reden was niet dat de apostel niet meer te vertellen had. Er waren nog onderwerpen genoeg waarop hij de aandacht wilde vestigen. Zou een grotere brief evenwel meer succes hebben? In de volgende brief is sprake van een zekere Diótrifes, die hem vijandig gezind was en die zijn gezag als apostel niet erkende. Deze valse broeder scheen nogal invloed in de gemeente gehad te hebben. Misschien zou hij verhinderen dat de brieven van Johannes werden voorgelezen, of anders door hem van negatieve commentaren zouden worden voorzien. Wij weten dit natuurlijk niet zeker, maar in ieder geval wacht de apostel liever met verdere uitweidingen en is hij voornemens de gemeente persoonlijk te bezoeken en van mond tot mond met de leden te spreken. Als dan alle problemen zijn opgelost en wanneer de tegenstanders ontmaskerd zijn, zullen allen zich verblijden.

Met het schrijven op papier wordt de van papyrus gemaakte stof bedoeld, waaraan de naam ‘papier’ nog herinnert. Men kon de papyrusplant verwerken tot vellen die in elkander werden geschoven, zodat ze de vorm kregen van ons boek. De Grieken gebruikten voor papyrus meestal het woord ‘biblos’; de verkleining ‘biblios’ ontmoeten wij in de naam ‘bijbel’. De inkt was een soort zwartsel, dat in droge toestand werd bewaard en in een inktkoker voor het gebruik vloeibaar werd gemaakt.

De kinderen van de uitverkoren zuster hebben natuurlijk weer niet met familierelaties te maken, maar we hebben hier opnieuw beeldspraak om de leden van de zustergemeente, waar Johannes

vertoefde, aan te duiden. Vandaar dat verder namen van afzonderlijke personen ontbreken. Het korte briefje was slechts een voorlopige en onverwijde waarschuwing tegen de verleiders en dwaalleraars over wie Johannes bij zijn komst nog uitvoerig zou spreken.

De Statenvertaling eindigt dan nog, gebruikmakend van een ander handschrift, met het woordje 'amen'. Een woord dat in de Openbaring van Johannes ook zeven maal voorkomt. Het is een bevestiging van waarachtigheid en zekerheid der dingen die hij meedeelt.

III

De derde brief van Johannes

---

1. De oudste aan de geliefde Gajus, die ik in waarheid liefheb.

In deze derde brief noemt de auteur zich opnieuw ‘de oudste’ en hij zal daarom wel weer de apostel Johannes zijn. Deze richt zijn pastoraal schrijven aan een verder onbekend persoon, die waarschijnlijk thuishoorde in de gemeente, waaraan de vorige brief was geschreven, zoals te lezen is in *vers 9*: ‘Ik heb aan de gemeente een en ander geschreven.’

De voornaam Gajus, de Griekse schrijfwijze voor het latijnse woord Cajus, wat meester of heer betekent, kwam algemeen voor. In *Handelingen 19:29* is sprake van de Macedoniër Gajus, een metgezel van Paulus, die bij het oproer te Efeze naar het theater werd gesleurd. In *Handelingen 20:4* ontmoeten we Gajus uit Derbe, die Paulus vergezelde op zijn terugreis van Macedonië naar Asia en waarschijnlijk zelfs naar Jeruzalem. In *Romeinen 16:23* is Gajus de ‘huiswaard’ van Paulus te Corinthe. Hij was daar een van de weinigen in de gemeente die door deze apostel was gedoopt (*1 Corinthiërs 1:15*). Wij weten niet tot welke Gajus de apostel Johannes zich richt en kunnen hem dan ook moeilijk verder identificeren. Misschien was hij een bekeerling van Johannes, omdat hij een van diens ‘kinderen’ genoemd wordt. Hij was waarschijnlijk een rijk en aanzienlijk persoon in een of andere stad in de buurt van Efeze. Deze brief is dan geschreven met de bedoeling om sommige christenen, die daar nog ‘vreemdelingen’ (*vers 6*) waren, bij deze vriendelijke en gastvrije broeder aan te bevelen.

Uit hetgeen volgt, blijkt, dat Gajus in de gemeente een belangrijke plaats innam, hoewel wij toch niet lezen dat hij een oudste of ander soort ambtsdrager was. Hij ontving daarom als zodanig van Johannes geen instructies. Het voornaamste wat de apostel van Gajus weet te zeggen, is, dat deze een werkelijk geestelijk mens was, die in waarheid en liefde wandelde. Telkens herhaalt de apostel het woordje ‘geliefde’ bij elk nieuw gedeelte van zijn schrijven. Dit woordje vond zijn oorzaak niet alleen daarin dat Johannes hem in de natuurlijke wereld een vriend achtte, maar de omschrijving ‘welke ik in waarheid liefheb’ wijst op een geestelijke verbonden-

heid. Johannes wist zichzelf immers ook in de waarheid of 'in Christus', of in het eeuwige plan van God opgenomen. Wij worden hierbij herinnerd aan zijn tweede brief, waar hij aan de uitverkoren 'vrouw' ook schreef: 'Die ik in waarheid liefheb', dus volgens de gedachten van God zelf, die geopenbaard zijn in de gemeente, welke genoemd wordt 'een pijler en fundament der waarheid'.

2. *Geliefde, ik bid, dat het u in alles wèl ga en gij gezond zijt, gelijk het uw ziel wèl gaat.*

Johannes spreekt deze nauw met hem verbonden broeder opnieuw aan met het woord 'geliefde'. Hij stelt zich in de geest met hem voor de troon van God en bidt, dat hij het in ieder opzicht goed zal stellen, dus naar geest, ziel en lichaam gezond zal zijn en goed functioneren.

Uit de berichten die Johannes van de broeders vernomen had, was hem gebleken dat het Gajus naar de ziel wèl ging, dat dus het Koninkrijk van God met zijn blijdschap, vrede en gerechtigheid zijn deel was en dat ook de gezindheid en de liefde van God in hem werkzaam waren. Het woordje 'ziel' heeft hier de betekenis van innerlijk leven. Hetzelfde grondwoord is in *1 Johannes 3:16* weergegeven door 'leven'. De apostel wenst dus dat het uitwendige leven in even goede conditie zal zijn als het innerlijke. Hij vangt zijn brief niet aan met een zegebede, maar met een heilbede voor de gezondheid van de geadresseerde.

De apostel bidt ook dat Gajus voorspoedig mocht zijn in zijn verdere handel en wandel, dus ook in de stoffelijke zaken, zoals in zijn bedrijf of in zijn gezin of in zijn maatschappelijke functies. Hij wist immers dat de welvaart van deze geliefde broeder ten dienste stond van de gemeente, in het bijzonder om de broeders gastvrijheid te verlenen.

Het woordje dat hier voor 'bidden' gebruikt wordt, betekent eigenlijk een wens voor God uitspreken. Dit zegt dan iets van de gezindheid des harten van de schrijver ten opzichte van deze broeder. Of deze wens in vervulling gaan zou, hing evenwel voor een groot deel af van de betreffende broeder, of deze wel in het geloof zou blijven handelen. We treffen dit werkwoord ook aan in *Handelingen 26:29*, waar Paulus bidt dat koning Agrippa en zijn

omgeving zouden worden zoals hijzelf, maar dan zouden deze mensen zich toch eerst moeten bekeren. In 2 *Corinthiërs* 13:7 bidt de apostel dat de leden van de gemeente geen kwaad zouden doen, maar alleen het goede. Vervolgens in vers 9 dat het met hen geheel in orde zou komen. Ook een zaak waarin zij zelf actief betrokken waren. De wens van Johannes was dus dat het Gajus met de zijnen goed zou gaan in de stoffelijke dingen maar ook naar het lichaam. Hij wist dat deze broeder het innerlijk goed maakte.

De afgebeden zegeningen zijn natuurlijk wel naar de wil van God, want deze wil 'in alles' het goede, het welgevallige en het volkomene. Zij vallen ten deel als de mens volkomen op de Heer vertrouwt en zich stelt onder leiding van de Heilige Geest. Ook God wil immers hetgeen de oude Romeinen zo kernachtig formuleerden: een gezonde geest in een gezond lichaam, of liever een welstand van het lichaam overeenkomend met de gezondheid van de ziel of van de inwendige mens. Zou de apostel deze wensen hebben uitgesproken, indien hij wist dat dit niet naar de wil van God was? Indien ze dan naar de bedoeling van de Schepper zijn, dan zijn ze ook voor alle mensen die erin geloven, want er is bij God geen aanneming van een persoon. Daarom is de bede van ieder christen dat zijn lichaam door de kracht van Gods Geest in goede gezondheid bewaard blijft, maar dan moet de welstand van de ziel geen wens meer zijn, maar een vaststaand feit, zoals ook bij Gajus het geval was. Een twijfelzieke instelling die zich niet met standvastig geloof richt op de woorden van God, tast het zieleleven van de christen aan. Het is duidelijk dat er dan ook geen genezing van het lichaam geopenbaard wordt, want slechts het gelovige gebed zal de zieke gezond maken (*Jacobus* 5:15).

3,4. *Want het heeft mij zeer verblijd, als er broeders kwamen en van uw waarheid een goed getuigenis gaven, zoals gij dan ook in de waarheid wandelt. Groter blijdschap ken ik niet, dan dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen.*

De broeders die bij Gajus gelogeed hadden, waren waarschijnlijk reizende predikers, die aan Johannes hadden verteld dat Gajus het woord van God niet alleen had gehoord en verstaan, maar ook in zijn leven openbaarde. Heel diens wezen kwam dus overeen

met het woord van God, met de waarheid. De apostel had kunnen schrijven dat Gajus in zijn vlees het beeld van Jezus Christus droeg. Zijn wandel legde daarvan getuigenis af. Het is verkwikend op te merken hoe positief de broeders zich hier over een medebroeder uitlieten en deze de eer gaven die hem toekwam. Het is voor Johannes een grote blijdschap, wanneer hij hoort dat de kinderen die hij door zijn prediking heeft verwekt, zich houden aan de waarheid, die gerechtigheid en liefde insluit. Als zijn kinderen het maar goed maken naar lichaam, ziel en geest, is de vreugde van de apostel niet te temperen. Dat hij zelf in de vuurlinie staat en verbanning hem wacht, deert hem niet. Johannes is te vergelijken met een gelovige ouder die God dankt, wanneer zijn kinderen de Heer oprecht dienen en hiervan blijk geven in hun leven.

Het is ook mogelijk dat de uitdrukking 'kinderen' ziet op het gezag van deze oudste over christenen buiten eigen woonplaats. Dit zou dan temeer een bevestiging inhouden dat we hier met een brief van de apostel Johannes te doen hebben. Johannes kent geen jaloersheid, maar zijn grote vreugde bestaat hierin, dat de 'kinderen' verder groeien, in het goede spoor blijven en opwassen tot zonen. Het gaat bij hem allereerst om getuigenissen te zien van de waarheid, dat is van het volle evangelie, of van het gehele plan van de Vader, dat de christen naar de volkomenheid voert. Om op deze weg te kunnen volharden, heeft God zijn woord gegeven, maar ook zijn Geest met zijn begaafdheden, en met deze Geest heeft ook de gezindheid van de Vader met zijn liefde woning in de christen gemaakt. De mogelijkheden zijn er dus om te ontwikkelen en het doel te bereiken. Ieder lid van de gemeente heeft daarom de verantwoording zich daarnaar uit te strekken en er gebruik van te maken. Anders loopt hij gevaar om de Geest, die in alle waarheid leidt, te bedroeven, te blussen en zelfs door matheid van ziel zich weer open te stellen voor de geest van leugen en ongerechtigheid.

De waarheid was in Gajus en dit had tot gevolg dat zijn levenswandel ernaar was. Zijn leven werd gekenmerkt door: eenvoud, rechtvaardigheid, heiligheid en broederlijke liefde. Misschien heeft het Gajus wel aan de nodige gezondheid ontbroken, daar Johannes hem 'vóór alle dingen', zoals de Statenvertaling luidt, deze

toewenst, maar zijn innerlijke mens bezat in rijke mate de goddelijke Geest, die zijn sterfelijk lichaam levend zou maken.

5.6. *Geliefde, gij handelt trouw in alles wat gij aan de broeders doet, en dat nog wel aan vreemdelingen, die in tegenwoordigheid der gemeente getuigd hebben van uw liefde; indien gij hen voort helpt, gelijk het Gode waardig is, zult gij wèl doen; ...*

De reizende broeders hadden niet alleen aan de apostel dit goede getuigenis meegedeeld, maar hadden er ook openlijk en met lof over gesproken in de gemeentevergadering waar Johannes zich bevond. Gajus hielp dus broeders voort, die hij tevoren niet kende. Dezen waren geen familieleden van hem, maar hij aanvaardde hen als broeders die tot het huisgezin van God behoorden. Deze liefdevolle houding sproot voort uit zijn wandelen in de waarheid, dus niet uit vleeselijke overwegingen, maar uit geestelijke.

De betreffende rondreizende broeders hadden niet alleen gesproken over de geestelijke gemeenschap, die zij met Gajus hadden ervaren, maar ook over de liefde die deze hun in het natuurlijke leven had betoond. Johannes wijst Gajus in zijn brief er nu op dat hij er goed aan deed de evangelisten verder voort te helpen. Misschien hadden dezen plannen om nogmaals een rondreis te maken en wanneer Gajus hen opnieuw ontving, zou dit dan op zulke wijze zijn, dat het Gode waardig was, dit wil zeggen zoals overeenkomt met de standing van mensen Gods, want de Heer is ook barmhartig, liefdevol en mild. Zo prijst Johannes dus de gastvrije Gajus en zegt dat deze goed had gehandeld en moedigt hem aan in dat spoor verder te gaan. Het waren dus niet alleen de apostelen die rondreisden met het evangelie van het Koninkrijk, maar er waren ook zendelingen of evangelisten die in eigen gemeente, maar ook in andere plaatsen met het woord dienden.

Wij zien dat Johannes het niet alleen op prijs stelde dat er onderling contact werd gemaakt en hulp verleend, maar ook dat er een venster naarbuiten open was om gemeenschap te hebben met de ware broeders en zusters buiten de plaatselijke gemeente. Zoals er in een gezin gastvrijheid moet zijn, zo behoort dit ook in de gemeente, die hierdoor dan ook verrijkt zal worden. Wij mogen nooit een gesloten gemeenschap vormen die geen prijs meer stelt

op contacten elders, want dit werkt een geestelijke verarming in de hand. Reizen en trekken is evenwel een kostbare aangelegenheid en daarom is de christelijke gastvrijheid een grote deugd. Een van de eigenschappen van een opziener moet immers gastvrijheid zijn, schrijft Paulus in *1 Timotheüs 3:2* en in *Titus 1:8*.

7,8. ... want zij zijn uitgegaan ter wille van de Naam, zonder iets van de heidenen aan te nemen. Wij behoren dus zulke mannen te ontvangen, opdat wij mogen samenwerken voor de waarheid.

Wel moet men overtuigd zijn dat men met echte broeders te doen heeft. Anders geldt voor de gemeente: 'Ontvangt ze niet in uw huis en heet ze niet welkom'.

Johannes geeft nu van de broeders die Gajus geherbergd had, het getuigenis, dat dezen waren uitgegaan voor de naam, dit wil zeggen dat zij rondreisden om het evangelie van het Koninkrijk der hemelen te verkondigen, waarmee Jezus was begonnen (*Handelingen 1:1*) en Paulus dit ook had voortgezet (*Romeinen 15:19*). De 'naam' is die van Jezus Christus, de redder, de gezalfde, de doper met de Heilige Geest, de verlosser en de voleinder van het geloof. In die naam hadden zij met Gajus gemeenschap gehad en in die naam had deze hen dan ook verzorgd. Deze evangelisten hadden huizen of broeders of zusters of vader of moeder of kinderen of ook wel akkers prijsgegeven om de naam van Jezus (*Mattheüs 19:29*). Zij verkondigden in de 'heidenlanden' dat allen tot bekering moeten komen om de levende God te dienen.

Deze predikers hadden ook niet hun voordeel gezocht door ook van de heidenen gaven aan te nemen, maar zich slechts bepaald tot het contact met de huisgenoten des geloofs, opdat zij in de waarheid zouden kunnen blijven staan. Wanneer werkers in Gods Koninkrijk banden van vriendschap gaan aanknopen ten einde van onbekeerden hulp te ontvangen, met ongelovigen of andersdenkenden gaan samenwerken, moeten zij vanwege deze ondersteuning altijd water in de wijn doen. Naar de woorden van Jezus in *Lucas 10:7* mag de evangelieprediker van zijn arbeid leven: 'Want de arbeider is zijn loon waard'. De evangelisten moeten echter geen geldelijke ondersteuning van buitenstaanders aanvaarden.

Dit legt dan wel de gemeente de verplichting op om zendingen, of werkers in Gods Koninkrijk, te ondersteunen en voort te helpen, opdat zij zo met elkaar het evangelie, de volle waarheid, verbreiden. Paulus schreef in *1 Corinthiërs 9:13,14*: 'Weet gij niet, dat zij, die in het heiligdom de dienst verrichten, van het heiligdom eten, en zij, die het altaar bedienen, hun deel ontvangen van het altaar? Zo heeft de Here ook voor de verkondigers van het evangelie de regel gesteld, dat zij van het evangelie leven'. Daarom zijn 'wij' en niet de ongelovigen verplicht voor zulke mannen zorg te dragen, maar verder geldt het: 'Gij hebt het om niet ontvangen, geeft het om niet' (*Mattheüs 10:8*).

Wanneer wij ons geld mildelijk schenken aan de zending en evangelisatie, zullen wij de vruchten ervan in de eeuwigheid mogen zien. Dan wordt vervuld: 'Maakt uzelf vrienden uit (of: met behulp van) de onrechtvaardige Mammon, opdat, wanneer u ontbreken zal (als het met u ten einde loopt), zij (de bekeerde heidenen) u mogen ontvangen in de eeuwige tabernakelen' (*Lucas 16:9, St.Vert.*).

9. Ik heb aan de gemeente een en ander geschreven; maar Diótrefes, die onder hen de eerste tracht te zijn, ontvangt ons niet.

Schreef de apostel Paulus dikwijls over moeilijkheden in de gemeenten die hij had gesticht, en over mensen die daar zijn leer tegenstonden, in dit vers zien we dat ook Johannes onder zijn 'kinderen' met dwarsdrijvers te maken kreeg. Dezen verzetten zich niet alleen tegen wat de apostel leerde, maar zij tasten ook zijn persoon en ambt aan. Zo was er in de gemeente waartoe Gajus behoorde, een zekere Diótrefes, wiens naam letterlijk betekent: door Zeus opgevoed. Hij was hoogstwaarschijnlijk een oudste of opziener, maar handelde niet naar de wil van God, doch als heerschappij voerende over de kudde. Hij wilde onder de gelovigen in de gemeente 'de eerste' zijn, of 'de leiding hebben'. Hij was ambitieus, hoogmoedig en rebelleerde tegen het van God gegeven gezag van de apostel. In plaats van 'ontvangt ons niet', wordt ook vertaald, 'wil niet van ons weten', of 'weigert ons te erkennen'.

In een vorige brief aan de gemeente had Johannes reeds een en ander geschreven. Het ligt dan voor de hand om hierbij aan zijn tweede pastorale brief te denken. Wel ging deze over valse

doctrines, en dwaalleraars die in de gemeente toegelaten werden om te spreken, maar dit komt in deze brief niet aan de orde. Men kan evenwel aan de mogelijkheid denken dat deze Diótréfes zich geërgerd had aan de 'bekrompenheid' van Johannes die beweerde de volle waarheid te bezitten, terwijl hijzelf met een beroep op de slogan der 'liefde', de deur openzette voor allerlei soort evangelisten, die afwijkende meningen verkondigden. Hetzelfde zien we in veel pinksterkringen en samenkomsten in onze tijd. Men stelt zich dan ruimdenkend op en zo gebeurt het dan dat de ene prediker weerlegt en afbreekt, wat de andere een week tevoren verdedigd heeft en opgebouwd. Dan wordt de gemeente de ene maal met die visie geconfronteerd en de volgende maal met een tegenovergestelde. Het gevolg is wel, dat men in zulke bijeenkomsten altijd afwijzend staat ten opzichte van de volle waarheid en negatief tegen het evangelie van het Koninkrijk der hemelen. Men ziet niet in, dat de belijdenis: één geloof en één Heer, ook inhoudt dat dan allen één leer moeten aanvaarden. In dit vers was het resultaat van deze geesteshouding: iedereen mocht bij Diótréfes spreken, behalve de apostel Johannes en de predikers die zich achter hem schaalden. In dit opzicht herhaalt zich in onze tijd de geschiedenis.

Johannes had aan 'de gemeente' geschreven. De vorige brief was gericht aan de 'uitverkoren vrouw', de kuria. Dit is dus een bewijs dat met de vrouw uit 2 *Johannes 1* werkelijk de gemeente werd bedoeld. Het is evenwel de vraag of de tweede algemene brief ooit haar bestemming had bereikt. Wanneer Diótréfes Johannes niet ontvangen wilde, kan hiermee bedoeld zijn dat deze oudste het epistel had achtergehouden. Vandaar dat de apostel nu aan Gajus, die hiervan dan niet op de hoogte was, meedeelde: 'Ik heb aan de gemeente een en ander geschreven'. Diótréfes had de brief evenwel verduisterd en niet aan de broederraad of aan de gemeente voorgelezen. Hierdoor was hij dan ook getypeerd met de woorden 'die onder hen tracht de eerste te zijn'. Hij was ruimdenkend ten opzichte van de dwalingen en tegelijkertijd 'nauw in zijn ingewanden' wat de apostel des Heren betref (vergelijk 2 *Corinthiërs 6:12*, St.Vert.).

10. Daarom zal ik, als ik kom, herinneren aan zijn werken, die hij doet, daar hij met boze woorden tegen ons zwetst, en hiermede

nog niet voldaan, ontvangt hij zelfs de broeders niet en weerhoudt ook hen, die het wel willen doen, en hij werpt hen uit de gemeente.

Uit de verte kan Johannes Diótfrefes niet aanpakken en de dingen rechtzetten. Hij stelt dit uit totdat hijzelf weer in de gemeente komt. Hij richt deze brief daarom aan Gajus, die wel in de waarheid staat en ook gaarne gastvrijheid verleent. Johannes wil dan later Diótfrefes herinneren aan zijn onchristelijke levenswandel, waarbij deze zich in woord en daad misdraagt. Johannes laat zich voor zijn doen ongewoon scherp uit over deze broeder. Hij zegt dat deze roddelpraatjes over hem en zijn medewerkers uitstrooit. Diótfrefes stelt zich dus negatief op en zit vol kritiek, en dat nog wel tegen een apostel.

In de Statenvertaling worden zijn gedragingen uitgedrukt door: 'Met boze woorden snaterende tegen ons'. Dit is dan wel het enige persoonlijke verwijt dat in de brieven van de apostel der liefde voorkomt. Johannes doet dit niet om zichzelf te handhaven, maar om der wille van de gemeente die hem dierbaar is. Hij wil niet dat zijn broeders misleid worden en op een verkeerd spoor komen, want Diótfrefes wil de broeders die achter de prediking van de apostel staan, zelfs niet ontvangen. Wanneer andere gemeenteleden de rondreizende evangelisten wel herbergen, houdt Diótfrefes hen terug en gaat zelfs zover, dat hij deze medebroeders excommuniceert, dat is: uitbant. Zo veroorzaakt hij scheuringen in de gemeente door zijn autoritair optreden. Het oordeel komt hem evenwel niet toe. De gemeenteleden leven immers niet in openbare zonden, evenmin als de broeders die achter Johannes staan.

Ook Paulus maakte soortgelijk optreden mee van 'bedrieglijke arbeiders', of van 'schijnapostelen', van 'opgeblazen' eerzuchtigen, aan wie hij schreef: 'Wat wilt gij? Moet ik met de roede tot u komen, of met liefde en in een geest van zachtmoedigheid?' (*1 Corinthiërs 4:21, 2 Corinthiërs 11:13*). Zulke scheurmakers zijn 'vleselijk' en baby's in het geloof (*1 Corinthiërs 3:3*).

Onveranderde mensen menen altijd dat zij de gemeente zuiver moeten houden door een gewelddadig optreden, in plaats van het zwakke te versterken en het oordeel aan de Heer over te laten.

In het Koninkrijk Gods vindt men onder hen die leiding geven onder meer twee soorten christenen: de vleselijke en ambitieuze mannen, en de geestelijk gezinden die een roeping hebben. De eerste groep zoekt uitbreiding van invloed, voelt zich onmiddellijk gepasseerd, indien zij in een arbeid ergens buiten komt te staan. Zulke broeders moeten zichzelf handhaven met wereldse machtmiddelen en praktijken, en zij veroorzaken een gespannen situatie. De door God aangestelde leiders zijn in de rust des geloofs en onbeweeglijk, wanneer om hen heen de geestenwereld in opschudding is. Zij voeren immers welbewust het plan van God in hun leven uit en blijven binnen de cirkel, waarin de Heer hun werk heeft gegeven.

11. *Geliefde, volg het kwade niet na, maar het goede. Wie goed doet, is uit God, maar wie kwaad doet, heeft God niet gezien.*

Nu wendt de apostel zich weer tot Gajus, de geliefde. Hij waarschuwt hem het kwade waarin Diótrifes voorgaat, niet na te volgen, maar het goede te doen, zoals hij dit tot nu toe steeds heeft gedaan. Hij moet de rondreizende broeders niet behandelen op de manier zoals Diótrifes dat doet, maar zoals betamelijk is en naar de wil van God. Mensen als Diótrifes verstoren de rust, de vrede en de gerechtigheid in de gemeente. Ze bederven daar de sfeer van het Koninkrijk Gods. Zij verstoren de broederlijke gemeenschap en bannen kinderen Gods op listige wijze uit de gemeente, omdat dezen niet hun natuurlijke inzichten delen.

‘Wie goed doet, is uit God’, want het goede komt overeen met de gedachten en het woord van de Heer. Het goede doen betekent een geestelijke wandel die overeenkomt met het voorbeeld dat Jezus ons nagelaten heeft. Zo’n leven is een gevolg van de leiding van de Heilige Geest, die in de christen de gezindheid van Jezus Christus met zijn liefde openbaart. Iemand die in deze dingen leeft, ernaar spreekt en handelt, is uit God, dus uit diens gedachtenwereld geboren en behoort tot het lichaam van Christus.

Zo schreef de apostel in stellige zekerheid: ‘Wij zijn uit God; wie God kent, hoort naar ons’ (1 Johannes 4:6), maar hij noemde ook de tegenstelling: ‘Wie de zonde doet, is uit de duivel’ (1 Johannes 3:8). Wie kwaad doet, dit wil zeggende dingen doet die niet met

Gods wil overeenkomen, die dus wetteloos zijn en geïnspireerd worden door de boze, kent God niet. Hij kent diens wezen niet, noch diens gedachten en mist de ervaring van een leven met de Heer.

12. Van Demétrius is een goed getuigenis gegeven door allen en door de waarheid zelf; en ook wij geven een goed getuigenis en gij weet, dat ons getuigenis waar is.

Demétrius was hoogstwaarschijnlijk een rondreizende prediker, die ook de gemeente waarvan Gajus lid was, zou aandoen. Hij zou dan ook wel dit schrijven aan Gajus moeten overhandigen, terwijl deze brief dan tegelijkertijd een aanbeveling voor hem bij de broeders zou zijn. De naam Demétrius betekent: gewijd aan Demeter, de godin van de landbouw. Deze naam droeg ook de zilversmid in Efeze, maar men kan moeilijk de rondreizende prediker identificeren met de vervaardiger van beeldjes voor de godin Artemis (*Handelingen 19:24*).

Johannes stuurt Demétrius niet zomaar naar een gemeente, maar hij introduceert hem bij Gajus als een betrouwbaar persoon, die hij als een geliefde broeder kent en die zeker bereid zal zijn aan Demétrius onderdak te verlenen. Al de broeders die deze evangelist kenden, hadden trouwens van hem een goed getuigenis gegeven, zowel van zijn wandel in de waarheid als van zijn persoon, dus van zijn leer en werken. Ook de waarheid getuigde van de zuiverheid van deze broeder. Zijn belijdenis en levenswandel stemden overeen met het plan van God. Hij was een oprecht volgeling van Jezus, dus van de Waarheid en ook Johannes onderschrijft zelf dit goed getuigenis. Gajus kent dan de apostel wel zo goed, dat hij weet dat deze dit nooit zou doen, wanneer het in strijd met de waarheid zou zijn. Johannes had immers een zeer goede onderscheiding der geesten.

Wij leren hieruit dat men een broeder niet zomaar moet laten optreden, ook al kan hij goed spreken. Men behoort te weten wie en wat men in de gemeente ontvangt. Niet alleen moet de boodschap volgens de gedachten van God zijn, maar ook de levenswandel van de prediker moet ermee overeenstemmen. De waarheid zelf moet een goed getuigenis kunnen geven aangaande diens onberispelijk gedrag en reputatie.

In 1 *Timotheüs* 3:1-5 somt de apostel Paulus enkele eigenschappen op, waaraan een opziener en een werker in het Koninkrijk Gods moet voldoen. Hij moet onberispelijk zijn, de man van één vrouw (dus ook geen polygamist in successie door echtscheiding), bezonnen, beschaafd, geen drinker, vredelievend, niet opvliegend, onbaatzuchtig en dus niet uit op geld. Ook geen pasbekeerde of overgekome uit een andere denominatie, opdat hij niet hoogmoedig wordt. Het verlangen naar geld, naar eer en naar vrouwen moet niet in hem gevonden worden. Wanneer de gemeenten zich hieraan houden, zullen ze ook niet zo dikwijls teleurstellingen hebben met zogenaamde dienstknechten van God, die echter op deze punten onbetrouwbaar zijn.

Dat Johannes zo'n warme en sterke aanbeveling aan Demétrius meegeeft, zal wel te maken hebben gehad met de moeilijke opdracht om in de gemeente, waarvan Gajus lid was maar ook Diótfrefes, te prediken. Ongetwijfeld zou de laatste persoon met zijn vrienden het de spreker moeilijk maken. De boze geesten zouden immers ontmaskerd worden door de waarheidsliebende evangelist. Johannes wist dat hij een krachtige figuur was en geschikt om de wantoestanden aan de kaak te stellen.

13-15. *Ik had veel aan u te schrijven, doch ik wil u niet schrijven met inkt en pen; maar ik hoop u spoedig te zien; dan zullen wij van mond tot mond spreken. Vrede zij u! De vrienden groeten u. Groet de vrienden bij name.*

Johannes geeft dit korte epistel aan Demétrius mee. Het slot heeft grote overeenkomst met dat van de tweede brief. Waarom Johannes niet alles op papier wilde zetten, zal wel in verband staan hebben met de zaak rondom Diótfrefes, die beter door een gesprek kon worden opgelost. Dan zou er hoor en wederhoor mogelijk zijn, zoals de apostel schrijft: 'Dan zullen wij (te zamen) spreken van mond tot mond'.

In de vorige brief schreef de apostel in vers 12: 'Opdat onze blijdschap volkomen zij'. Het onderwerp dat hij nu met Gajus en de gemeente doorpraten moet, geeft geen oorzaak tot vreugde. Het was moeilijk en wekte eerder droefheid bij deze grote apostel op.

Te midden van al de moeilijkheden wenst Johannes aan zijn geliefde broeder toch de vrede toe. Vrede is afwezigheid van levensstoornis. Hoewel er in de gemeente stoornis is, mag Gajus toch in alle rust zijn levensweg met de Heer vervolgen. Bewaarheid wordt aan Gajus: 'Indien hij een zoon des vredes is, zal de vrede op hem rusten' (*Lucas 10:6*). Er gebeurt dus in de onzinnelijke wereld iets, wanneer zo'n wens door de apostel wordt uitgesproken. De groeten gelden nu niet de gehele gemeente, gezien de verwarde en moeilijke situatie. Er was toch sprake van vijandschap en afkeer bij Diótrifes en de zijnen. Daarom worden de groeten hier tussen wederzijdse vrienden gewisseld. De waarheidsgetrouwe broeders moeten hoofd voor hoofd of bij name gegroet worden.

Als een trouw herder noemt Johannes in navolging van zijn Meester de schapen die hem volgen bij name, want hij wil ze in de naam van Jezus blijven voeren in grazige weiden en naar waterbronnen des levens.

INHOUD

VOORWOORD	5
I DE EERSTE BRIEF VAN JOHANNES	7
- <i>Inleiding</i>	9
- <i>Hoofdstuk 1</i>	15
- <i>Hoofdstuk 2</i>	30
- <i>Hoofdstuk 3</i>	86
- <i>Hoofdstuk 4</i>	122
- <i>Hoofdstuk 5</i>	162
II DE TWEEDE BRIEF VAN JOHANNES	195
- <i>Inleiding</i>	196
- <i>II Johannes, verzen 1-13</i>	197
III DE DERDE BRIEF VAN JOHANNES	217
- <i>III Johannes, verzen 1-15</i>	218

OVER DE AUTEUR

Arina voor den Dag werd op 1 september 1906 geboren in Woudrichem. Ze werd onderwijzeres en trouwde in 1933 met J.E. van den Brink.

Ze woonden in Gorinchem en kregen zes kinderen. Arina was kerkelijk opgevoed. Samen met haar man was ze nauw betrokken bij het ontstaan van de 'Volle Evangelie' beweging. Ze schreef incidenteel in het blad Kracht van Omhoog en onder haar naam verscheen een toelichting op de brieven van Johannes.

In de jaren zestig maakte zij deel uit van het 'Beukenstein-team' en ze diende vele jaren als oudste in een volle-evangeliegemeente in Gorinchem.

Bovenal was ze echter de vrouw op de achtergrond in de bediening van J.E. van den Brink en zijn belangrijkste sparring-partner bij de ontwikkeling van hun inzichten over de geestelijke wereld en de boodschap van het Koninkrijk der Hemelen.

Zij overleed in 1993.

**Van de hand van J.E. van den Brink
verschenen onder meer de navolgende boeken.**

Bijbelcommentaren:

- DE PINKSTERBOODSCHAP VAN JOËL
Toelichtende verklaring
- DE BERGREDE - Uw Koninkrijk kome
- HET KONINKRIJK DER HEMELEN -
Toelichting op Mattheüs 13:1-52
- DE OLIJFBERGREDE
Toelichting op Mattheüs 24 en 25
- ROMEINEN
Toelichting op de Romeinen-brief
- DE EERSTE BRIEF AAN DE CORINTHIËRS
Gezag en orde in de gemeente
- DE BRIEF AAN DE EFEZIËRS
Het geheimenis geopenbaard
- DE BRIEVEN AAN TIMOTHEÛS
Richtlijnen in het huisgezin Gods
- DE BRIEF AAN DE HEBREEËN
Een beknopte bijbelstudie
- Toelichting op de
BRIEF VAN JACOBUS
- DE BRIEVEN VAN PETRUS
Toelichtende verklaring
- OPENBARING VAN JEZUS CHRISTUS
Tekst-voor-tekst-verklaring van het boek Openbaring

Overige uitgaven:

- DE BETEKENIS VAN DE DOOP
Een uitvoerige uiteenzetting van de bijbelse betekenis van de doop van gelovigen door onderdompeling
- ERFZONDE of duivelswerk?
- HET FUNDAMENT VAN HET GELOOF
Hebreeën 6:1-3
- HET GEESTELIJKE ISRAËL
- HET PARADIJS - Schaduw en werkelijkheid

Voor deze en overige uitgaven kunt u terecht bij:

Stichting Uitgeverij Rhemaprint
Postbus 84
4200 AB Gorinchem

www.rhemaprint.nl

